

Izvor nade

2. susret hrvatskoga
dječjega duhovnoga stvaralaštva
»Stjepan Kranjčić«
Križevci, 2013.

GK

Izvor nade

2. susret hrvatskoga dječjega duhovnoga stvaralaštva
»Stjepan Kranjčić«

Izdavači: Osnovna škola Ljudevita Modeca Križevci i
Udruga za promicanje znamenitih Križevčana
»Dr. Stjepan Kranjčić«

Za izdavače: Dražen Bokan i Tanja Baran

Nakladnik: Glas Koncila

Za nakladnika: Stjepan Pogačić

Uredničko vijeće: Tanja Baran, Dražen Bokan, Stjepan Pogačić,
Sonja Tomić, Martina Valec-Rebić

Urednica: Sonja Tomić

Lektorice: Martina Valec-Rebić i Danijela Zagorec

Korektorka: Tanja Baran

Naslovnica: Dragana Mišković, 6. r., Centar za odgoj i obrazovanje,
»Ivan Štark«, Osijek

Likovno oblikovanje: Blaženka Matić

Priprema za tisak: Glas Koncila

Tisak: Tiskara Zelina

Naklada: 600 primjeraka

ISBN 978-953-241-388-5

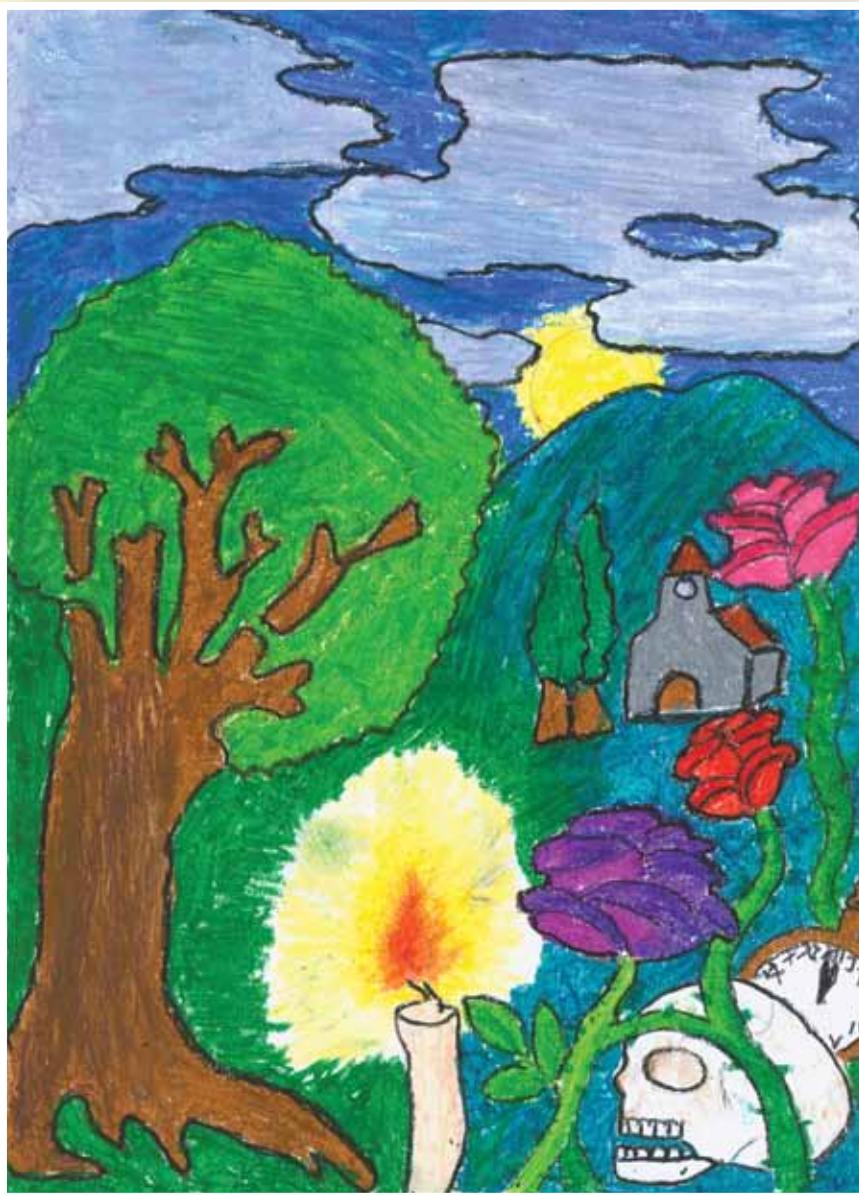
CIP zapis dostupan u računalnome katalogu Nacionalne i sveučilišne
knjižnice u Zagrebu pod brojem 839845.

Izvor nade

2. susret hrvatskoga
dječjega duhovnoga stvaralaštva
»Stjepan Kranjčić«
Križevci, 2013.

Križevci, travanj 2013.

Luka Štimac (8. r.), *Vjera*
Voditelj: Lidija Pinterić
Osnovna škola Ivana Zajca, Rijeka

Na natječaj za 2. susret hrvatskoga dječjega duhovnoga stvaralaštva »Stjepan Kranjčić«, koji je bio otvoren od 15. listopada do 15. prosinca 2012., pristiglo je 218 književnih te 95 likovnih radova iz 68 škola s područja cijele Republike Hrvatske. Na književni natječaj javio se 181 učenik iz 54 škole te 33 učenika koji su se na natječaj javili samostalno. Kako je natječaj obuhvaćao tri žanra (poezija, proza, igrokaz), tako je na adresu križevačkih organizatora pristiglo 109 pjesama, 96 proznih radova i 13 igrokaza. Na likovni natječaj javilo se 86 učenika iz 30 škola te 9 učenika koji su se na natječaj javili samostalno.

Stručno ocjenjivačko povjerenstvo za književni natječaj u sastavu: Sonja Tomić (predsjednica), Nada Babić i Vojmil Žic te stručno ocjenjivačko povjerenstvo za likovni natječaj u sastavu: Sonja Tomić (predsjednica), Tomislav Buntak i Vojmil Žic, nakon što je pročitalo i pogledalo radeve bez znanja o identitetu autora, odlučilo je da će na završnoj svečanosti u Križevcima u subotu 27. travnja 2013. nagrađena biti 33 rada, 20 će književnih radova biti javno izvedeno, a 20 likovnih radova bit će izloženo na prigodnoj izložbi »Andđeli u nama«. Za objavu u ovome zborniku stručno je povjerenstvo izabralo 56 književnih i 20 likovnih radova.

Hana Majcen (8. r.), *Andeo*

Voditelj: Igor Brkić

Osnovna škola »Vladimir Nazor«, Križevci

Sadržaj

Riječ urednice.....	9
Nagrađeni autori i radovi	16
U Božjem zagrljaju (poezija)	20
1. Ana Cvetnić: <i>Pokaži mi put</i>	23
2. Luka Kosić: <i>Isusa zovi</i>	24
3. Lucija Nizek: <i>Dovoljan je jedan</i>	25
4. Tihana Triplat: <i>Vjerujem</i>	26
5. Monika Brozinić: <i>Podario si mi srce</i>	27
6. Valerija Kralj: <i>Divim se</i>	29
7. Luka Pejić: <i>Vjerujem</i>	30
8. Eva Pelko: <i>Isusek</i>	31
9. Laura Vukelja: <i>Dobro ti jutro, Isuse</i>	33
10. Nikola Puhin: <i>Skladba za one koji vjeruju</i>	35
11. Tea Šinjorić: <i>Božić</i>	37
12. Dominik Tomić: <i>Mojoj domovini</i>	38
13. Karla Blažević: <i>San</i>	39
14. Lucija Kosovac: <i>Isus je uvijek uz tebe</i>	40
15. Lidija Kramar: <i>Prijatelju</i>	41
16. Larisa Krsnik: <i>Zovu me</i>	43
17. Marko Vujanović-Kotarščak: <i>Njegova pomoć u tužnoj noći</i>	44
18. Lucia Krznarić: <i>Vjerujem</i>	46
19. Silvija Lovrentjev: <i>Zorja</i>	47
20. Tatjana Pajtlar: <i>Rijeka života</i>	49
21. Petar Sakač: <i>Vjerujem</i>	50
22. Lara Ujčić: <i>U Božjem zagrljaju</i>	51
Putovanje u život (proza).....	53
1. Ana Baran: <i>Moja najljepša haljina</i>	55
2. Nika Petriš: <i>Sanjala sam san</i>	57
3. Leo Vrhovec: <i>Druga riječ za nadu</i>	59
4. Ana Čačić: <i>Kirvaj moje bake</i>	60

5.	Dorijan Kos: <i>Ne bih mogao bez nje</i>	63
6.	Lorena Mitrović: <i>Moje prvo hodočašće</i>	64
7.	Nikola Puhin: <i>Moja božićna priča (bez snijega i, ubu ugodnih, božićnih pjesama)</i>	67
8.	Tea Golubić: <i>Osobni andeo zvan Sabrina</i>	69
9.	Iva Tomljenović: <i>Svijet bez zvuka</i>	70
10.	Ana Ezgeta: <i>Izgubljeno-nađeno</i>	72
11.	Josipa Grgić: <i>Živjeti vjeru</i>	74
12.	Marta Harča: <i>Smisao gubitka</i>	77
13.	Petra Hlača: <i>Na rođendanu Prijatelja</i>	78
14.	Ema Kulović: <i>Moje bogatstvo</i>	79
15.	Ena Ravlić: <i>Vjera</i>	80
16.	Zrinka Zagorec: <i>Probudena savjest</i>	81
17.	Marija Grgurić: <i>Vjeruj u ljubav</i>	84
18.	Sandra Hren: <i>Kruh - simbol vjere</i>	87
19.	Ifigenija Ključarić: <i>Priča stare mame</i>	88
20.	Lucija Kraš: <i>Darivanje i oprštanje</i>	91
21.	Paula Krušlin: <i>Novi andeo u raju</i>	92
22.	Ana Mužar: <i>Putovanje u život</i>	96
23.	Lucija Pirš: <i>Moj život iz vjere</i>	98
24.	Ivan Radoš: <i>Ivan, po djedu</i>	101
25.	Tena Senjan: <i>Moja vjera raste, raste...</i>	102
26.	Andreja Starešina: <i>Moj život iz vjere</i>	104
27.	Nikola Šanjug: <i>Vjerujem i radostan sam</i>	106
28.	Petra Šanjug: <i>Vjerujem u ljubav</i>	107
29.	Kristijan Višak: <i>Vjera u nesreći</i>	109

Vjera i nada (igrokazi) 113

1.	Leonarda Bat: <i>Obitelj na početku 21. st.</i>	115
2.	Dora Rebić: <i>Smisao Božića</i>	120
3.	Mateo Valić: <i>Što je vjera?</i>	125
4.	Sara Koprivica: <i>Blaženi Alozije Stepinac - gorio i izgorio za Boga</i>	128
5.	Dorotea Matoc: <i>Vjera i nada</i>	136

Popis likovnih radova 141

Popis škola koje su se odazvale na natječaj 145

Predgovor

Vjera – vrutak nade

Velika je radost ponovno držati u rukama zbornik s dječjim radovima pa čitati i motriti crteže i slike u ovom drugom, a posve novom, plodu dječjega duhovnoga stvaralaštva, nosiva tema kojega je ovaj put bila *vjera*.

Često je čuti rečenicu: »Dok ne vidim svojim očima, dok ne dodirnem svojim rukama, ne vjerujem!«

No je li doista tako? Otkuda »znamo« da je naša Mliječna staza tek jedna u neizbrojivu nizu galaksija kad ni jedne nismo okom vidjeli, još manje dodirnuli, a ni nećemo? Činjenica jest da *ne znamo*, ali *vjerujemo* da nam astronomi ne lažu! Tko je video i hoće li uopće itko vidjeti Higgsov bozon, čije postojanje još nije izvjesnost ni za fizičare CERN-a, pa ipak vjerujemo da on moguće postoji. Ili otkud »znamo« da ćemo se nakon noćnoga počinka ujutro probuditi i odživjeti sljedeći dan? Otkud »znamo« da se nekoć vodio Tridesetgodišnji rat? Otkud naša djeca »znaju« da se Hrvatska doista rodila iz Domovinskog rata, kad se u to doba još nisu ni rodila? Niti znamo, niti znaju naša djeca! Ali *vjerujemo* da povjesničari ne lažu. Djeca vjeruju da roditelji i branitelji govore istinu! I to je u redu! Jer doista i govore istinu! Tu se nužno nameće zaključak: *Ono što obično smatramo znanjem, »iznuđuje« vjeru, štoviše ono je vjera sama i sav život ljudski na vjeri počiva.* To više začuđuje čovjekovo opiranje kad je riječ o Nadnaravnom, našem oku nevidljivom i našim prstima neopipljivom, o Stvarnosti koja se utjelovila i zemljom hodila čineći samo dobro; o Stvarnosti, svjedocima koje čovjek često ne vjeruje u istoj mjeri kao znanstvenicima!

To više raduje činjenica da je uz temu vjere s područja cijele Hrvatske stručnom суду pristiglo dvjesto osamnaest književnih rada (većinom pisanih na standardu, a dijelom na dijalektima), tj. sto i devet pjesničkih, devedeset i šest proznih te trinaest igrokaza. Stiglo je i devedeset i pet likovnih radova. Iz svake vrste uz tri najbolja pa stoga i nagrađena rada za zbornik je odabранo još devet-

naest pjesničkih, dvadeset i šest proznih, dva igrokaza i sedamnaest likovnih radova. Kako bi prosudba bila što realnija, svaki je član stručnoga suda raspolagao ocjenama od jedan do deset. Članovi stručnog ocjenjivačkog suda za ocjenjivanje literarnih radova bili su Nada Babić, prof., glavni urednik dječjega časopisa »Mak« Vojmil Žic i potpisinica ovih redaka.

Članovi ocjenjivačkoga suda za likovne radove bili su docent na Akademiji likovnih umjetnosti Tomislav Buntak, glavni urednik Vojmil Žic i ja.

Najčešći je naslov, kao što se moglo i očekivati, u likovnom izrazu kao i u svim trima literarnim vrstama bila vjera, ili vlastita, ili vjera apostola, ili bakina vjera, vjera koja pobjeđuje, vjera koja je druga riječ za nadu, vjera u Isusa, život vječni itd. No tu je i obilje naslova koji vjeru tek možda slute, primjerice: »Nasmiješi se«, »Bog nije sam«, »Križić na majčinu vratu«, »Krik«, »Moć ljubavi«, »Melem za dušu«, »Kako je nastalo kraljevstvo Božje«, »Moja najljepša haljina«, »Kirvaj moje bake«, »Iznad muke, tuge i boli«, »Mama, dobio sam krila«, »Sjećanja«, »Božićna isповijed«, »Mojoj Domovini«, »Dobrota kruha«, »Sveti Nikola«, »San«, »Moje bogatstvo«... (literarni radovi); »Rođenje«, »Andeo«, »Tri kralja«, »Isus se rodio i uskrsnuo«, »Presveta euharistija«, »Put u Nazaret«, »Isusovo, Marijino i moje srce«, Bog nas je čuvao u oluji i nevremenu«... (likovni radovi).

Crvena nit koja se provlači kroz sve radove zasigurno je vjera i/ili nada u Prisutnost, točnije u Prisutnoga. Mladi ga autori nerijetko prepoznaju u letu leptira, mirisu cvijeća, malome potoku, cvrčku na boru, ptici u letu... Istina, ta je vjera kadšto na tanahnim nožicama jer – pjeva dijete iz petog razreda - *Boga bi volio vidjeti svatko*, ali odmah dodaje: »*Blaženi oni koji ne vide, a vjeruju!*«, *Isus reče*. A onda nastavlja:

*Bog oko nas u svakom je trenu
U potoku, rijeci, moru i kamenu.
U livadi, polju šumi i putu.
Vjerujem da Bog je u svakome kutu!*

Nisu li ti stihovi na Šimićevu i Alfirevićevu tragu?

*Ne pružaj miso u praznu daljinu
Uza te Bog je. Otvori sva čula:
Na tebe svjetlost s ljetnog neba pljušti
Bog oko tebe sja treperi miriše i šušti.*

(Antun Branko Šimić, *Nađeni Bog*)

*I osjećam Boga u boji jedne ptice,
u hladnom praskozorju kraj ranjena vojnika;
i ne znajući zašto, pred cvijecem pao bih nice
noseći sve osmijehe davnih bolesnika.*

*Svud osjećam Boga, u kruhu i u rani.
Predajem se bez misli korijenu svih stvaranja
i ko jednodnevni kukac na jutarnjoj grani
sretan sam u zagrljaju vječnoga odmaranja.*

(Frano Alfirević, *Kružim oko Boga*)

Sveprisutnost Božja nikomu se ne uskraćuje, štoviše, piše jedan sedmaš, *Bog neće ostaviti čovjeka, čak i kada čovjek odluči ostaviti Boga.*

Koliko je vjera u Boga i njegovu sveprisutnost, ali i vjera općenito (u ljepše sutra, u boljitet svake vrste...) utkana u čovjekov život, u svednevici, najočitije je iz činjenice da se mlađi autori nisu libili ni postavljati ni odgovarati na pitanja koja počesto umiju na razmišljanje nagnati ili čak zbuniti i odrasle. Tako dijete iz šestog razreda *igrokaz* naslovjuje pitanjem »Što je vjera?«, a u tekstu nudi nekoliko odgovora u kojih je zamjetna svojevrsna gradacija od šture »znanstvene« definicije (*Vjera je neki religijski sustav po kojemu čovjek pokušava ući u odnos s Bogom*) preko razmišljanja o vjeri kao imenici, vjeri kao nečemu neobjašnjivom, kao jutarnjoj molitvi, kao nadahnuću za bolji život pa sve do spoznaje da je vjera nešto neopisivo. Dijete iz sedmog razreda svoj *prozni* rad započinje pitanjem *Kada dolazi vrijeme vjere?*, a završava ga u stilu Psalma 95(94) »O, da danas glas mu poslušate, ne budite srca tvrda kao u Meribi, kao

u dan Mase u pustinji, gdje me iskušavahu očevi vaši, iskušavahu premda vidješe djela moja...«. Ne odzvanja li psalmistov »danasm« u djetetovu »sada« kad kaže: *Odgovor na to pitanje bit će: »Sada!«... I naposlijetku ćes razumjeti čemu su služili onaj mrak i tmina. Shvatit ćes da si zbog toga vjeran.* Kruna cijelog rada završna je slika: *Vjera je poput vatre. Da bi svijetlila, potreban joj je mrak.*

Do iste spoznaje o potrebitosti vjere napose u gorkim časovima života, kao i o uskoj povezanosti vjere i nade dolazi i djevojčica iz šestog razreda koja za vjeru uzima sliku drveta iz svoga sna: *To drvo jest naša vjera. Kad nam je u životu lijepo, onda vjerujemo i naša vjera daje nam osjećaj sreće i slobode, ali kad nam se dogodi nešto loše, mi svoju vjeru zamrznemo osjećajima tuge i bijesa i gubitkom nade. Zato bismo baš u teškim trenutcima trebali imati vjere i nade da će biti bolje. Jer kad izgubimo nadu, izgubili smo sve.*

Da bolni trenutci, koji nuđaju privid neuslišanih molitava, mogu poljuljati, štoviše i utrnuti – privremeno – vjeru iskusila je i desetogodišnjakinja: *Nakon dva dana moj djed je umro. Nisam to razumjela i nisam prihvaćala. Zašto? Toliko sam mu toga željela reći. Zašto je to Bog dopustio kad je video koliko sam tužna? Molila sam mu se i nadala da će me razumjeti i da će sve biti dobro. Bila sam ljuta na lječnike, na svoje neuslišane molitve i na djeda jer se nije više borio, već je samo tako otisao.* A onda, nakon susreta i djedova poljupca u snu, vjera ponovo buja: *Probudila sam se mirišući u zraku ono livadno cvijeće i osjećajući djedove dlanove na licu. Tada sam shvatila da moje molitve nisu bile uzaludne, znala sam da je moj djed dobro. Ne znam izgledaju li njegove nebeske poljane put one iz moga sna, ali znam da je taj san bio naš pozdrav, naše doviđenja. Sada svaku večer prije spavanja zamolim anđele da ga pozdrave i da ga čuvaju i onda zaspim smiješći se svakom lijepom trenutku koji smo proveli zajedno...*

Ne prizivaju li cvijeće livadno i poljane nebeske noćni Kristov dolazak preko njiva, brazda, ne podsjeća li djedov poljubac na Kristov blagoslov, ne najavljuje li pozdrav »doviđenja« radost u zgrljaju vječnoga sna, radost kojoj se nada naš pjesnik i emigrant Ivo Lendić (Janjina, 1908. – Iguaz, Argentina, 1982.) u svojoj pjesmi:

VJERUJEM

*Al' vjerujem ipak, da će Krist mi doći...
da me dirne rukom i smiri za vazda
kad se spusti večer prije mrkle noći
preko mirnih njiva, rasparanih brazda...*

*Sa osmijehom dobrim umirit će mene
Blagoslov mi spustit vrh glave proklete
Prije mrkle noći, vidjet će mi zjene
kako mu se svjetlost oko glave plete.*

*Svaka moja patnja tad će postat sreća
Svaka moja rana zalog će mi biti
velikoga mira... Sve veća i veća
radost će me u san vječni zagrliti...*

U što sve valja vjerovati zanima jednu osmašicu u njezinu razmišljanju o životu kao o putovanju. *Nadam se da neću osjetiti samo ču starosti, veli ona. Postat ću maslačak koji se napiio sunca i veseli se životu. Kad dodu problemi, bit ću mak i sa žarom ću se boriti i okrenuti suncu. Nastojat ću se više smijati i veseliti svakomu novom danu bio on sunčan ili tmuran. Poslije kiše dolazi sunce. Bit ću drugčija od drugih, jer ja sam jedinstvena, jedna i jedina. U sve to moram vjerovati.*

Druga, pak, osmašica samoj sebi nastoji odgovoriti na pitanja kakva i kolika joj je vjera: *Spoznajem - vjera je predivna, a sve ono što nam se kao djeci čini nepoznatim, čudnim i stranim, krije obilje divnih spoznaja koje obogaćuju cijeli život.*

A u međuvremenu? Moja vjera raste, raste...

Rastuću vjeru zamijetiti je i u najljepšoj od proza, cjelovitoj kratkoj pripovijetki djevojčice iz trećega razreda. Poput žene koja je godinama krvarila i, čuvši za iscjelitelja Isusa, uzvjerovala da će ozdraviti bude li se samo dotaknula njegove haljine, devetogodišnjakinja prepoznaće *osjećaj milosti* što ga je doživjela u snu. Ona se, naime, s prijateljicama i nekim nepoznatim djevojčicama nađe u muzeju haljina koje potječu iz svih vremena i sa svih strana svijeta. Djevojčice se otimaju za lijepе i raskošne haljine, a kad se ona napo-

kon probije do izložbenog mjesta, ondje je tek posljednja, jednostavna bijela haljina, od lana otkana. Pomalo razočarana ipak je *poslušna* te na kustosov nagovor uzima haljinu u ruke i istoga trena osjeti neku *neobičnu milost*.

Već sam pripomenula kako se kroza sve radove provlači vjera i/ili nada. Naime, u mnogima vjera kao da je isto što i nada, ili – drugčije rečeno – ona biva vrutkom nade (i obratno!), neiscrpnim izvorom nadanja, čak i onda kad se čini da nade više nema. *Vjera je*, kaže u jedanaestom poglavljju pisac Poslanice Hebrejima, *jamstvo onoga čemu se nadamo, dokaz onih stvarnosti koje ne vidimo*. Upravo tu spoznaju izriče mali četvrtić pišući o svojem bolesnom prijatelju: *Onda sam shvatio da je to iščekivanje, odnosno nada u Filipovo ozdravljenje*.

Misljam da je vjera druga riječ za nadu. Nadam se da će Filip brzo ozdraviti, molim se za to. Vjerujem da će ozdraviti! Vratit će se kući, ponovno krenuti u školu, družiti se s prijateljima, igrati košarku koju toliko voli. Vjerujem da će ga naša vjera obrabiti i pomoći mu u borbi protiv bolesti.

Da nam je (ne)vjera u vlastitoj kao i u bolesti naših bližnjih najčešće nalik Tominoj, iščitava se iz redaka jedne sedmašice: *Ja ne vjerujem više ni u što, sve mi se čini tako nestvarno. Nema čuda koje joj može pomoći. Moja obitelj inače je bila vrlo pobožna i vjerovala je da bez Boga nema života. Ja više ne vjerujem, ne vjerujem u Boga, ne vjerujem u život.* No poput Tome koji je uzvjerovao kad je svojim očima spazio Uskrsloga, i ova se djevojčica, čuvši od liječnika da joj je mama spašena, polako mijenja: *Moj život opet je dobio smisao. Sada svakog četvrtka mama i ja odlazimo na pretrage da vidimo je li se bolest skroz povukla, a svake nedjelje idemo na misu. Taj nimalo ugodan i nimalo sretan događaj otvorio mi je oči i vratio vjeru u Boga. Uistinu, sad vjerujem.*

Ovaj mali pregled literarnih radova zaokružit će stihovima osmäšice koja se nada susretu s Bogom i vjeruje u nj:

*Tamo, kod masline stare,
Gdje život se smije s anđelima,
Gdje me vječni mir s Tobom čeka,
Jednoga dana, Bože, bit ćemo skupa.*

Iz obilja od devedeset i pet likovnih radova – toliko je pristiglo iz cijele Hrvatske, iz osnovnih, klasičnih osnovnih, kao i osnovnih škola za djecu s posebnim potrebama – valjalo je izdvojiti tri najuspjelija i sedamnaest vrlo dobrih za zbornik. Najčešće teme bile su anđeli, križni put, Marija, molitva, križ, Isusovo rođenje, jaslice, iscijeljivanje bolesnih, uskršnjuće, ali i neočekivani motivi kao što su: kalež, krunica, Božji dom, rijeka života, muka svetog Marka, vratavjere, Tri kralja, golubica, put do crkve, cvijeće u rukama, toplina svete noći, dar za Isusa, poruka, more života... Dobili smo i jednu keramiku – anđela u tirkiznoj boji – koji nažalost nije mogao konkurirati za nagradu jer je jedina pristigla skulptura i nije ga se imalo s čim usporediti. No rad je zanimljiv i dovoljno kvalitetan te je našao svoje mjesto u zborniku.

Što se, pak, likovnih tehnika tiče zastupljeni su vrlo uspjeli lino-rezi, nekoliko grataža, poneki akvarel, podosta tempere, tri-četiri mozaika od papirnatih grudica, kolaži, tuš i akvatuš. Posebno bih istaknula radove djece iz osječke škole »Ivan Štark«, radove pune boje, privlačnosti, jednostavnosti i topoline.

A sada najprije jedna konstatacija, a potom želja: Oba stručna suda vrlo su zadovoljna i odazivom djece na razini naše Domovine i kvalitetom radova pa žeze Osnovnoj školi Ljudevita Modeca iz Križevaca, kao i Udrugi za promicanje znamenitih Križevčana »Dr. Stjepan Kranjčić« isti entuzijazam u »sađenju« sljedećeg susreta dječjega duhovnoga stvaralaštva. Neka nam svima na umu budu znakoviti stihovi dječaka iz četvrtog razreda:

*Vjera u tebe me jača,
nikad me samog ne puštaj.
Ako ti ispustim ruku,
budi iza mene.
Ono što zasadim,
ne daj da uvane.*

Sonja Tomić

Nagrađeni autori i radovi

na

2. susreту hrvatskoga dječjega duhovnoga stvaralaštva
»Stjepan Kranjčić« 2013.

POEZIJA

(Pokrovitelj nagrada: Glas Koncila)

1. nagrada: Luka Pejić (5. r.), *Vjerujem*

Voditeljica: Vesna Rabak, Osnovna škola »Turnić«, Rijeka

2. nagrada: Luka Kosić (4. r.), *Isusa zovi*

Voditeljica: Vesna Rabak, Osnovna škola »Turnić«, Rijeka

3. nagrada: Lara Ujčić (8. r.), *U Božjem zagrljaju*

Voditeljica: Karolina Hauptfeld, Osnovna škola »Drago Gervais«, Brešca

PROZA

(Pokrovitelj nagrada: Kršćanska sadašnjost)

1. nagrada: Ana Baran (3. r.), *Moja najljepša haljina*

Sesvete

2. nagrada: Nikla Petriš (4. r.), *Sanjala sam san*

Voditeljica: Željka Peraš, Osnovna škola Dragutina Domjanića, Sveti Ivan Zelina

3. nagrada: Nikola Puhin (6. r.), *Moja božićna priča (bez snijega i, ubu ugodnih, božićnih pjesama)*

Voditeljica: Ljiljana Bušić, I. osnovna škola Vrbovec

IGROKAZI

(Pokrovitelj nagrada: Verbum)

1. nagrada: Mateo Valić (6. r.), *Što je vjera?*

Voditeljica: Klara Čohan, Osnovna škola Mahično

2. nagrada: Dorotea Matoc (8. r.), *Vjera i nada*

Voditeljica: Marija Prikratki, Osnovna škola Vinica

3. nagrada: Dora Rebić (6. r.), *Smisao Božića*

Križevci

LIKOVNI RADOVI

(Pokrovitelj nagrada: Galerija hrvatske sakralne umjetnosti
»Laudato«)

1. nagrada: Josipa Henizelman (8. r.), *Vjerujem u Isusovo uskrsnuće*

Voditeljica: Anica Popović, Osnovna škola »Josip Kozarac«, Josipovac Punitovački

2. nagrada: Matej Petković (7. r.), *Rođenje*

Voditeljica: Zorica Đuranić, Centar za odgoj i obrazovanje »Ivan Stark«, Osijek

3. nagrada: Petra Šupuković (3. r.), *Vjerujem u bolji svijet*

Voditeljica: Vesna Rabak, Osnovna škola »Turnić«, Rijeka

Dodatne nagrade

(Pokrovitelji nagrada: Školska knjiga, Profil, Alfa)

POEZIJA

Ana Cvetnić (4. r.), *Pokaži mi put*

Voditeljica: Željka Peraš, Osnovna škola Dragutina Domjanića, Sveti Ivan Zelina

Valerija Kralj (5. r.), *Divim se*

Voditeljica: Marica Bunčić, Osnovna škola »Slava Raškaj«, Ozalj

Eva Pelko (5. r.), *Isusek*

Voditeljica: Danica Pelko, Osnovna škola Donja Stubica

Tea Šinjori (6. r.), *Božić*

Voditeljica: Sunčica Križan-Kadi, Osnovna škola Novi Marof

Dominik Tomić (6. r.), *Mojoj domovini*

Voditeljica: Ivanka Bradašević, Osnovna škola Ante Kovačića, Zagreb

Lucija Kosovac (7. r.), *Isus je uvijek uz tebe*

Voditeljica: Dinka Mock, Osnovna škola Retkovec, Zagreb

Lidija Kramar (7. r.), *Prijatelju*

Voditeljica: Martina Škrinjar, Osnovna škola Petrijanec

Silvija Lovrentjev (8. r.), *Zorja*

Voditeljica: Danica Pelko, Osnovna škola Donja Stubica

PROZA

Petra Hlača (7. r.), *Na rođendanu Prijatelja*

Voditeljica: Irena Peić, Osnovna škola Zamet, Rijeka

Ena Ravlić (7. r.), *Vjera*

Voditeljica: Marija Dorić, Osnovna škola Miroslava Krleže, Čepin

Marija Grgurić (8. r.), *Vjeruj u ljubav*

Voditeljica: Ivanka Tomić, OŠ »Pavao Belas«, Brdovec

Ana Mužar (8. r.), *Putovanje u život*

Voditeljica: Marija Bolšec, Osnovna škola Antuna Mihanovića Petrovsko

Tena Senjan (8. r.), *Moja vjera raste, raste...*

Voditeljica: Danijela Sunara-Jozek, Osnovna škola prof. Franje Viktora Šignjara, Virje

IGROKAZI

Leonarda Bat (6. r.), *Obitelj na početku 21. st.*

Voditelj: Tomislav Krušlin, Osnovna škola Josipa Broza, Kumrovec

Sara Koprivica (7. r.), *Blaženi Alozije Stepinac - gorio i izgorio za Boga*

Voditeljica: Dinka Mock, Osnovna škola Retkovec, Zagreb

LIKOVNI RADOVI

Dragana Mišković (6. r.), *Tri kralja*

Voditeljica: Zorica Đuranić, Centar za odgoj i obrazovanje »Ivan Štark«, Osijek

Sabrina Kokanović (6. r.), *Vjerujem u Isusa*

Voditeljica: Anica Popović, Osnovna škola Gorjani

Nikolina Galić (8. r.), *Isus se rodio i uskrsnuo*

Voditeljica: Anica Popović, Osnovna škola »Josip Kozarac«,
Josipovac Punitovački

Ema Bečeheli (5. r.), *Andeo*

Voditeljica: Zorica Đuranić, Centar za odgoj i obrazovanje »Ivan
Štark«, Osijek

Ema Murić (8. r.), *Vjerujem u Isusovo uskrsnuće*

Voditeljica: Anica Popović, Osnovna škola Gorjani

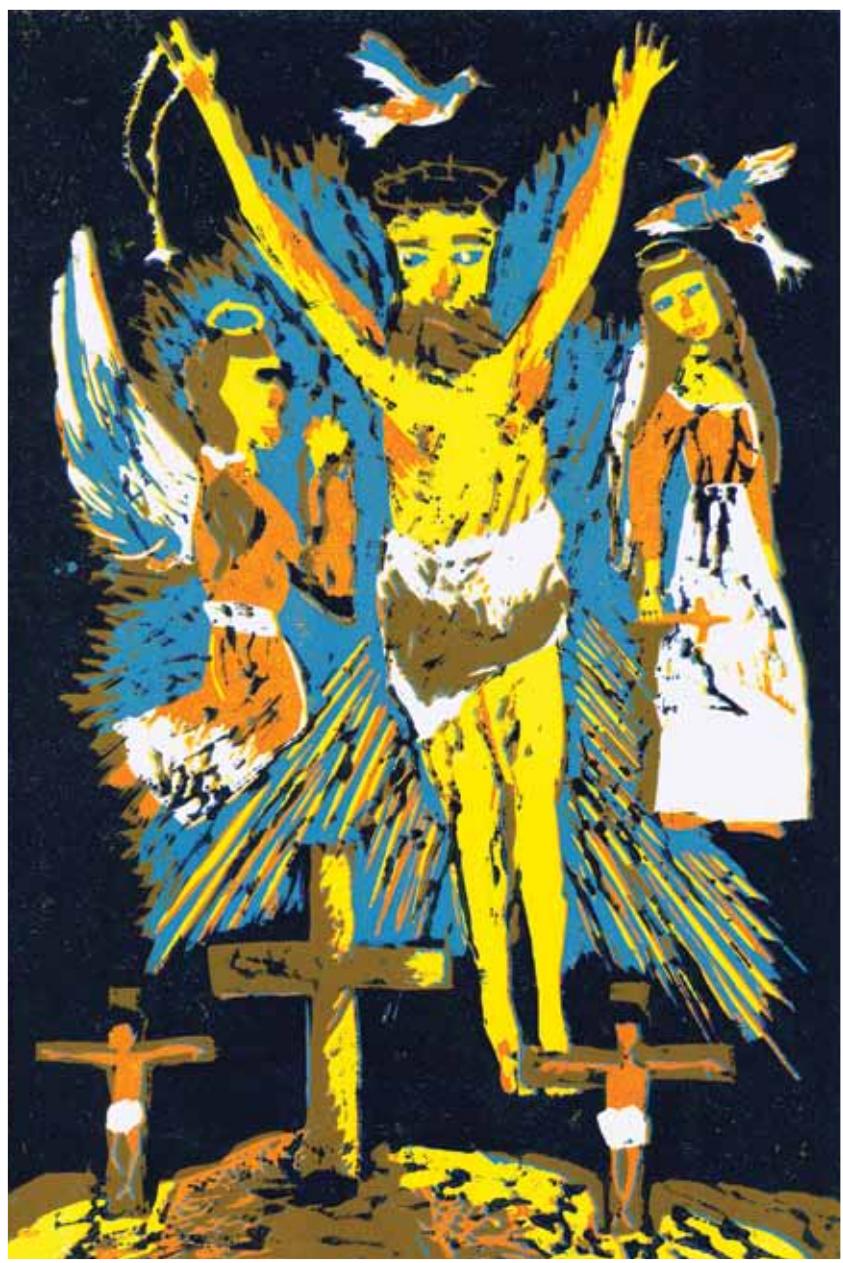
Laura Bakran (8. r.), *Presveta euharistija*

Voditeljica: Bernadica Mažar, Osnovna škola Mate Lovraka,
Zagreb

U Božjem
zagrljaju

(POEZIJA)

Josipa Henizelman (8. r.), *Vjerujem u Isusovo uskrsnuće*

Voditeljica: Anica Popović

Osnovna škola Josip Kozarac, Josipovac Punitovački

1. NAGRADA

Ana Cvetnić, 4. razred

Voditeljica: Željka Peraš

Osnovna škola Dragutina Domjanića, Sveti Ivan Zelina

Pokaži mi put

Vodi me Isuse,
pokazuj mi put,
ukori me i upozori
ako budem ljut.

Ne želim biti lijen,
snage mi u svemu daj,
vjera u tebe me jača,
nikad me samog ne puštaj.

Ako ti ispustim ruku,
budi iza mene.
Ono što zasadim
ne daj da uvane.

Luka Kosić, 4. razred

Voditeljica: Vesna Rabak

Osnovna škola »Turnić«, Rijeka

2. NAGRADA

Isusa zovi

Isusa zovi dok ti duša plovi
Morem života, poput lade.
Zovi ga i čvrsto vjeruj u njega
I kad ti dušu na moru oluja snađe.

Isusa zovi i čvrsto vjeruj,
Uvijek je s tobom i vjerno te vodi.
Ne boj se, odvažno kreni
S Isusom hrabro kroz život hodi!

Zazivaj često Isusa Krista
Čezni za njim svim bićem svojim.
Njegovo ime nek najdraži gost je
Na usnama, u srcu i mislima tvojim.

Lucija Nizek, 4. razred

Voditeljica: Željka Peraš

Osnovna škola Dragutina Domjanića, Sveti Ivan Zelina

Dovoljan je jedan

Samo je jedan
prijatelj pravi,
koji u te vjeruje,
koji s tobom slavi.

Koji ti kaže
što mu smeta,
koji bi s tobom
na kraj svijeta.

Koji s tobom plače
ili se smije.
Pravi prijatelj od tebe
ništa ne krije.

Svoju sramotu
s tobom dijeli,
kada si sretan
s tobom se veseli.

Dovoljan je
jedan,
samo jedan,
koji te nikada
ne zaboravi.

Tihana Triplat, 4. razred
Voditeljica: Štefanija Šarec
Osnovna škola Veliki Bukovec

Vjerujem

Stvorio je sav svemir,
kopno, more, biljke i ljude.
Bez njegove volje ništa ne bude.
U Boga Oca vjerujem!

Rodio se kao čovjek.
Za nas je mučen bio,
umro na križu i uskrsnuo.
U Boga Sina vjerujem!

Jača nas svojim darovima,
Snagu vraća umornima.
Dušu puni milošću.
U Duha Svetog vjerujem!

Monika Brozinić, 5. razred
Voditeljica: Marica Bunčić
Osnovna škola »Slava Raškaj«, Ozalj

Podario si mi srce

Divim se Bogu,
Koliko god mogu,
On me je stvorio
I moje srce otvorio.

Bože, podario si mi oči
Koje sjaje i usred noći,
Da se divim prijateljskim licima,
Da se radujem novim vidicima.

Podario si mi srce
Da se uvijek dobrotom služi,
Da se divi ljepotama
U knjigama i notama.

Hvala ti, Bože, što dišem i cvijet mirišem.
Hvala ti što snijeg pokriva briješ.
Hvala ti što jato roda ponosno hoda.

Hvala ti što mome smijehu ne postoji kraj,
Hvala što si mi podario sreću
I života sjaj.

Matej Petković (7. r.), *Rođenje*

Voditeljica: Zorica Đuranić

Centar za odgoj i obrazovanje »Ivan Štark«, Osijek

2. NAGRADA

Valerija Kralj, 5. razred
Voditeljica: Marica Bunčić
Osnovna škola »Slava Raškaj«, Ozalj

Divim se

Kući na otoku,
Malome potoku,
Ribi u moru,
Cvrčku na boru!

Notama u pjesmi,
Labudu na rijeci,
Ptici u letu,
Jabukinu cvijetu.

Beskrajnoj ljepoti,
Ljudskoj dobroti,
Pčeli na cvijetu,
Leptiru u letu!

Luka Pejić, 5. razred

Voditeljica: Vesna Rabak

Osnovna škola »Turnić«, Rijeka

1. NAGRADA

Vjerujem

Mnoge ljude čudna sumnja muči:
Često se čuje pitanje: »Čemu nas vjera uči?«
Drugi idu i dalje od toga,
Pa nas pitaju: »Jeste li vidjeli Boga?«
Ja šutim i razmišljam ovako:
»Boga bi volio vidjeti svatko!«
»Blaženi oni koji ne vide, a vjeruju«, Isus reče.
Oni koji ne vjeruju gube komadić sreće!
Bog oko nas u svakom je trenu:
U potoku, rijeci, moru i kamenu.
U livadi, polju, šumi i putu
Vjerujem da Bog je u svakome kutu!
U povjetarcu laganom, u vjetru jakom,
Bog je s nama sa svakim korakom.
Moja je vjera čvrsta jako,
Bog je s nama, osjećam tako.
Pazi na mene dan i noć,
S njim sam siguran kamo god da ću poć.
Hvala ti, Bože, na svemu što si mi dao
I što nikad nisam u tebe posumnjao.
A molim i za sve nevjerne Tome
Da nađu vjeru u srcu svome.

Eva Pelko, 5. razred
Voditeljica: Vesna Rabak
Osnovna škola Donja Stubica

Isusek

Zvjezda repača z repam miže,
Kaže put k one hiže
Gde se svete diete rodile.

Isusek se rodil,
To je Božji sin
F jasilca leži,
Na mamina ruka spi.

Ofce, koze, kravice i konji
I tri kralja
I pastiri
F istu štalu su se skrili.

Božja milost se z neba zlejala
F krilo malom detetu opala.
Nam je spasa donesel,
Zate je saki čovek na Božič vesel.

Filip Bralj (16 god.), *Andeo*

Voditeljica: Zorica Đuranić

Centar za odgoj i obrazovanje »Ivan Štark«, Osijek

Laura Vukelja, 5. razred
Voditeljica: Valentina Jurišić
Osnovna škola Ljudevita Modeca, Križevci

Dobro ti jutro, Isuse

Dobro jutro, Isuse,
Želim ti svaki dan
Dok prve zrake sunca obasjavaju naš mali grad.
Dobro jutro, Isuse,
Šaljem ti pozdrav svoj,
U svakom cvrkutu ptica,
U svakom pokretu leptirovog krila.
Dobro jutro, Isuse,
Tebi, koji si uvijek uz mene,
I onda kada nikog nema,
Čije me ruke grle kad oluja se sprema,
Pogled čiji me budno pazi,
I čuva me od nesreća i laži.
Dobro jutro, Isuse,
Tebi, koji me dobroti učiš,
Želim ti ja,
Tvoja Laura!

Nikola Puhin, 6. razred
Voditeljica: Ljiljana Bušić
I. osnovna škola Vrbovec

Skladba za one koji vjeruju

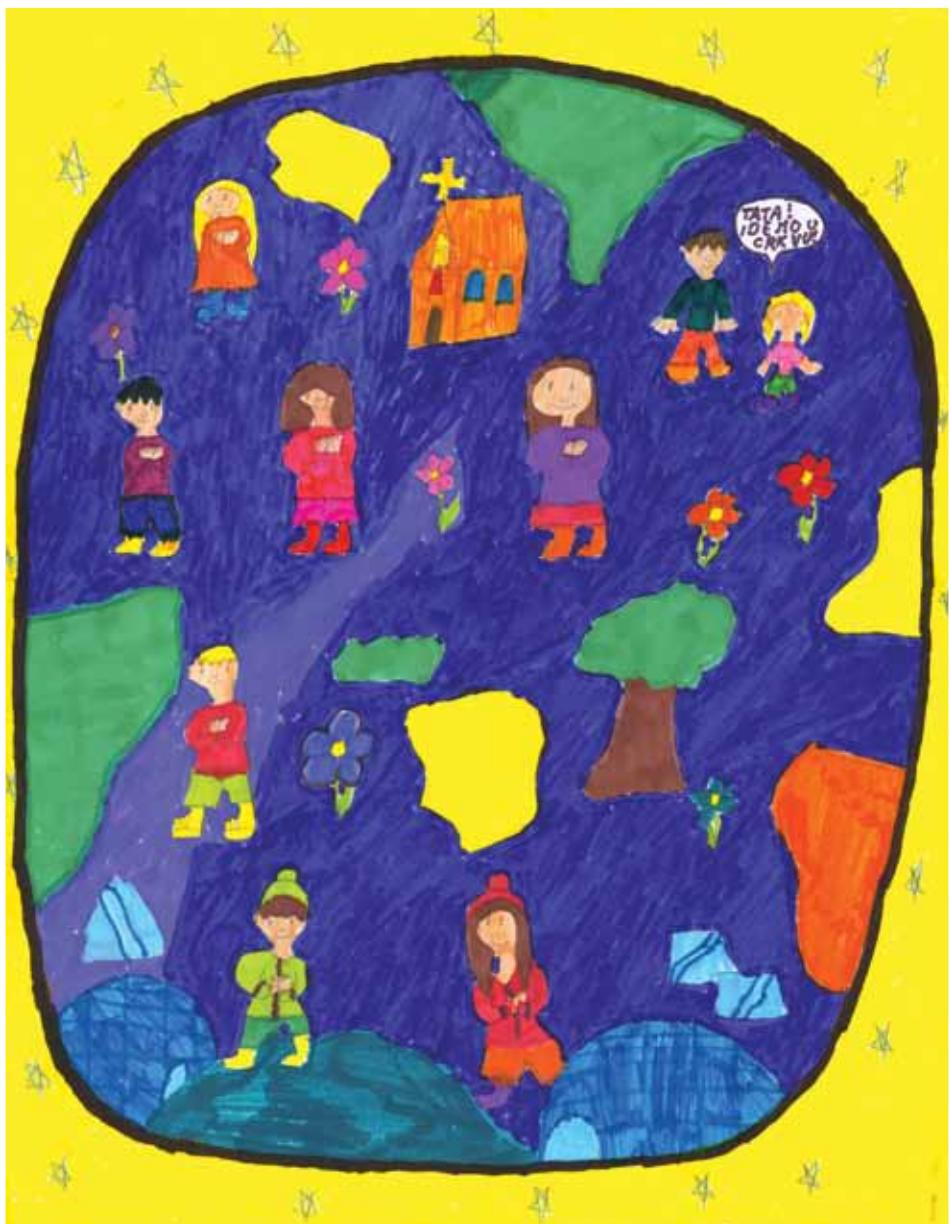
Gledam, i ne vjerujem...
Je li ovo zbilja ili san?
Ili možda zakoračih u sudnji dan?
Što li je ovo? Je li to onaj Božji raj?
Zbilja, zbilja... Pa, u njem vječno vlada maj.

Zlaćane livade, srebrni potoci i najmodrije more
A prema sjeveru pružaju se šume, i sunčane gore...
Ljepota, sve je u sjaju, i svetost, svetost samo...
Mir, dobrota i radost kraljuju tamo.
Osluškujem, negdje u daljini svira violina.
Njen je zvuk kao svila fina.
Tiho, i samotno svira.
Svira samo lijepo note, svira note blagosti i mira.
Iznenada stane, i tada tamnija viola nastavi dalje,
Hodam i vidjeh – svira je andeoska gospa, odjevena u bijele halje.
Svira i andeosku melodiju sije zrakom.
Vraća se violinina svojim milozvučnim dahom
Sada zajedno svirahu ubrzanim mahom...

Stišava se glazba,
I pjesma krene, mila i mazna.
Prekrasne soprane pjevuše
Anđelčići, i sve dobre duše.
Čujem i zlatnu harfu kako svira,
Ukrašena biserima, sva se sjaji od safira.
Netko svira i klavir, pjeva i pokoji bas.
No sve je tako nestvarno, svi pjevaju u jedan glas.

Takva se skladba ne može opisati,
A ti instrumenti ne mogu se ni izmaštati, a kamoli narisati.
Sada samo harfa svira, a pjeva jedan tenor, visok, prekrasan,
Pjeva ga starac, u zlatnom naslonjaču, tako je nestvaran.
Sada shvatih: to je naš Bog.
Ne mogu ga gledati jer veliko mu svjetlo isijava
iz bezgrješnog srca tog!
Svojim pogledom navodi kolone ljudi koje putuju u raj.
Tada ustane i kaže: »Ovo je za one koji vjeruju!«
i to je prepostavljam skladbe kraj.

Odjednom me pogleda, i zaslijepi me svjetlo, u srce mi uđe.
Sve zlo i tama iskoče iz srca van.
U meni ostade samo još vjera i ovaj san.
Ja morah ostati u raju, gdje neće biti kraja maju.
I sada znam: vjera, vjera, samo vjera sve je blago,
vjera je ono što u tebi ostane
Kad ostaneš sam i kad te svi napuste: vjera, vjera, samo vjera...

Petra Šupuković (3. r.), *Vjerujem u bolji svijet*

Voditeljica: Vesna Rabak

Osnovna škola »Turnić«, Rijeka

3. NAGRADA

Tea Šinjori, 6. razred
Voditeljica: Sunčica Križan-Kadi
Osnovna škola Novi Marof

Božić

Išli smo na zornicu,
čez črnu kmicu.
Babice, mamice i dečica,
v cerkvi se svetlila adventska svečica.

Snega po putih još ni,
al Božiću se saki veseli.
Susedov pes ne zna kaj je,
al i on nekak veselo laje.

Još da bi malo snega opalo,
da Božić nam beli bi bil!
Si bumо skupa još jemput čekali
gda bu se Isusek znova narodil!

Dominik Tomić, 6. razred
Voditeljica: Ivanka Brađašević
Osnovna škola Ante Kovačića, Zagreb

Mojoj domovini

Na morskome žalu,
zagledan
u beskrajno plavetnilo...
Zvuk valova,
kliktaj galebova,
šum povjetarca.
U daljini
brodica razvila
hrvatski stijeg!
Iz njegova vijorenja
naviru sjećanja...

Zlatni klasovi slavonske ravnice,
mili zvuci tamburice...
Vinogradi i brežuljci zagorski,
starinske kleti
u zlatnom sunčevu sjaju...
Snježnobijele planine Gorskog kotara,
zavijanje vuka, topot jelena...
I Hum, i Roč, i Baščanska ploča,
kolijevka kulture naše,
i kažuni... i Brijuni, i Arena drevna...
Pa Dioklecijan, slavom ovjenčan,
kamene kućice, masline i brodice...
Iz šuma stijega našega
čujem pjev ptičice,
njakanje magarca,
meket koze i jarca...

Na kraju, ipak,
kroz svijest moju prostruje
završni stihovi himne naše...
S ponosom
položih ruku na srce
gledajući kako sunce
polako nestaje s obzora
odlazeći na počinak.

Karla Blažević, 7. razred
Voditeljica: Marija Dorić
Osnovna škola Miroslava Krleže, Čepin

San

Ne budi sjećanja što su zaspala u mojim mislima,
Ne budi taj san, molim te...

Ne želim ponovno pronaći taj dio u uglu svojih misli,
Tu misao što polagano uspavljuje moju budućnost.
Ne koči me više, pusti me na put!
Ne osvrći se i ne traži mi pogled.

Dopusti mi da svoj put pišem vlastitim perom
I prelazim ga u vlastitim cipelama.
Podari osjećaj ispunjenosti mojoj duši.
Ostavi me u snu...

Pusti da samo nakratko ne osjetim stvarnost,
Da začarano spavam...
Dopusti da ruža za mene nema trnje,
Već samo latice, one nježne i mile.

Neka me opija veličanstven miris,
Ponese me kao i milost
Što još uvijek nedorečena spava u mome snu.
Pusti andeoski glas da mi pjeva
U zoru dok sneno otvaram oči,
Dok ne vidim bistrogata puta pred sobom.

Neka me vodi još neotkrivenom stazom,
A ja ču slijediti ne znajući čemu se nadati.
Otpočnem čekajući na posebno nešto,
Ne znajući kada progledati, kada zapravo čuti tišinu?
Promatram i nije mi jasno jer ne želim prihvati stvarnost.

Nada je sve manja,
A ja počinjem prihvaćati da mi drugi kroje put.
Ljuta sam i razočarana time jer mi je nametnuta okolina
I prate me stara sjećanja.

Budućnost prikovana uz dosadu i tugu
I dalje spava...
Ne želim je buditi dok je ne promijenim, ne učinim je
boljom.
Sada je sve to negdje daleko u mojim mislima
Samo mašta, nedovršena rečenica...
Pusti...
Neka buja nada u mojoj duši i neka radost bude veća.
Neka se otvori um kao latice cvijeta u zoru,
A sreća dijeli kao zrak, svima.
Osjeti taj drhtaj u sebi, taj poseban osjećaj.
Vjeruj...
Oboji moj život radosnim tonovima boja,
Pravilnim povlačenjem kista
Da imam točno određen svoj životni put.
Budi moja svjetlost i moj mrak.
Sviraj mi čarobne melodije
Da me podsjetete na andeoski glas, na Božju ljubav.
Dotakni i tu žicu na harfi života,
Trzni svojim mekim prstom o nju
Lagano, s mnogo poštovanja.

Budi pun požrtvovnosti i vjere u bolji svijet!

Lucija Kosovac, 7. razred
Voditeljica: Dinka Mock
Osnovna škola Retkovec, Zagreb

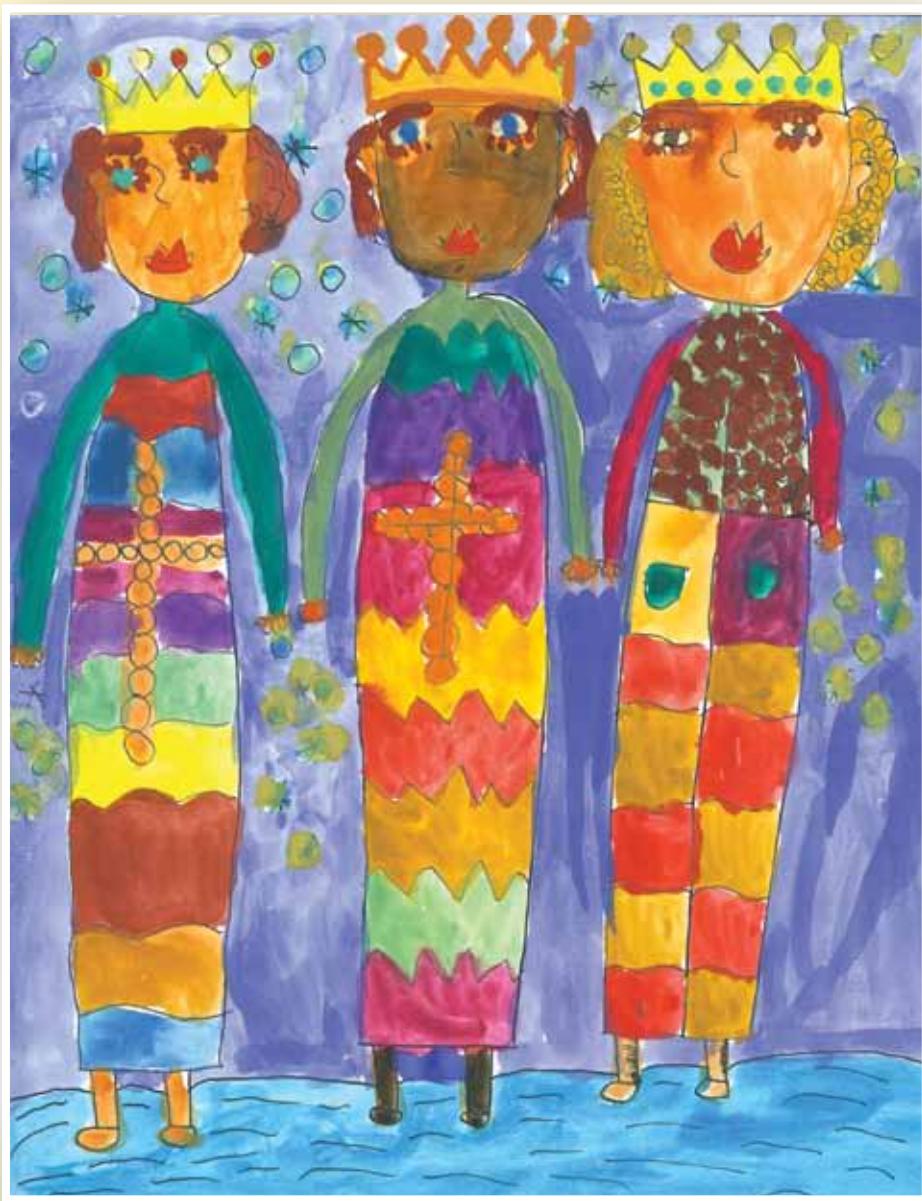
Isus je uvijek uz tebe

On je uz tebe kada nikoga nema.
On je mir u tebi kad oluja se sprema.
On je tvoj oslonac,
On je tvoja snaga,
On ti želi pokazati da si mu draga.
Kad u vjeri zaspiš, On te uvijek budi,
On utjehu ti daje kad osude te ljudi.
On te ljubi!
On te voli!
Sve ti želi dati, žalostan je nad tobom
Kad ti srce pati.

Lidija Kramar, 7. razred
Voditeljica: Martina Škrinjar
Osnovna škola Petrijanec

Prjatelju

Vjerujem u pravdu
i kad je nedostižna.
Vjerujem u nadu
i kad me iznevjeri.
Vjerujem u tebe
i sada
kada više nisi tu.

Dragana Mišković (6. r.), *Tri kralja*

Voditeljica: Zorica Đuranić

Centar za odgoj i obrazovanje »Ivan Štark«, Osijek

Larisa Krsnik, 7. razred
Voditeljica: Radojka Matić
Osnovna škola Mate Lovraka, Županja

Zovu me

Zovu me tišine
i rijeke me zovu
da plovim njima
do mora dalekih.

Zovu me zore
i zrake jutarnje
da njihovim sjajem
obasjam zemlju ovu.

Zove me vjetar
da ljubav širim svud,
da ti darujem
svog srca dobru čud.

Kad utihne dan,
ti me, Bože, zoveš
da nikad ne zaboravim
koliko snage u ljubavi ima.

Marko Vujanović-Kotarščak, 7. razred

Voditeljica: Mirjana Ištef

I. osnovna škola Bjelovar

Njegova pomoć u tužnoj noći

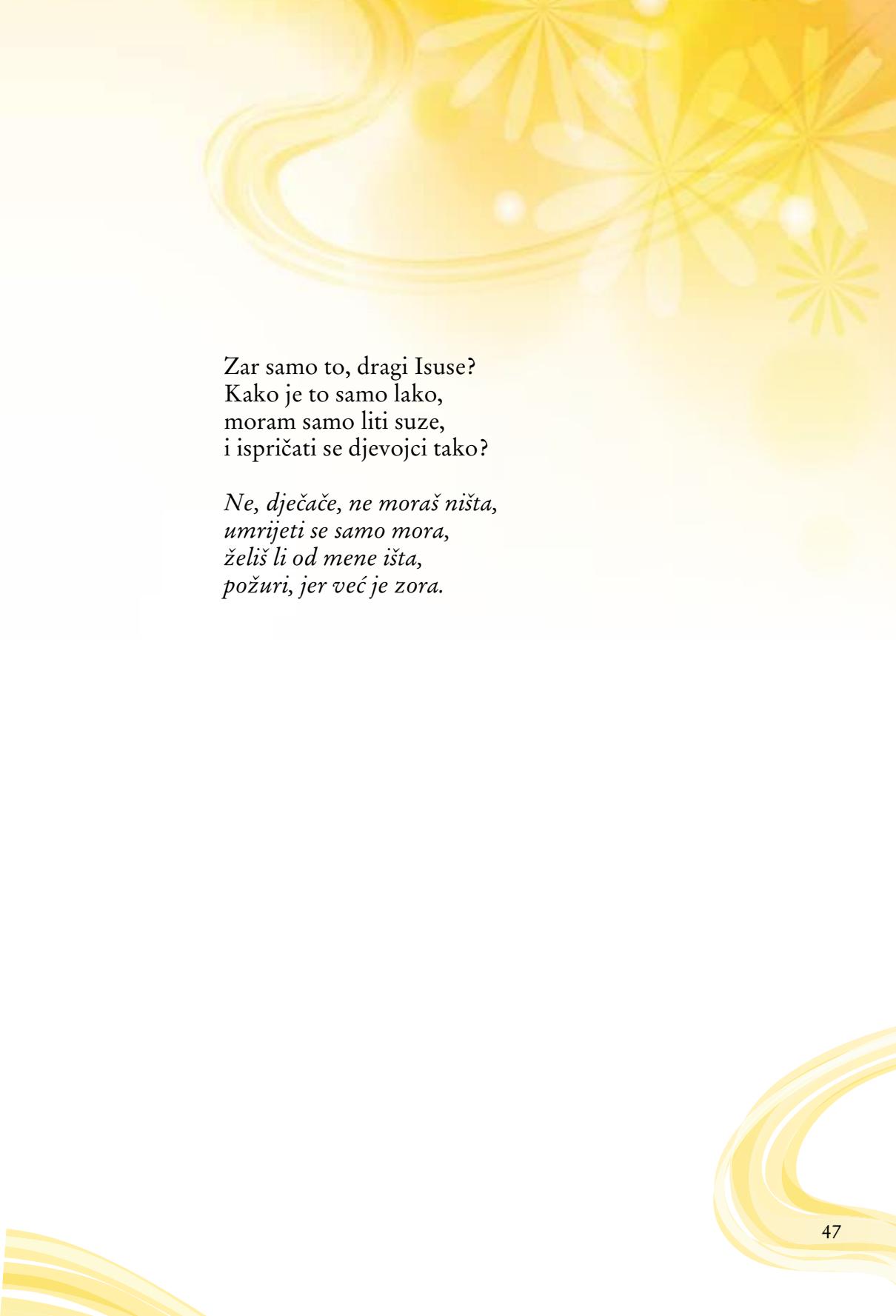
Isuse, kad dođeš, javi mi.
Možda će san kriti moje lice,
ili ću bdjeti, kao pjesnici u tami,
pjesmu će pjevati noćne ptice.

Želim Ti reći što sam napravio,
i zbog toga mi je jako žao,
na čiju ranu sam bol stavio,
čijem srcu tugu sam dao.

Uzeo sam crvenu olovku
djevojčici tužnoj i jadnoj,
iz usta sam izbacio psovku,
kao lopov u noći hladnoj.

Isuse, molim Te, pomozi mi,
kako da se iskupim?
Da kupim djevojčici olovke tri?
Ili kad opsujem, da se po nosu lupim?

*Ne, dječače, reci joj riječ,
ali punu iskupljenja i kajanja,
sigurno će ti oprostiti već,
a usta, molim te, bez lajanja.*

Zar samo to, dragi Isuse?
Kako je to samo lako,
moram samo liti suze,
i ispričati se djevojci tako?

*Ne, dječače, ne moraš ništa,
umrijeti se samo mora,
želiš li od mene išta,
požuri, jer već je zora.*

Lucia Krznarić, 8. razred
Voditeljica: Mirela Paša
Osnovna škola Molve

Vjerujem

U srcu se urezali
Gubici dragih ljudi.
Jedan je najteži i
Noću me iz sna budi.

Još dok sam bila djevojčica mala
Bog je k sebi pozvao moju baku.
Zbog toga lijem suze, još i danas,
Kad god sam sama u mraku.

Njezinom životu došao je kraj
I na nebu se upalila zvijezda.
Plamen ljubavi u srcu još gori
I kroz molitvu njoj se preda.

Svaki dan na nju me nešto podsjeća.
Nekad cvijet, trava, kad sam sama,
kad me iznenada doziva mama.
Po radosti i tuzi na nju me sve sjeća.

Često kao da joj čujem glas
Kako tiho krunicu moli.
O, Bože, znaš li koliko je volim?

Zbog nje, vjera u meni je jaka.
Vjerujem da me s neba čuva
Bog i moja baka.

Silvija Lovrentjev, 8. razred
Voditeljica: Danica Pelko
Osnovna škola Donja Stubica

Zorja

Rosa se v trave blesiče
Kak ljubavna suza prva.
Gliva čepi
Kre mokruga drva.

Kaj je to v Zagorju zelenam
Kaj žalost z lica briše?
Morti to veter
Za plotam diše.

To mater naša z neba
Suze resipava,
Grešna duša naša
Sred potoka plava.

Kak biseri kaplje curiju,
E je to zorja?
E je to Marijina kruna
Znad zelenoga morja?

Sabrina Kokanović (6. r.), *Vjerujem u Isusa*
Voditeljica: Anica Popović
Osnovna škola Gorjani

Tatjana Pajtlar, 8. razred
Voditeljica: Marija Prikratki
Osnovna škola Vinica

Rijeka života

U vrtu su procvjetale
ruže
svim bojama suncem
obasjane.
U njem svoje ja provodim
dane,
ispod krošnje dunje
rascvjetane.
I čudim se i cvijetu i
travi.
Zagledam se kako žive
mravi.
Kako život jednostavno
teče,
ja razmišljam skoro
svaku večer.
Međutim, odgovor je
svemu,
sve što vidim, zahvalujem
Njemu.
Dragi Bože, život si
nam dao i za
ljude Ti si umirao.
Teške muke podnio
si svoje
za sve ljude i spas
duše moje.

Petar Sakač, 8. razred
Voditeljica: Marija Prikratki
Osnovna škola Vinica

Vjerujem

Kada život
dođe svome
kraju...
Svaki smrtnik
vidi se u
raju.
Svoje grijeha
okajati želi.
Svaki tada
dragom Bogu veli:
»Oprosti mi, dragi,
Bože!
Griješio sam, nisam htio,
naivan i mlad sam bio.«
On oprašta
i prima nas
k sebi.
Kako onda
vjerovali ne bi?

Lara Ujčić, 8. razred

Voditeljica: Karolina Hauptfeld

Osnovna škola »Drago Gervais«, Brešca

3. NAGRADA

U Božjem zagrljaju

Tamo, kod ljiljana bijelih,
Gdje mjesec se klanja čistoći Tvojoj,
Gdje anđeli slave hrabrost Tvoju,
Jednog dana, slavit ćemo skupa.

Tamo, kod ruža bijelih, crvenih i žutih,
Gdje smrtnik traži ljepotu,
Gdje naše ruke posežu za Tvojom ljubavi,
Jednog dana, vidjet ću Tvoju ljepotu.

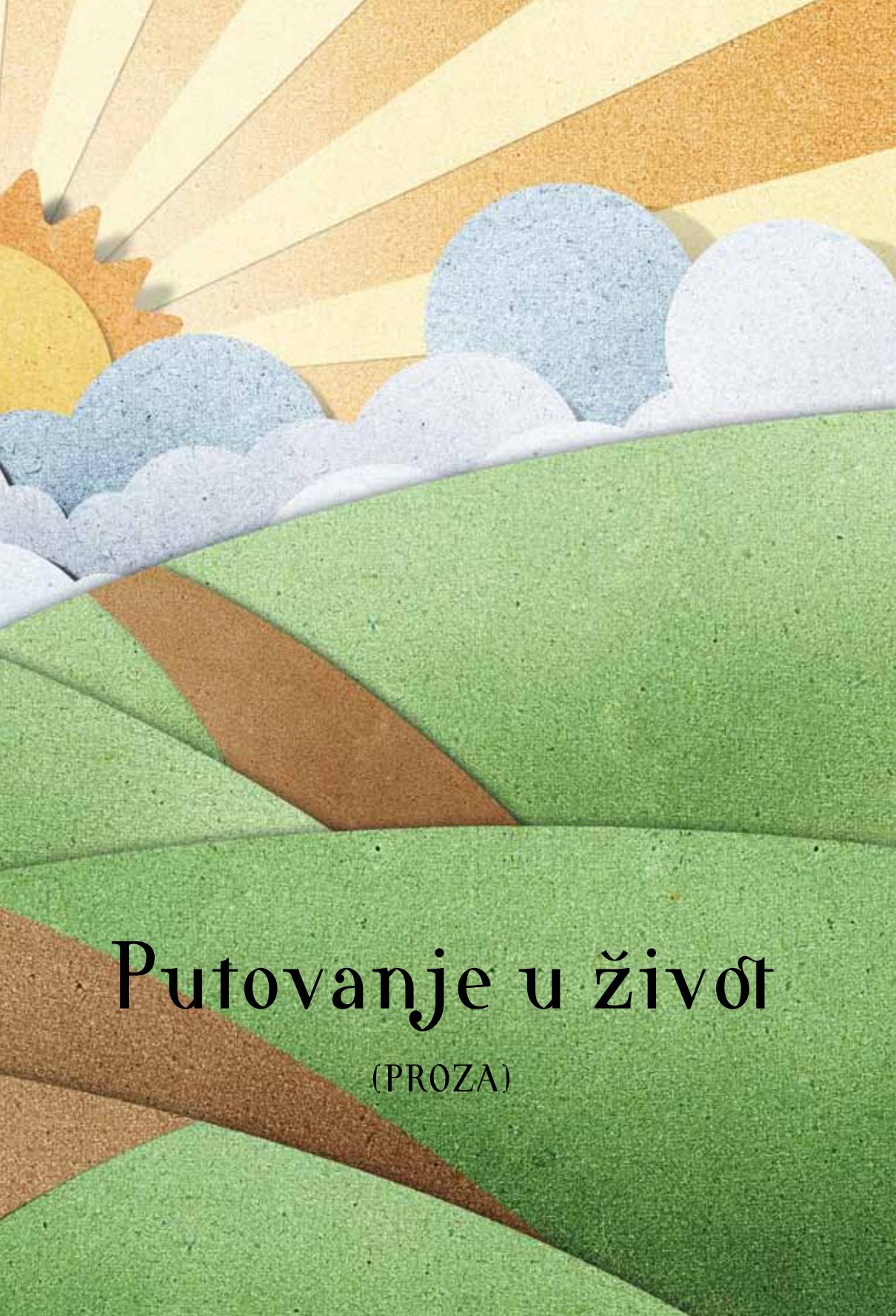
Tamo, kod visokog hrasta,
Gdje ptice dolete, i nikad ne odlete,
Gdje život blista u plamenu, a svijetli u vodi,
Jednog dana, letjet ćemo zajedno.

Tamo, kod žitnih polja,
Gdje čovjek sije nadu, a žanje sreću,
Gdje sunce obasjava vječnost Tvoju,
Jednog dana, sijat ćemo ljubav skupa.

Tamo, kod vinove loze,
Gdje vjera je jača od svakog naleta vjetra,
Gdje beskrajno nebo je predivno s Tobom,
Jednog dana, i ja ću dobiti krila.

Tamo, kod masline stare,
Gdje život se smije s anđelima,
Gdje me vječni mir s Tobom čeka,
Jednog dana, Bože, bit ćemo skupa.

Putovanje u život

(PROZA)

Nikolina Galić (8. r.), *Isus se rodio i uskrsnuo*

Voditeljica: Anica Popović

Osnovna škola Josip Kozarac, Josipovac Punitovački

Ana Baran, 3. razred

Sesvete

1. NAGRADA

Moja najljepša haljina

Nedavno sam sanjala jedan zaista neobičan san. Moje prijateljice i ja, zajedno s mnoštvom drugih nepoznatih djevojčica, nekim smo se čudom našle u izmišljenom muzeju haljina. U njemu su bile izložene haljine iz svih vremena i sa svih strana svijeta. Poput svih devetogodišnjih djevojčica i mi smo širom otvorenih očiju razgledale te čudesne tkanine. I zamišljale kako bi bilo lijepo imati barem neke od njih. Koje bi bile samo naše, a ne da moramo potajno odijevati mamine dok su nam mame na poslu i šepiriti se pred ogledalom.

A u muzeju je zaista bilo prelijepih haljina: dugih, kratkih, širokih, uskih, svilenih, satenskih, baršunastih, čipkastih, izvezenih zlatnim nitima, s kristalićima i šljokicama, s krznom, s perjem. I svakakvih boja. Takve haljine nisu imale ni naše lutke, ni naši najdraži junaci iz crtanih filmova, a ni naše omiljene glumice i pjevačice. Bio je to zaista nestvaran prizor, baš onakav kakav zna biti samo u snovima. Gledajući te haljine, osjećale smo se kao neki gladnijadnici pred izlogom slastičarnice prepunim slasticama. I svaka je od nas poželjela neku od tih slasticama.

U jednom trenutku prišao nam je kustos muzeja i svakoj od nas ponudio po jednu haljinu. Među nama, inače finim i pristojnim djevojčicama, nastao je pravi stampedo. Sve smo se u hipu sjurile prema haljinama, želeći svaka za sebe izabrati baš onu najljepšu. Najbrža je bila Marta, koja je takvom silinom zgrabilo kraljičinu haljinu da ju je skoro poderala. A baš je tu htjela Kika, koja se morala zadovoljiti raskošnom vjenčanicom. Moja imenjakinja Ana bila je malo sporija pa je uspjela ugrabiti tek balerinu haljinu. Laura se uhvatila za haljinu poznate glumice s dodjele filmskih nagrada i nije ju ispuštala iz ruku. Matea je dohvatiла kratku haljinicu sa zlatnim resicama kakvu su nosile plesačice iz davnih vremena.

I ja sam htjela uzeti neku raskošnu haljinu, ali uz sve te nestašne i raštrkane djevojčice to jednostavno nije bilo moguće. Stajala sam sa strane i čekala da sve dobiju što žele. Kada sam se napokon uspjela probiti do izložbenih mjesta, bila je ostala samo jedna haljina. I to najobičnija bijela duga lanena haljina. Pomalo razočarana okrenula sam se i praznih ruku uputila prema izlazu, promatrajući svoje ozarene prijateljice kako isprobavaju svoje nove haljine.

Tada mi je prišao kustos i ljubazno mi rekao: »Djevojčice draga, ne budi tužna što ti je ostala baš ova haljina. Iako ti se čini tako običnom i neuglednom, ona to sigurno nije. Vjeruj mi, to ti je posebna haljina. Baš posebna. Uzmi je. I budi sretna što si baš nju dobila.« Poslušala sam ga i uzela je u ruke. Istog trena osjetila sam neku neobičnu milost. Kakva je – takva je, sad je moja, tjesila sam se. I baš kad sam se spremala odjenuti je, probudilo me zvono budilice za odlazak na nedjeljnu dječju misu.

Tijekom cijele mise haljina iz moga sna nikako mi nije izlazila iz glave. A onda mi je jedna pjesma otkrila sve. »Da te samo dotaknem i dodirnem ti haljine...«

To!!! To je to! Pa to je Isusova haljina, koju je ona bolesna žena dotaknula s vjerom da će ozdraviti. I zbog koje je i ozdravila. Sada shvaćam odakle onaj osjećaj milosti u snu.

Bila sam presretna što sam baš ja, od svih mojih prijateljica, među onim silnim haljinama, dobila onu najljepšu i najdragocjeniju. Pa makar to bilo samo i u snu.

Nika Petriš, 4. razred

Voditeljica: Željka Peraš

Osnovna škola Dragutina Domjanića, Sveti Ivan Zelina

2. NAGRADA

Sanjala sam san

Lipanjsko sunce provirivalo je kroz odškrinuti krovni prozor nježno milujući moje pospane oči. Iskočila sam iz kreveta osjećajući svježinu na licu, koju u ove sparne, vrele dane možeš osjetiti jedino u rano jutro. Bila sam vesela i sretna jer sam s djedom dogovorila izlet u šumu, do jednog lijepog izvora. To su bili samo naši trenuci i znala sam da će ih djed iskoristiti za mnoge priče, u kojima sam uživala i upijala njegove mudre riječi. Bio je to doista prekrasan dan. Bosonoga sam trčala po travi tresući rosu s nježnih listića. Djed me šakaljao oštrim vlatima kiselice i onda mi pokazao kako je mogu grickati ustima, kako su to nekoć činila djeca. Pokazao mi je jednu šipilju za koju su samo rijetki znali jer je bila u šumi skrivenog ulaza, i rekao da je to sada naša tajna. Vratili smo se umorni kući, a ja sam poslije podne otišla s prijateljima na kupanje.

Djeda više nisam vidjela. Doista ga više nikada nisam vidjela. Sljedeće rano jutro odveli su ga u bolnicu i smjestili na odjel gdje ga nisam mogla posjetiti. Bio je bez svijesti i slab. Molila sam se s najvećom nadom i jedinom željom da moj djed ozdravi. Ništa mi drugo nije bilo važno, jedino sam to tražila i bila spremna na bilo kakvu žrtvu. Vjerovala sam da Bog pomaže dobrim ljudima i da će moje molitve stići do njega.

Nakon dva dana moj djed je umro. Nisam to razumjela i nisam prihvaćala. Zašto? Toliko sam mu toga željela reći. Zašto je to Bog dopustio kad je bio koliko sam tužna? Molila sam mu se i nadala se da će me razumjeti i da će sve biti dobro. Bila sam ljuta na liječnike, na svoje neuslišane molitve i na djeda jer se nije više borio, već je samo tako otisao.

Onda sam sanjala san. Djed me vodio orošenim livadama držeći u dlanu moju malu ruku. Trčali smo i smijali se, a cijela je livada bila

puna cvjetova. Njihov miris škakljao mi je nosnice, ja sam kihala, a suze su ostavljale mokre tragove na mome licu. Djed je obuhvatio dlanovima moje lice i poljubio te mokre pruge. Bio je sretan i vesel poput djeteta. Govorio mi je tiho, a ja sam znala da želi da ne budem tužna.

Probudila sam se mirišući u zraku ono livadno cvijeće i osjećajući djedove dlanove na licu. Tada sam shvatila da moje molitve nisu bile uzaludne, znala sam da je moj djed dobro. Ne znam izgledaju li njegove nebeske poljane poput ove iz moga sna, ali znam da je ovaj san bio naš pozdrav, naše doviđenja. Sada svaku večer prije spavanja zamolim anđele da ga pozdrave i da ga čuvaju, i onda zaspim smiješći se svakom lijepom trenutku koji smo proveli zajedno...

Leo Vrhovec, 4. razred

Voditeljica: Željka Peraš

Osnovna škola Dragutina Domjanića, Sveti Ivan Zelina

Druga riječ za nadu

Ljudi vjeruju u različite lijepе stvari – ljubav, sreću, prijateljstvo, roditelje, braću... Važnost vjere nedavno sam i sam shvatio.

Imam prijatelja Filipa koji je jako bolestan. Ima bolest koja se zove trombo... nešto. Moja mama kaže da je to trombocitopenija. Dugačka i teška riječ. Filipova mama na riječ trombocitopenija počne plakati pa je svi izbjegavamo izgovoriti jer nas podsjeća na suze Filipove mame. To je bolest krvi. Filipova je krv bolesna i liječnici koji ga liječe, već dvije godine nisu našli lijek za njega, iako se trude. Filipova obitelj je u potrazi za lijekom već bila i u Sloveniji i u Austriji, ali uzalud.

Tužan sam jer Filipa već dugo nisam vidio. Ne mogu se s njime igrati ni družiti jer je stalno u bolnicama. Otkako se razbolio, stalno slušam o toj njegovoj bolesti, i o vjeri. Prvo sam mislio da govore o našoj vjeri u Boga i molitve koje znam moliti. Onda sam shvatio da je to iščekivanje, odnosno nada u Filipovo ozdravljenje.

Misljam da je vjera druga riječ za nadu. Nadam se da će Filip brzo ozdraviti, molim se za to. Vjerujem da će ozdraviti! Vratit će se kući, ponovno krenuti u školu, družiti se s prijateljima, igrati košarku koju toliko voli. Vjerujem da će ga naša vjera ohrabriti i pomoći mu u borbi protiv bolesti.

Ana Čaćić, 5. razred

Voditeljica: Radojka Matić

Osnovna škola Mate Lovraka, Županja

Kirvaj moje bake

Žurim kući iz škole. Danas je Sv. Franjo i kirvaj kod moje bake u Gradištu. Meni je to jedan od najdražih dana u godini. I nije to običan dan. To je blagdan radosti i blagoslova u svakoj kući. Okupe se prijatelji i rodbina pa se uz svečani objed i misno slavlje prisjetе davnih dana. Priča se o životu i o običnim svakodnevnim stvarima. Mi djeca smo pod okom odraslih, komentira se koliko smo porasli, kakvi smo u školi i jesmo li čestiti i pažljivi prema drugima.

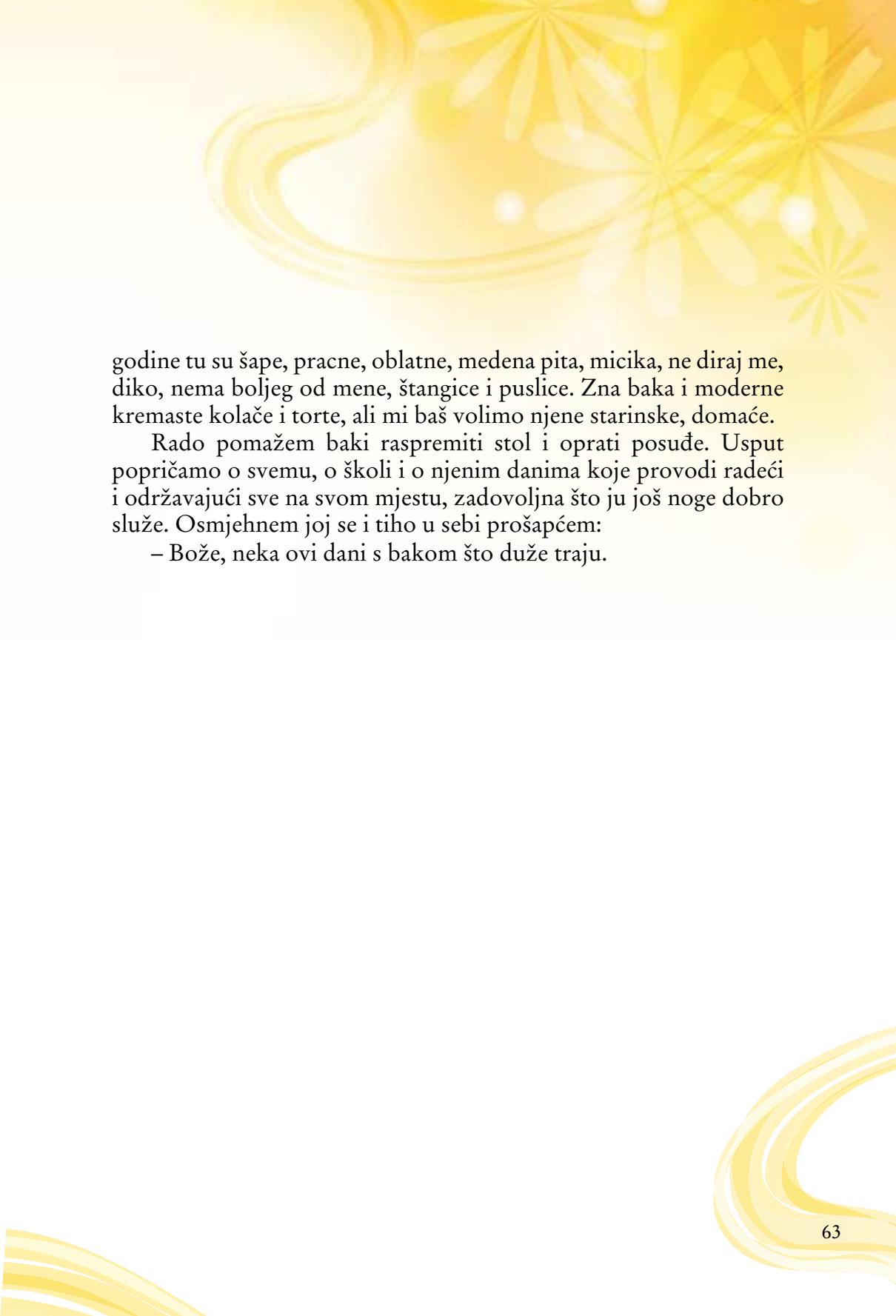
Dok ulazimo u selo, kuće izgledaju ljepše no ikad. Zavjese svježe oprane mirišu, na prozorima cvijeće, kapije širom otvorene za najavljenog i nenajavljenog gosta. Bakino je dvorište prepuno cvijeća. Zrele bobice grožđa mame s lomače. I baka je danas posebno lijepa. Stavila je novu kecelju što joj je komšinica sašila baš za ovaj dan. Na starom i umornom licu veseli osmijeh. Ne krije zadovoljstvo što nas vidi:

– Evo, moji najdraži gosti!

Sjedamo za stol. Kuhinjom se širi miris kokošje juhe, koja nikada nije ukusna kao na današnji dan. Veliki stol prekriven je šlinganim stolnjakom što ga je baka sama izradila. Porculanski tanjuri bacaju odsjaj, vaza s cvijećem što miriše. Stol se puni gostima, a onda sve po redu. Baka započinje molitvu: »Oče naš, koji jesi...« Mi molimo za njom. Djed potom podiže čašicu stare žute rakije u zrak i nazdravlja:

– Živili, dogodine se opet sastali!

Baka na stol donosi juhu, a onda kuhanu meso, sos, sarmu, pečenku. Iako umorna, ne zaboravlja spomenuti kako je crkva baš lijepo uređena i kako je propovijed bila dobra. Spomenem joj da u našim čitankama ima tekstova o sv. Franji Asiškom i da mi se posebno sviđa onaj o zahvalnosti za svaki živi stvor. Baka iznosi šarene kolače, koje uvijek radi s voljom i ljubavlju. Kao i svake

godine tu su šape, pracne, oblatne, medena pita, micika, ne diraj me, diko, nema boljeg od mene, štangice i puslice. Zna baka i moderne kremaste kolače i torte, ali mi baš volimo njene starinske, domaće.

Rado pomažem baki raspremiti stol i oprati posuđe. Usput popričamo o svemu, o školi i o njenim danima koje provodi radeći i održavajući sve na svom mjestu, zadovoljna što ju još noge dobro služe. Osmjehnem joj se i tiho u sebi prošapćem:

– Bože, neka ovi dani s bakom što duže traju.

Ema Bečeheli (5. r.), *Andeo*

Voditeljica: Zorica Đuranić

Centar za odgoj i obrazovanje »Ivan Štark«, Osijek

Dorijan Kos, 5. razred
Križevci

Ne bih mogao bez nje

Prije točno osam godina dobio sam sestru Larisu. Cijela moja obitelj bila je jako sretna zbog njenoga rođenja. Napokon je došla osoba s kojom će se igrati i dijeliti stvari. Mala djevojčica u kući promijenila je sve navike koje smo imali prije njezinog dolaska. Kad je seká imala samo dva tjedna, narasla joj je nekakva kvržica na nozi i od tada je danonoćno plakala. Nakon silnih pretraga i mučenja, liječnici su našli razlog njenog plača. Imala je tumor na nozi. Nisam znao što to znači, a mama i tata samo su rekli da je seká jako bolesna i da je svi moramo dobro čuvati.

Dan kada je Larisa završila u bolnici, bio mi je najgori dan u životu. Mama je neprestano plakala, tata je bio jako tužan, a meni je nedostajala mala zločkica. Godinu dana trajalo je njen liječenje. U to vrijeme mama je bila stalno uz sekú, tata na poslu, a ja doma s bakom. Seká je izgubila kosu, nosila je masku, povraćala svako malo i morali smo paziti da se ne razboli jer je i mala prehlada za nju bila kobna.

Danas moja seká ide u drugi razred osnovne škole i sve je to loše iza nje. Bez obzira na to koliko me ljutila, zahvalujem Bogu što nije napustio našu obitelj u najtežim trenucima. Ne mogu zamisliti život bez svojih dviju seká i obitelji kakvu imam. Hvala ti, Bože, na svemu što imam!

Lorena Mitrović, 5. razred

Jasna Kubica

Osnovna škola Nova Rača

Moje prvo hodočašće

Volim putovati... Jedno od tih putovanja bilo je moje prvo hodočašće i to u svetište Majke Božje Bistričke. Mama mi je pričala o čudnovatom kipu Majke Božje na brežuljkastim krajevima Zagorja nedaleko od našeg glavnog grada Zagreba, u Mariji Bistrici. Pripovijedala mi je o neobičnom događaju koji se tamo zbio davnih dana, pri čemu se osobito mogla doživjeti prisutnost Majke Božje.

Priča kaže da je u tom mjestu izbio veliki požar pri čemu je i crkva izgorjela, no jedino je kip Majke Božje ostao netaknut. On je samo pocrnio!

Željela sam vidjeti taj čudesni crni kip i osjetiti prisutnost Majke Božje baš tamo gdje se to dogodilo. Mama mi je obećala da će me tamo voditi i s nestrpljenjem sam iščekivala taj dan.

Napokon je došao dan kada je mama povela mene i moju sestru u ovo svetište i to je bilo moje prvo hodočašće. Bila sam jako uzbudena i sretna. Išli smo organizirano autobusom iz moje župe. U autobusu se na moje iznenađenje puno molilo i pjevalo svete pjesme. Osobito se molila krunica koju me već naučila moliti moja baka, tako da sam se tu osjećala kao kod kuće, blizu svoje bake, iako ona nije išla s nama...

Kada smo došli u Mariju Bistrigu, ugledala sam prekrasnu crkvu, a njeni šareni krovovi i visoki tornjevi doticali su nebo. Koračajući prema ulazu crkve, nestrpljivo sam čekala trenutak kada ću ući u crkvu i ugledati taj čudesni crni kip o kojemu mi je mama pričala. I zaista, tamo u daljini iznad oltara ugledala sam crni kip između svega onog bijelog oko oltara i cvijeća koje je svojim bojama još više odavalо neki poseban čar i poruku da je ovo sveto mjesto. Prekriživši se blagoslovljrenom vodom na ulasku u crkvu, žurno sam krenula kako bih što prije došla bliže ovom čudesnom

kipu. Marijin crni kip bio je ispred mene. Raširila sam oči. Ona je gledala mene, a ja nju... U očima sam osjetila suze.

U mom je srcu zavladao poseban mir i sreća. Povjerovala sam da je mamina priča o ovom kipu istinita. Sada sam to i znala. Bio je to trenutak moje posebne radosti i poželjela sam tu ostati što duže sa svojim osjećajima. Mama i sestra, koje su bile sa mnom, sada su stajale uz mene, a ja sam još uvijek klečala. Pomolila sam se za njih, za svog tatu i svoju obitelj želeći i moleći Majku Božju Bistričku da bude u pomoći u svim našim poteškoćama i brigama...

Ustala sam i poput mnogih prisutnih vjernika u toj crkvi obišla okolo crnog kipa Majke Božje misleći na dobrog Boga i Majku Božju, koja je sada posebno sa mnom...

Izašli smo iz crkve i udahnula sam novi zrak. Iako je bilo vruće, osjećala sam se jako dobro i svježe. Uskoro je bila misa koju sam pažljivo pratila. Misa je bila izvan crkve na lijepo uređenom prostoru. Poslije mise i ručka išli smo na križni put. Puno se ljudi skupilo i pratilo ovu molitvu i razmišljanje koracajući uz brdo postajama Isusova križnog puta. I nadalje je bilo osobito vruće, ali meni ništa nije bilo teško iako sam se taj dan puno ranije probudila i uglavnom stajala ili hodala, a sad i uspinjala do vrha brda, do zadnje postaje na kojoj je Isus bio razapet na križu. Kada sam vidjela križ na kojem je Isus raspet, rastužila sam se jer sam se sjetila te Isusove žrtve za sve ljude, a ima onih koji mu nisu zbog toga zahvalni. A kada smo silazili s brda, u meni se pojавio vrtlog različitih osjećaja, i tuge i radosti. Bila sam tužna što je Isus toliko patio, a ujedno i sretna što je Isus ipak živ. Zadnja postaja o Isusovu uskrsnuću daje mi nadu i vjeru da će uvijek sve završiti sretno uz Isusa i Mariju, kada im se molimo i tražimo njihovu pomoć...

Marija je Majka Božja, ali i moja još jedna mama pa iako je ne vidim, ona ostavlja svoje tragove. Jedan taj trag je i trag u mom srcu...

Tako je izgledalo moje prvo hodočašće u Mariju Bistricu koje je bilo prije tri godine. Ono će zauvijek ostati u mom srcu i mislima... Od tada svake godine rado idem k Majci Božjoj Bistričkoj...

Ema Murić (8. r.), *Vjerujem u Isusovo uskrsnuće*

Voditeljica: Anica Popović

Osnovna škola Gorjani

Nikola Puhin, 6. razred
Voditeljica: Ljiljana Bušić
I. osnovna škola Vrbovec
3. NAGRADA

Moja božićna priča (bez snijega i, uhu ugodnih, božićnih pjesama)

Badnja je večer. Prekrasna badnja večer. Vani je hladno, vjetar snažno puše, čujem ga kako struji i fijuće poput glazbe neke samotne violine. Njegov je zvuk nekako tužan, poput pokisla čovjeka koji na dan Kristova rođenja mora biti sam. Unatoč tom sjetnom zvuku sjevernog vjetra, nije nam dopuhao ni jednu jedinu bijelu pahuljicu. To mi nije važno. Vjerujem da će i snijeg pasti. Nalaktio sam se, sjedim za stolom, pokraj radijatora. Kroz nosnice mi struji miris prhkih kiflica i drugih finih kolačića, u svakojakim oblicima. Šećerni se miris bakinih i maminih slastic u zraku miješa s notama čaja od jabuke i cimeta, a osjeti se i topli miris kuhanog vina. Na stolu s crvenim stolnjakom ukrašenim zlatnosrebrnim božićnim detaljima stoji naš adventski vjenčić, na njemu gore četiri svijeće. Vjenčić je savijen od lijepih grana srebrne jele, ukrašen je sjajnim srebrnim vrpcama, i lijepim, crvenim jagodicama. Promatram plamen svijeća, visok je i odvažan, iskri prekrasnim plamenim nijansama. Svijeće polako dogorijevaju, a vosak bakrene boje klizi niz njih. One su poput ljudskog života, tako se lako mogu ugasiti, jedan snažan dah može okončati njihov lijep plamen. Tako je i s ljudima, tako smo maleni i zbog trenutka nepožnje naš se život može ugasiti.

Uzimam jedan medenjak u ruke, preliven je tamnom, a išaran bijelom čokoladom, na vrhu mu je prženi lješnjak, a oko njega sitni šareni bombončići. Lakomo ga guram u usta, kao da njegovim slatkim notama želim odagnati teške misli. U zjenice mi se uvlače svjetla lijepih lampiona. Do očiju mi dopiru odsjaji crvenih lampica na našoj božićnoj jelki. Očima jedem finu gozbu: srdele, pohanog oslića i svakojake salate i priloge. Promatram svoje bližnje, svi se iskreno smiju. Bake užurbano razgovaraju o kolačima i receptima, pa nakon toga, nekim samo njima znam povoznicama, počinju naklapati o cvijeću. Djedovi žustro komentiraju poteze naše vlade, drugi se priključuju razgovoru svakojakim »zanimljivim« pojedinostima o

politici. Mama je, naravno, na nogama, skakuće oko stola gledajući je li sve na stolu, tu i tamo se nasmiješi na neku šalu. Moja sestra trči po blagovaonici i pokušava doći do glasa dizanjem ruke, no tada je netko od odraslih zamoli da bude mirna pa se baca na pod i počinje plakati (iako je to više povremeno civiljenje bez suza). Tada dođe do mene i ugnjavi me nekim pitanjima na koje nitko nema odgovora. No ja se na sve samo smješkam. Iako slušam stare, istrošene teme, sretan sam. Znam, nisam želio provesti još jedne blagdane kod kuće, zamišljao sam Beč, skijanje ili tako nešto. No sada, eto, sjedim tu na kraju stola, u jednoj običnoj kuhinji, u jednom malenom gradiću, i da, tu ću provesti blagdane.

Više i ne očekujem neki od fascinantnih mobilnih uređaja, koji bi mogli zalutati i naći se kod mene. Ja sam jednostavno sretan, a sretan sam samo zato što nemam nekih razloga biti tužan. Dobro, istina je da ću oglušiti ako moja sestra ne završi izvedbu »rock zvončića«, i to centimetar od mojeg uha, i da, vani ne pada snijeg, no zar su to razlozi za tugu? Mislim da nisu. Sretan sam što mogu proslaviti Božić, što imam krov nad glavom, a osim obitelji ništa mi više ni ne treba. Jer gledajući fotografije u novinama i dokumentarce na televiziji, dođe vam da zarijete glavu u ruke i počnete plakati. Prema tome, stvarno sam sretan, ostalo će već doći. Moja obitelj je tu, i sve je tako prepuno božićnog ugodaja, da je teško biti nesretan.

Ustajem i odlazim do prozora, pogledam van, i sada bi, kao i na kraju svake lijepе božićne pričice s poukom koju iznose neki preslatki klinci koji su naučili cijeniti Božić ili su ga spasili od zlih neljubitelja Božića, ili što ja već znam, trebao reći: »Počelo je sniježiti!« No ništa od te rečenice, bar ne u mojoj božićnoj priči jer vam ne želim lagati, i to još na badnju večer. Snijeg ne pada, nema ga. Ali zato umjesto njega pada dosadna gospodica kiša, koja će uništiti podlogu snijegu, ako se on na kraju ipak udostoji pojavit i osigurati nam bijeli Božić. Na kraju biste trebali čuti jednu od sveopće poznatih božićnih pjesma, no ni nje nema, možete čuti jedino »rock zvončice« u izvedbi moje sestre, s povremenim isprekidanim civiljenjem i deranjem te zaboravljanjem riječi. I, to bi bilo sve.

Mogu vam još jedino reći da budete sretni, jednostavno budite, ne tražite razloge za tugu, već za sreću – i to je sva božićna mudrost. Uz nju, savršen Božić vam je zajamčen, osim ako ne živite s mlađom sestrom, koja jako voli pjevati svoje »rock zvončice«.

Tea Golubić, 6. razred
Voditeljica: Irena Peić
Osnovna škola Zamet, Rijeka

Osobni anđeo zvan Sabrina

Moja mama Sabrina i ja provodile smo svaki trenutak zajedno, sve do moje četvrte godine. Počela sam primjećivati kako mršavi i kako njezina predivna plava kosa polako nestaje. Sve smo manje i manje vremena provodile zajedno. I tada je došao trenutak koji ja nisam shvaćala, ali me je ispunio zbumjenošću, razočaranjem i beskrajnom tugom.

Na moj četvrti rođendan ona jedina nije došla. Tata mi je rekao da moje mame više nema. Danima sam bila povučena. Tu muku u svom srcu nosim još i danas. Bila sam ljuta na nju, i to jako. Kada se teško razboljela, pod svojim srcem nosila je moga brata. Odbila je liječenje i spasiti svoj život jer joj je život moga brata bio važniji. Znala je da netko mora umrijeti – ona ili brat. Nije dvojila što učiniti. Mislila sam da je time iznevjerila mene i da je zaboravila da ju ja jako trebam. Shvatila sam da joj ja nisam bitna.

A onda... Kako sam postajala starija i počela pričati s tatom i bliskim osobama, postalo mi je jasno da je napravila veliko djelo i da je bila vrlo hrabra. Ponovno je mogu zvati mama, što dugo nisam htjela. Danas vjerujem da prati svaki moj korak od dana kada me donijela na svijet, iako nije fizički uz mene. Njezin glas koji me upućuje na svaki životni put uvijek čujem. Već osam godina u meni je vjera da je još uvijek živa. Svaki dan zamišljjam da je uz mene, da mi govori da ne gubim nadu i da će ona ostvariti život kakav bi ona htjela. Vjeruje u mene i zna da će postići mnoge ciljeve u životu, baš poput nje. Unatoč tome što se privikavam na život bez nje, pitam se zašto je Bog dopustio da započne novi život bez mene. Jako mi nedostaje i nadam se danu kad će je susresti i započeti novi život zajedno s njom. Ona je moj uzor i daje mi nadu, hrabrost i vjeru u život.

Lijepo je imati svog osobnog anđela kod Boga. I radost je odrastati s bratom s kojim mogu dijeliti sjećanja na našu majku.

Iva Tomljenović, 6. razred
Voditeljica: Ljiljana Bušić
I. osnovna škola Vrbovec

Svijet bez zvuka

U životu katkad nađemo na teška razdoblja. Ona su nešto kao crne rupe koje nas uvuku u svoju tužnu i sumornu srž i povlače nas natrag u ružna sjećanja, kao film koji se neprestano ponavlja. Zbog njih imate osjećaj nemoći i slabosti, ne možete se othrvati od problema i on vas sputava da krenete dalje. Zatim, nakon nekog vremena, nađemo utjehu, nadu, tračak sunca u crnoj rupi, koji nas izvlači van.

Toga dana kada sam se probudila i pogledala kroz prozor u sive oblake, koje je oblačilo nebo, obuzeo me neki čudan osjećaj. Kao da će se dogoditi nešto loše. Cijeli dan sam se pokušavala smiriti, ali nisam uspijevala. Kasnije toga dana saznala sam da meni jedna draga i važna osoba jako loše čuje i da će vjerojatno oglušiti. Nisam mogla vjerovati. Nisam htjela vjerovati. Osjećala sam milijun osjećaja. Kao da me omotao neki nevidljivi veo natopljen tugom, suzama i bijesom. Svakim danom sve se više ovijao oko mene, a ja sam upijala njegovu sumornu srž. U početku sam se nadala da to nije istina. Da će ubrzo ozdraviti. Molila sam se, ipak bojeći se da Bog neće čuti moje molitve. Ubrzo sam počela vjerovati u taj strah, a nema ničeg goreg od toga kada počnete gubiti nadu i počnete vjerovati u sve svoje strahove. Time i onaj zadnji tračak nade bacate u duboki ponor očaja, a s tim tračkom bacate i sebe. Prestala sam vjerovati u Božju pomoć i u svoju nadu i predala se strahovima. Plakala sam u sobi i govorila kako to nije pošteno. Nije pošteno da malo, nevino dijete nikada više ne čuje majčin glas, pjev ptica i šumor mora. Zaspala sam i u snovima otišla u neki lijepi zimski vrt. Hodala sam stazom posutom laganim snijegom, a oko mene su se sjajile zamrznute grane. Pomislila sam kako su te grane u proljeće lijepe i njihovi se listovi njišu na povjetarcu, a tada polako dođe

zima i oduzme im tu slobodu i radost i pretvori ih u zamrznute i hladne kipove.

Na kraju puta bila je crkvica od bijelog mramora. Ušla sam u nju i prošla kroz redove bijelih klupica, koje kao da su bile izrađene od leda, baš kao i cijela crkvica, samo što nije uopće bila hladna. Naprotiv, isijavala je neku toplinu. Na prvoj klupici sjedilo je neko dijete kose zlatne kao sunce, kože bijele poput snijega, očiju plavih poput mora, a obraza rumenih poput ruža. Sjela sam kraj njega, a ono me pogledalo u oči i kao da mi je vidjelo dušu. Jedino što je reklo, bilo je:

– Nikada nemoj gubiti vjeru! Kada dođu teški trenuci, tek tada moramo vjerovati.

Tada sam se probudila i vidjela svoju mamu u sobi. Pitala me hoću li ići s njima na misu. Prihvatile sam i otišla. Kada smo ušli u crkvu, zamalo sam se onesvijestila. Tamo je bila velika slika djeteta iz moga sna na kojoj je pisalo: »Nikada nemojte gubiti vjeru! Kada dođu teški trenuci, tek tada moramo vjerovati.« Tada je zbor počeо pjevati i ja sam zaplakala jer sam znala da ga ona ne može čuti, no ona se samo okrenula prema meni i rekla:

– Ove tete baš lijepo pjevaju.

Osjetila sam kao da je onaj veo odjednom popustio i postao samo prah i pepeo.

Vjera je posebna stvar. Ja je uspoređujem s onim drvećem iz svoga sna. To drvo jest naša vjera. Kada nam je u životu sve lijepo, onda vjerujemo i naša vjera nam daje osjećaj sreće i slobode, ali kada nam se dogodi nešto loše, mi svoju vjeru zamrznemo osjećajima tuge i bijesa i gubitkom nade. Zato bismo baš u teškim trenucima trebali imati vjere i nade da će biti bolje. Jer kada izgubimo nadu, izgubili smo sve.

Ana Ezgeta, 7. razred
Voditeljica: Svjetlana Kraljić
Osnovna škola Škurinje, Rijeka

Izgubljeno – nađeno

Krc-krc, puckanje grančica na šumskom tlu. Satima već tumaram šumom bez ikakvog cilja. Hladno mi je i još ne shvaćam što me to dovelo u šumu. Ova tuga koju osjećam u srcu je prejaka. Nebo je mračno i tmurno baš poput mene i mog života. Nema smisla, ništa više nema smisla.

Zašto se ovo moralо dogoditi meni? Zašto se sve što dotaknem raspade? Zašto gubim majku? Zašto mi Bog uzima ono najdraže? Tko će mi dati odgovore na ova moja pitanja?

Imala sam savršen život. Roditelje koji su me voljeli više od svega. A sad? Sad sam sve pokvarila. Svi su me napustili. Bog je digao ruke od mene. Često sam se suprotstavljala roditeljima i sad mi je ovo kazna.

Moja majka jako se razboljela. Otac ne obraća pažnju na mene jer je shrvan od boli. Boli ga isto kao i mene. Ne znam hoću li preživjeti ako me majka napusti. Uvijek je brisala suze s mojega lica, a sad to radim ja.

Ona plače jer ne zna što će biti s nama ako ona umre. Naime, ona boluje od jedne jako rijetke i neizlječive bolesti koja jako brzo napreduje i uništava organizam. Doktori su rekli da joj nema spasa te da do ozdravljenja može doći samo nekim nevjerojatnim čudom.

Ja ne vjerujem više ni u što, sve mi se čini tako nestvarno. Nema čuda koje joj može pomoći. Moja obitelj inače je bila vrlo pobožna i vjerovala je da bez Boga nema života. Ja više ne vjerujem, ne vjerujem u Boga, ne vjerujem u život.

Majka mi je svakim danom sve gore i gore. Iako su prošli tjedni i tjedni Bog je nije uzeo k sebi. Moj otac kaže da će je Bog ozdraviti ako mu se budemo dovoljno molili. Ja ne vjerujem u to. Bogu se molim cijeli svoj život, a on je dopustio ovako nešto.

– Piiiiip-piiiiiiip-piiiiiiip – čuju se aparati koji moju majku drže na životu. Zvuće kao kad nešto nije u redu. Sve medicinsko osoblje potrčalo je u sobu moje majke. Mene i tatu su gotovo izbacili van iz sobe. Otac me tako jako stisnuo uza se da sam osjetila da nešto nije u redu. Prolaze minute, sati, a nitko ne izlazi iz sobe. Nitko nam ne govori kako je ona. Strah me, jako me strah. Konačno izlazi glavni doktor. Izraz lica mu govori sve. Nešto nije u redu.

– Vaša supruga nije dobro, neću vam lagati ali... – govorio je doktor mom ocu.

– Što ali? – pita kroz plač moj otac.

– Pitanje minute je kad će... kad će napustiti ovaj svijet.

– Piiiiip-piiiiip – opet aparati.

– Bože, spasi je, spasi je, molim te. Ne daj da je izgubimo.

Vjerujem da samo ti to možeš – rekoh jecajući.

Medicinsko osoblje izlazi iz sobe. Na trenutak sam izgubila vjeru i posumnjala da je sve gotovo. – Gotovo je. Sve je završilo. Vaša supruga je spašena – smijući se, liječnik se obraća tati.

Oko srca sam osjetila toplinu i u dubini duše čula glas:

– Nisam te ostavio. Samo sam htio provjeriti vjeruješ li u mene i dalje. I uvjerio sam se.

Moj život opet je dobio smisao. Sada svakog četvrtka mama i ja odlazimo na pretrage da vidimo je li se bolest skroz povukla, a svake nedjelje idemo na misu. Ovaj nimalo ugodan i nimalo sretan događaj otvorio mi je oči i vratio vjeru u Boga. Uistinu, sada vjerujem.

Josipa Grgić, 7. razred
Voditeljica: Tatjana Purić
Osnovna škola Voltino, Zagreb

Živjeti vjeru

Vjeru jednostavno nosimo u srcu. Ona je Božje davanje koje je određeno i prije našeg rođenja. Kao anđeli prije dolaska na ovaj svijet izaberemo sebi majku, tako piše spisateljica L. B. u svojoj knjizi *Andeli u mojoj kosi*, rođenjem roditelji postaju osobe koje nas upućuju u kršćanski život – život Isusa Krista koji je jedini i pravi istinski put. Kad razmišljam o tome, osjećam se tako malom i sitnom, ali opet važnom jer me Bog voli takvu kakva jesam, iako nisam uvijek najbolja. Kada pogriješim, osjećam kolika je njegova ljubav jer on u svakom djeliću našeg života pruža ruku za povratak na pravi put darivajući nam podršku kroz roditelje, prijatelje koji su naša izabrana braća i sestre.

Živjeti vjeru je istinska sreća i mir i blagostanje, neopisiva snaga i nada koja nas vodi kroz život darivajući mu potpuni smisao. Tek sam na početku svojeg života i mozaik moje vjere se uvijek nadopunjava nekim novim stakalcima koja čine naša životna iskustva i iskustva drugih ljudi, njihova svjedočanstva i njihov život u Kristu. Kad se osvrnem oko sebe, vidim kako je život težak, kako mnogi ljudi žive u neimaštini, koliki su nezaposleni, gladni, bolesni, a drugi pak žive u obilju svega, i pitam se kuda ide ovaj svijet? Zašto su ljudi zaboravili pomagati, biti podrška jedni drugima, čemu zavist i mržnja, čemu sva ta negativnost? Odgovor je da su ljudi izgubljeni i ne koračaju za Isusom. Kada bi se svi samo na trenutak zaustavili i vratili na Isusov put, ovaj svijet bio bi oaza mira. Mnogi su ljudi dotakli dno surovog svijeta preko alkohola, droge, kocke, spas su našli kada su se okrenuli Nebeskom ocu jer je njegova ljubav bezuvjetna, savršena i beskrajna. Svjedoci smo tolikih tjelesnih i duševnih ozdravljenja ljudi od kojih je medicina digla ruke, ali Bog nije. I svi mi imamo svoje majke, ali naša prava

majka je Gospa, naša zagovornica i posrednica kojoj su se utekli u pomoć ti isti ljudi koji su bili bolesni, a sada više nisu. Žalosti me što toliko puno ljudi vjeruje samo u vidljivo – materijalno i što ih veseli samo novac, a ne shvaćaju zapravo da je njihov život siromašan jer nemaju bogatstvo duše. I sama riječ bogatstvo sastoji se od riječi Bog – što znači ljubav, poniznost, oprost i sve one lijepе osobine koje nas vode na Isusovom putu.

Možda se pitate otkuda dubina ovih riječi jer ipak mi je dvanaest godina, ali to su riječi koje znače živjeti vjeru – probuditi se, pomoliti i zahvaliti Bogu na još jednom danu i predati mu svoj život. Zamoliti da nam pomogne, slijediti ga u školi, vani s prijateljima, u svom domu, crkvi na sv. misi. Sretna sam jer imam dobre roditelje, brata i sklad u obitelji, na čemu sam jako zahvalna. Zahvalna sam i svojoj mami koja mi svakog dana svjedoči vjeru sa svojih hodočašća iz Trsata, Lourdesa, govoreći o doživljaju Gospe kao ljubavi u kojoj se topiš, ali nikada se ne otpoš jer nikada ne prestaje. Zato ne zaboravite: »Nikada niste sami jer s vama su uvijek Bog i vaš anđeo čuvar.«

Laura Bakran (8. r.), Presveta euharistija
Voditeljica: Bernardica Mažar
Osnovna škola Mate Lovraka, Zagreb

Marta Harča, 7. razred
Križevci

Smisao gubitka

Dolazi jutro, zrake sunca prodiru kroz oblake, Bog nas zove u novi dan. Polako otvaram oči, budim se, shvaćam da snovi ostaju u mašti i zemlji čuda. Zahvalim Bogu na prekrasnom jutru i na sreći koju mi pruža. A tad se zapitam: »Jesu li svi sretni kao ja? Imaju li svi krov nad glavom i topli dom koju čini sretna obitelj?« Shvatim da netko svaki dan tuguje za nekom osobom. Tada se sjetim onog groznog jutra i najgoreg dana u životu.

To je bilo jednoga jutra kada sam sa svojom obitelji ljetovala na moru. Probudila sam se i mislila da će sve biti dobro i da ću lijepo provesti još tih nekoliko dana na moru. Otišla sam na terasu kako bih osjetila miris ljeta i prekrasnog jutra. A tada sam začula uzbudjene glasove. Mama i tata razgovarali su s prijateljima. Iz razgovora sam mogla dokučiti da se radi o nečem groznom. I stvarno; moj je otac ostao bez svog najboljeg prijatelja, a ja bez čovjeka prema kojem sam odmalena osjećala veliko poštovanje. Moja dvojica prijatelja s kojima sam provodila najljepše dane svog djetinjstva, ostala su bez oca. Na tren sam pomislila: »Bože, ne, to nije istina, on je tu, on živi, njegovo srce kuca, on nije napustio ovaj svijet.« Ali ubrzo je potvrđena vijest da je poginuo u prometnoj nesreći. Molila sam Boga da ga vrati. Ali ništa, njega nema. On je ostao samo sjećanje koje nikada neću zaboraviti. Njegovu sliku stalno sam vrtjela po glavi. Njegov mi je glas odzvanjao u ušima. Tad sam shvatila koliko vrijedi život. Kako je teško kad odu osobe koje ovaj svijet čine ljepšim. Shvatila sam da moramo živjeti za svaki dan, sat, minutu i sekundu. Shvatila sam da je život najljepši dar koji čovjek može dobiti.

Petra Hlača, 7. razred
Voditeljica: Irena Peić
Osnovna škola Zamet, Rijeka

Na rođendanu Prjjatelja

Počinje sniježiti. Hoda polako dok joj snijeg prigušeno škripi pod nogama. Na glavi ima kapu za koju su se već počele hvatati sitne pahulje snijega. Na dugoj smeđoj kosi ugnijezdile su se sitne pahulje. Obrazi i nos joj se zacrvene, a ona nesvjesno počinje hodati sve brže, samo da se ugrije.

Grad je već ukrašen umjetnim grančicama bora i lampicama raznih boja. Korzo je pun i živ. Rijeka ljudi, većinom nasmijanih, teče po Korzu. Izlozi su u svojim najljepšim bojama, sve nešto u »ćufpticama«, slatko. »Kraš« je već snizio cijenu svojih slatkisa. Dječačić zabundan u smedji baloner i s »pompon« kapicom na glavi vuče mladu majku prema izlogu s igračkama. Majka se nasmije, a on prilijepi svoje sjajne velike oči za najljepši CAT-ov bager.

Sada već i puše bura. Ljudi je sve manje. Odlaze prema svojim toplim domovima. Samo, ona se nema kamo vratiti. Ima dom, ali više nije topao. Mora se nekako ugrijati. Dolazi do kestenjara na uglu i kupuje jedan topao tuljac. Korzo je sada potpuno prazan, ne puše više, ni snijeg ne pada, ali je hladno. Sjeda na klupicu, čisti kestenje i jede. Približila joj se grupica golubova. I oni su promrzli i nemaju se kamo vratiti. Prepušteni su na milost i nemilost ovome katkad ružnom i okrutnom svijetu. Ali, vjere čovjek mora imati. Jer Bog neće ostaviti čovjeka, čak i kada čovjek odluči ostaviti Boga. S tom mišlju ustaje i pogleda u smjeru svog dijela grada, svoga doma.

Kreće kući, ali zna da se nema zašto vratiti onamo. Zna da je tamo hladnije nego ovdje, na klupici usred Korza. Zna da je tamo čeka samo dugačak vagon predivnih uspomena koje joj kljucaju dušu, malo po malo, bez prestanka. I boli je to. Ali, svejedno... Život ide, i mora ići dalje. Mora se boriti za ono što ima i za ono što će imati. Noseći u sebi zrnce Božje ljubavi i pouzdanja u dobro koje on pruža svakom čovjeku.

Do nje dopre pjesma iz crkve kraj koje svaki dan prolazi. Proviri i odluči ostati, barem malo... Popričati s Prijateljem koji upravo slavi rođendan donosi joj mir.

Ema Kulović, 7. razred
Križevci

Moje bogatstvo

Kada čujem pojam dar, pomislim na silne slatkiše i darove koje nose sv. Nikola, mali Isus, zeko za Uskrs te na darove koje dobijemo za rođendan, imendan. No, sreća zbog tih darova kratko traje.

Moja je mala sestra Helena tek rođena ljepota. Ima osam tjedana. Ona je mala sreća koja, dok se nasmije, kao da zlato pada iz njenih malenih usta. Njena dva mala oka koja se ujutro otvaraju, izgledaju kao dva plava mora koja rade lagane valove. Njene male ručice i nožice kojima maše, poput četiri su mala zečića koja traže put u sreću... Njen topao glas koji proizvodi svakakve čudne riječi, zvoni cijelom kućom. Kada zaplače, zvuči poput malog mačeta koje traži mlijeko, a zapravo traži ljubav majke, oca, moje braće i mene.

Kada me netko upita: »Jesi li bogata?«, ja kažem: »Da, imam najbolju i najveseliju sestruru na svijetu!«, i nasmijem se.

Poštujem i čuvam svoje bogatstvo jer to nisu novci, to je moja sestra. Netko može imati milijune i milijune, ali ako ga ljudi ne vole, što može time postići? Ljubav se ne može kupiti novcem. Ljubav se mora zaslužiti. Bogatstvo je kada se ljudi vole i žive zajedno u ljubavi, iskrenosti, vjeri i dobroti.

Ena Ravlić, 7. razred

Voditeljica: Marija Dorić

Osnovna škola Miroslava Krleže, Čepin

Vjera

Kada dolazi vrijeme vjere? Pitanja u vezi s vjerom veoma se često upotrebljavaju, posebice u teškim trenutcima života. Ljudi više ne znaju svrhu života, počinju tražiti sebe u ugašenoj i istrošenoj duši, u njezinim najvećim dubinama u nadi da će pronaći barem trunčicu svjetlosti, nade... Preostalu mrvu snage koju još uvijek čuvamo duboko u sebi, dobro očuvanu, oduzmu drugi, bezosjećajno je uzmu k sebi u strahu da će se i njima dogoditi isto. Raširene ruke života više ne vrijede, skrivaju se ondje gdje ih se teško može naći. Na raznim putovima života sada su zatvorena vrata s izgubljenim ključem. Ljudi počinju graditi zidove na koje se više nitko ne može popeti. Svetlo u duši već je prigušeno, pri kraju. Duša je ostala prazna, isušena, nepotpuna. Jaki vjetrovi počinju puhati, valovi udaraju u slabe stijene i razaraju ih. Oblaci i grmljavina stvore se, zatim dođe nevrijeme olujno. U duši svemirsкоj Sunce prestaje davati svoju toplinu, Mjesec prestaje svijetliti, beskrajne se zvijezde slamaju u miliјun komadića, a putanja planeta više i ne zna put. Tmina, mrak. Muk i tišina.

I najmanja bol, kaplja krvi ili suvišna suza spustit će te na dno. Tada, kada misliš da su ti svi putovi života zatvoreni, tada, kada misliš da si samo još jedno ljudsko biće koje nije zaslužilo ovozemaljski život, zapitaj se. Prisjeti se onog čestog pitanja u teškim trenutcima koji sačinjavaju život, zapitaj se kada dolazi vrijeme vjere. Odgovor na to pitanje bit će pred tobom. Odgovor na to pitanje bit će: »Sada!« I taj će ti odgovor donijeti spas, donijeti ono što si najviše tražio sve ovo vrijeme – vjeru. I naposljetku ćes razumjeti čemu su služili onaj mrak i tmina. Shvatit ćes da si zbog toga vjeran. Vjera je poput vatre. Da bi svijetlila, potreban joj je mrak.

Zrinka Zagorec, 7. razred
Križevci

Probuđena savjest

Bijes je izlazio iz nje. Otrčala je u svoju sobu uvrijedjena i mrzovoljna. Majka ju je pokušavala umiriti, ali bez uspjeha. Ljutito je zalupila vratima svoje sobe. Sve stvari s radnog stola pobacala je na pod. Usput je nogom lupila po fotelji prepunoj odjeće koju je nosila tog tjedna. Derala se, izgovarala ružne riječi, vrijeđala...

Sve je počelo prije dva dana kada je sa svojom obitelji bila u redovitoj kupnji u jednom velikom trgovачkom centru. Ušli bi u svaku trgovinu i izašli najmanje s jednom vrećicom. Kada su se roditelji umorili od tolikog hodanja i nošenja stvari, odluče malo sjesti, popiti sok i krenuti kući. Sanja se ta zamisao nije nimalo svidjela. Iako su roditelji rekli da je kupovina gotova, ona je ušla u trgovinu s tenisicama i ostalom obućom. Ništa strašno ne bi se dogodilo da Sanja nije počela zanovijetati. Vidjela je najnoviji model tenisica i dok se roditelji nisu ni snašli, prodavačica je već nosila lijepo dizajniranu kutiju poznatog proizvođača. Tenisice su joj odlično pristajale. Rekla je:

– Nema sumnje, kupujemo!

Roditelji su se pogledali, a majka je samo rekla:

– Ne može, sad je dosta!

Sanja ih je pogledala s prezirom. Nije to očekivala. Otac ju je jedva nekako izvukao iz trgovine... a tada... Počela je predstava. Bez imalo sustezanja derala se na oca i majku, a ljudi koji su bili u blizini zapanjeno su gledali taj sramotni prizor.

Došli su kući. Sve što su kupili, stavili su na stol, bez ikakvog posebnog zadovoljstva. U zraku se osjećala napetost.

– Kako si nas mogla tako osramotiti? – s puno gorčine u glasu upitala je majka. Sanja i dalje nije shvaćala da je pretjerala:

– Želim one tenisice!

Tata je izgubio strpljenje:

– Ne može dalje tako! Moraš napokon shvatiti što je život. Prije tjedan dana dobila si nove tenisice. Saberi se malo! Obećala si da ćeš postati skromnija!

Razgovor je ovdje završio. Sanja se vratila u sobu ljuta. Roditelji su ostali zapanjeni ponašanjem svoje kćeri. Bahatost u toj kući nikad nije bila poželjna. Bože, vrati nam našu djevojčicu.

Hodnik u školi bio je prepun djece. I dok je Sanja tipkala po svom mobitelu, u nju se zaletjela jedna djevojčica. Uplakanih očiju i drhtavog glasa uspjela je reći:

– Oprosti!

Sanja ju je pogledala. Oči djevojčice bile su tužne, u njima se ogledala prava ljudska patnja. Primijetila je da djevojčica ima stare tenisice, koje su odavno izašle iz mode, a i odjeća nije izgledala najnovije. Ugasila je svoj mobitel. Nešto se u njoj pomaknulo, ravnodušnost je zamijenilo suošjećanje. Zamolila je djevojčicu da porazgovaraju. Uskoro je saznala o čemu se radi. Tog su joj se jutra neka djeca jako rugala. Ismijavali su njenu odjeću i obuću... Druga djeca ne znaju da njen otac ne može naći posao, u kući su dvije bebe..., ali ona vjeruje da nisu svi loši, vjeruje da ih Bog neće napustiti...

Te večeri Sanja nije mogla zaspati. Dugo je razmišljala. Preispitivala se. Savjest se probudila u pravom trenutku. Željela je pronaći način kako da pomogne siromašnoj djevojčici. Sve te misli uvukle su je u san.

Prve zrake sunca pale su na njen jastuk. Ustala je i otisla do svog pretrpanog ormara, a u misli joj se vraćala rečenica koju joj je uputila divna djevojčica:

– Vjerujem da nisu svi loši, vjerujem da je Bog sa mnom...

Sanja je odlučila. Stvari koje je prerasla poklonit će svojoj novoj priateljici.

Spustila se na doručak. Kao i svakog jutra, čekao ju je topli čaj i svježe pecivo. Majka i otac već su bili na poslu. Uzela je mobitel i napisala poruku, najprije ocu, a zatim i majci. Napisala je, osjećajući divno uzbuđenje, svoj plan o darivanju odjeća, ali i dodala: »Molim

vas, uplatite nešto novca i na račun majke moje nove prijateljice. To bi mi puno značilo. Vaša Sanja.«

Prije nego što je došla u školu, na mobitelu je vidjela poruku: »Riješeno.« Srce joj je poskočilo od radosti. Tog je istog popodneva svojoj prijateljici odnijela paket s odjećom.

Cijela obitelj otada mirnije spava. U kuću se vratio mir. Uskoro je maloj prijateljici bio rođendan. Za velike proslave nisu imali novaca, ali bilo je dovoljno da za rođendan zna Sanja. I opet je donijela jednu odluku. Kupila je one tenisice. Prekrasne. Sjajne. Meke. Udobne. Ali..., nije ih zadržala, već ih je poklonila svojoj prijateljici.

Otada Sanja svake večeri prije spavanja zahvaljuje Bogu na onome što ima, moli za one koji nemaju, a posebno za jednu malu djevojčicu koja je upravo njoj dala puno više nego što će joj Sanja ikada moći vratiti.

Mala je djevojčica vratila Sanju roditeljima.

Marija Grgurić, 8. razred
Voditeljica: Ivanka Tomić
Osnovna škola »Pavao Belas«, Brdovec

Vjeruj u ljubav

Laganim korakom penjem se starim, drvenim stubama. Poneka daska zaškripi, zacvili kao da je boli kada stanem na nju, ali ne odustajem. Danas sam odlučila istražiti bakin tavan. I, evo me! I vrata cvile. Saginjem glavu i ulazim u mračni, prašnjavi dio bakine kućice.

Stari ormari, na njima neki požutjeli papiri, pisaći stroj na podu, raspelo kraj prozora. Sve je to pokriveno slojem prašine. U kutu je drvena kutija poput škrinje s blagom. Budi moju znatiželju. Mičem paučinu s nje, predomišljam se, hoće li se baka ljutiti? Ipak otvaram kutiju. Na vrhu se nalazi jedna mala, crvena bilježnica s velikim bijelim natpisom »Dnevnik«. Znatiželja mi ne da mira, otvaram dnevnik:

13. travnja 1974., petak

Ne mogu vjerovati da mi se to dogodilo. Koliko mi je puta rekao da me voli, da sam posebna i drugačija od drugih djevojaka. Sa ženom više ne živi, tako je barem rekao. Ne mogu ovo podnijeti. Srce mi se lomi. Želim nestati.

15. travnja 1974., nedjelja

Moram reći mami, ali ne znam kako. Misli da sam bolesna. I jesam, srce mi je ranjeno, slomljeno. Sve, sve me boli. Ne mogu u školu. Ne želim ga vidjeti, prebolno je.

4. svibnja 1974., četvrtak

Rekla sam mami. Sada mi je lakše. Osjećam se bolje, mirnije. Razočarana je, ali se ne ljuti. Treba joj vremena, kaže kako nikada nije mislila da bi profesor mogao tako nešto učiniti. Hoće li ga prijaviti? Ne, samo to ne. To ne bih podnijela. Ne želim ga vidjeti, sva će se sjećanja vratiti.

11. svibnja 1974., četvrtak

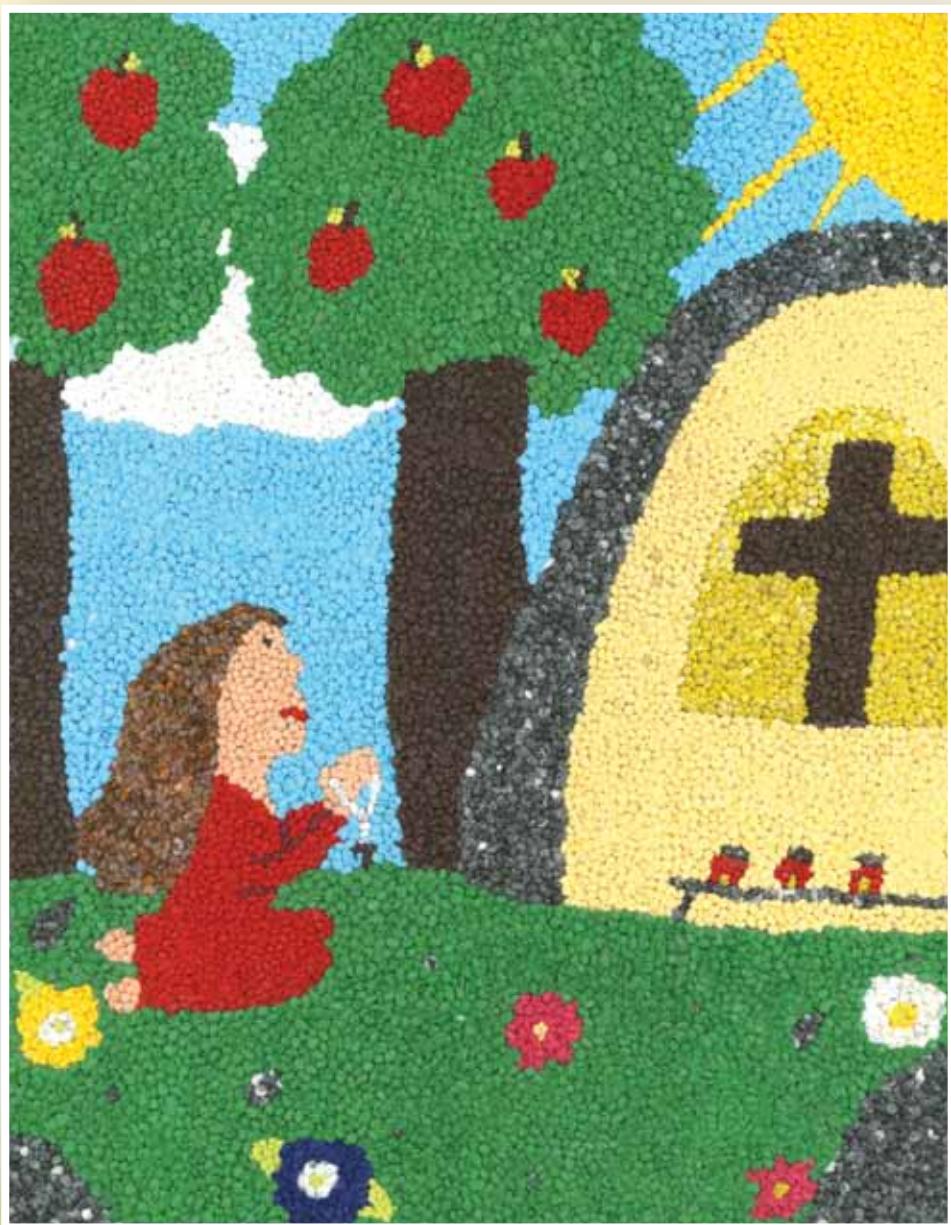
Danas sam s roditeljima bila kod doktora. Svijet mi se srušio. Nisam povraćala, rušila se u nesvijest od slomljenog srca, nego... Ne, ne i ne! Pa i ja sam još dijete.

12. svibnja 1974., petak

Cijelu sam noć plakala. Pakiram se i odlazim maminoj sestri u veliki grad. Zbogom, mama, zbogom, tata, zbogom, živote!

Zatvaram dnevnik, drhtim. Moja baka? 1974.? Te je godine rođena moja teta. Zna li djed? Znaju li mama i teta? Moram razgovarati s bakom. Sišla sam, a da i ne znam kako. Stojim pred bakom, uplakana, blijeda. Baka mirno zatvara knjigu koju je čitala, nježno me pogleda i tihim glasom počne priču. Bio je to profesor u njezinom rodnom slavonskom selu, mlad, uglađen, zgodan i obrazovan. Lako se zaljubila u njega i izgubila glavu čim joj se obratio. Ukratko, obratio joj se i previše. Roditelji ga nisu prijavili zbog sramote, nego su nju poslali u Zagreb očevoj sestri. Rodila je tetu, prestala se školovati i zaposlila se kao tvornička radnica. Tu je upoznala djeda te se iz jednog lijepog prijateljstva rodila ljubav. Teta i mama znaju za bakinu tajnu.

To je ružan dio njezinog života, ali to je bila i njezina sudsudjer ne bi upoznala ljubav svog života – moga djeda. Baka je priču nastavila mudrim savjetima. Sve je to vrlo polako dopiralo do mene... Druge bake u škrinjama čuvaju podsuknje i stare tanjure, a moja baka priču poput meksičkih sapunica. I ja sam dio te priče iako sam to tek danas saznala. Možda ne bih nikad otkrila obiteljsku tajnu da se bojim pauka.

Magdalena Markuš (3. r.), *Molitva*

Voditeljica: Ivanka Jurinić

Osnovna škola Franje Horvata Kiša, Lober

Sandra Hren, 8. razred
Voditeljica: Tatjana Benko
Osnovna škola Stubičke Toplice

Kruh – simbol vjere

Tražiti kruha preko pogače. Stara je to izreka, izreka koja vrijedi za sva vremena, nekad i danas, a vjerojatno i sutra. No shvaćaju li je i prihvaćaju svi? Što nam kruh zapravo znači?

Pokraj umišljene pečenke, krumpira, salate... na samom rubu stola hrskavi kruh. Nenametljiv, spokojan, samo čeka da ga uzmemo i probamo. Kao da zna da niti jedno jelo, nikakva hrana ne može bez njega. Da je on baš taj koji nam zaželi dobro jutro, uljepša dan i uvodi u san. Taži glad, smiruje tugu i čini nas sretnima. Da može, ispričao bi nam svoju životnu priču. Priču koja počinje sjemenom posijanim u plodnu zemlju. Priču koja se nastavlja toplinom sunca, umivanjem kiše, milovanjem vjetra. Traje ona od malene klice koja se bori i svom snagom probija kroz zemlju, prema svjetlu i suncu, prema novom životu. I kad naraste, nabubri, sazrije, umire da bi se ponovno rodila u marljivom rukom zamiješanom kruhu. Kruh koji, dok se peče, svojim mirisom mami i opija sva čula. Zašto mu onda dajemo tako мало pozornosti? Zašto ga uzimamo kao gotovo i nebitnu, sasvim običnu stvar? Koliko samo treba truda, muke i znoja da bi se našao na našem stolu. Koliko samo ljudi na ovom svijetu sanja o korici kruha (grozno, ali istinito). Sve mislim da će odsad više cijeniti i poštovati kruh naš svagdašnji. Ne samo kruh kao hranu, već kao simbol naše vjere. Kao dio Njega, našeg stvoritelja i zaštitnika. Jer on nas kao i kruh prati cijeli život. Od rođenja do smrti. Vodi nas kroz život, pomaže kad je najteže. Treba ga samo pustiti u svoje srce, prihvatići, zagrliti i jednog dana, na kraju života, on će nam pružiti svoju ruku i odvesti u vječnost.

Sreću čine male stvari i čovjek treba znati u životu cijeniti i voljeti ono što ima. Zahvalna sam na tom Božjem daru i sreći što u mom domu kruha nikada ne nedostaje. On ne predstavlja samo hranu, već sve što imamo. Često toga nismo svjesni. Sve uzimamo zdravo za gotovo i ne stignemo uživati u malim stvarima koje život čine lijepim.

Ifigenija Ključarić, 8. razred
Voditeljica: Ivanka Tomić
Osnovna škola »Pavao Belas«, Brdovec

Priča stare mame

Svi se katkad pitamo što su radili naši djedovi i bake, kako su se zabavljali i igrali bez svih čuda moderne tehnologije. I ja sam se to pitala pa sam odgovor odlučila dozнати od prabake. Na pitanje o tome što su radili prije devedesetak godina, ispričala mi je sljedeće:

– Naši stari bormeš su se praf za praf nadilali. Neki su povidali da jim je po petam znoj curiu od posla. A kak i ne bu curiu kad se je sê na ruke dilalo. V jesen se f trsju bralo, na polu se trgala koruza, borunda se vadila zi zemle, koreje i ripa. Pobirale su se buče i z koli se pelalo domom. H večer su došli susedi pomagat lupit kuruzu. Muški su pune korbe zasipavali f koružnjak, babe su dilale vezance, a dica su se valala po perušini i dilali su mustače i brade od onog glaćja od koruze. I h lozu su hodili: dica su išla zi starimi listinu zublat i ziz pojavum su ju domom nosili. Ž jum su štrajiki po kočaki i štali: svijam i kravam. V lozi se znao najti i di teri vrgaj i lisičke, puze i mavlini. Stare mame su jih doma sušile, a znale su jih kiseliti. F trnacu su se pobirali slive, dujne, hruške i jabuke od terih su poklem pekli rakju, kuhalili pekmez, slatko, soke i kompote. Muži su cipali drva za kurit f peći da bi jim sim čez zimu bilo toplo f hižici. Stare mame su klale guske, race i pure, a perje su spremale i čihale ga čez zimu kad su došli dugi večeri jer onda ni bilo televizora pak su se uz petrolejku spominiali, malo ogovarali onoga terog ni bilo, popivali, smijali se, pili kuhanu vinčeko i vuzput čihali perje. Zima je tak brže prešla. F velikom tednu bilo je več posla: vugorki su se morali do četrtka dit v zemu, za Jožefovo je f trsju se moralio bit gotovo, a do Jurjeva kuruza je morala bit posijana. Pucice su pomitolile dvorišča zi šibnatum metlum, a dečaci su krave otpelali na pašu. Bilo je i pucic tere su vlikle štriček ziz svojum kravicom. Na paši su se deca mitili: skakali prik potoka, prik štrika, pentrali se

na dryje i skakali dol. Lovili su se, cucali su kiselice, divje koprive i gacijin cvit.

Pri nikom niš ni bilo teško. Nigdo ni imau cajt jambrat jer je bilo preveč posla. Ni bilo važno če si mlad, dite il stari čovik. Si su jednak dilali. Za svoj krušec su se fejst mučili, žulevite ruke imali, al Ježušeka nisu nigdar pozabili: Sako jutro i sako veče su se pomolili, a pri obida su zafalili: *Bok nam prekriži jilo i pilo, dušu i tilo i se naše denašnje dilo. V ime Oca i Sina i Duha Svetoga. Amen.*

Lorena Vuk (6. r.), *Isus se rodio, umro i uskrsnuo*

Voditeljica: Anica Popović
Osnovna škola Gorjani

Lucija Kraš, 8. razred
Voditeljica: Marija Prikratki
Osnovna škola Vinica

Darivanje i oprاشтавање

Dani darivanja i oprаштавања су ту. Pred nama je Božić, obiteljski blagdan... Svi smo užurbani, veseli i sretni. Nastojimo ugoditi jedni drugima. Prozori blistaju na suncu, a osmjesi na licima. Međutim, mene zanima kućica na kraju sela. U njoj jedna starica živi sama. Kraj njene kuće je kapelica, a iza groblje. Draga i dobra baka često se moli i još češće odlazi na groblje. Obilazi svoje dušice, kako ona kaže. Oboljela je zadnjih par godina, teško se kreće. Baka Jula polako vene. Utjeha joj je molitva. Moli se doma jer teško dolazi do crkve.

Učinila je mnogo dobrih djela. Sa svima je postupala s ljubavlju. Nije dijelila ljudi, nije vidjela ništa loše ni u jednom čovjeku. Prihvaćala je sve u svom plemenitom srcu. Zato je obilazim, istina, ponekad. Više obećavam, nego dolazim. Zbog toga se osjećam krivom. Nastojim to promijeniti.

Odlazim k njoj da se ogrijem u toplini njezinih očiju i da joj poklonim cvijet. Ona me ispraća sa smiješkom i probuđenom nadom da smo ostali ljudi dobri i milosrdni.

Kad je ne bude, bit će pusta ulica i prazno moje srce. Ostat će istina da je baku Julu vjera održala u svim danima samoće.

Paula Krušlin, 8. razred
Pregrada

Novi anđeo u raju

»Čvrsto vjerujem u Boga Oca, Sina i Duha Svetoga. Životom želim potvrditi svoj krsni savez s Bogom i tako obnoviti sveti pradjedovski zavjet vjere u Isusa Krista...« Tako je svaku misu u tjednu završavao naš župnik, vlč. Vinko.

To je bio svećenik koji je došao u moju župu kada sam imala sedam godina. Nikada neću zaboraviti naš prvi susret. Razgovarali smo kao da se već odavno znamo. Toliko me zadirio da sam pred svetohraništem zbumjena pokleknula na lijevo koljeno. On se nasmiješio, te me poučio da to činim na desno koljeno i onda uzeo bombone i ponudio mi. Za dječicu je uvijek imao bombone. Pogled mu je bio blag, a naglasak kad je izgovarao moje ime, tako umirujući. Kao djevojčica osjećala sam se ponošno i sretno u njegovoј blizini. Ma tako se osjećam i dan danas. Rado sam s prijateljicom svaki dan hodala navečer na krunicu kako bi s njim molile, a onda ministrirale. Neću zaboraviti dan kada smo ministrirale, a on mi je šapnuo na uho: »Vi ste najbolje ministrantice.«

Vlč. Vinko želio je da čitam na svetoj misi, a ja sam uvijek imala tremu. Danas obećavam, kad god bude prilika, čitat ću u crkvi. Za Vas, velečasni, jer znam da Vi to želite. Jer ste to uvijek željeli. Ono najbitnije, neću zaboraviti dan kada sam nosila bijelu haljinicu i križ oko vrata. Da, to je bila moja prva pričest. Dan koji je bio poseban, dan kada sam primila Isusa Krista po rukama tog svećenika. Sjećam se kada je dolazio k nama na ručak. Uvijek me zvao da sjednem tik do njega. Mogla bih danima pričati o događajima koje sam doživjela s njim. Kada mi je primjerom pokazivao da ima smisla vjerovati u Boga, kad me je u isповjedaonici mirio s Isusom...

Onda je došao taj nevjerojatni 4. studenoga 2012. kada sam izgubila tu dragu, posebno važnu osobu u mom životu. Nakon teške bolesti, dragi Bog otvorio mu je vrata raja. Nikada se nisam prestala nadati u njegovo ozdravljenje, nisam prestala vjerovati.

Kao dijete, nisam ništa drugo mogla, preostalo mi se samo nadati i moliti. To sam i činila iz dana u dan i Bog ga je spasio. Bože, ali ja tebe nisam molila da ga tako spasiš, željela sam da ozdravi, da živi i da bude ponovo zdrav kao što je i bio. Ali, ti si znao što je najbolje i skratio mu muke i učinio si ga dionikom nebeske slave! Očito je u nebu potrebniji nego ovdje! Radosna sam zbog Vas, velečasni, ali suze iznova teku, opet jedna za drugom i dokle tako? Vaša podrška, razumijevanje, molitva za moju obitelj, a osobito za moga bolesnog brata, nedostajat će nam. Kroz suze promatram kako se brat igra i shvaćam: Vi ćete i dalje moliti za nas! Mi više nemamo jednog anđela čuvara, sada imamo dva. Uz moju tetu, došli ste Vi. Sada smo sigurniji. Znam da je Vaša duša sada gore, gore daleko, iznad svih nas. I znam da me gledate i znam da me čuvate. Bog Vas je pretvorio u anđela. Govorili ste mi: »Kada ideš u raj, prvo sretneš Isusa!« Je li to istina? Kažite mi, jako me zanima. Sad znate odgovor! Isto tako čula sam da u raju nitko nije star i da nitko ne nosi naočale!? Onda znam kako izgledate, vidjela sam jučer u crkvi Vašu sliku iz mlađih dana, naslonjenu na oltar. Kažu da su gore ljudi sretni, da ne postoji tuga, da nije tama, da mrak ne postoji. Molim Vas, otidite do moje tete i recite joj da je volim iako je nikada nisam ni upoznala, ni vidjela, ni čula njezin glas. U zajedništvu svetih, s mojom tetom zajedno ste sa svojim roditeljima i konačno čuvate svoju malu sestricu. Vjerujem da raj postoji, vjerujem u život vječni i vjerujem da ćemo se opet sresti, da ću kraj Vas vječno živjeti. Znate, velečasni, spremam se na večernju misu i bdijenje, kada će Vaše tijelo dovesti i opet ću Vas vidjeti. Znate, mnogo sam suza isplakala. Mama mi je obećala da ću Vas vidjeti, bar još jednom. Da ćete doći kući, da ću Vas posjetiti i, znate, nije održala obećanje. Vi ste otišli u bolnicu i niste se više vratili. Zato, danas me vodi do Vašega tijela. Znam da Vaša duša nije u njemu, ali u ovoj tuzi Vaše mi je tijelo dovoljno. Duše će nam se

sresti u vječnosti. Na rastanku od Vas još vam moram nešto reći. Ne mogu zamisliti da nećete biti na mojoj svetoj potvrdi. Bili ste kod mojih seka, a kod mene i brata nećete biti? Uvijek ste bili uz nas, bili ste dio naše obitelji i uvijek ćete biti. Ne brinite se, neću Vam zamjeriti. S nebeskih visina, s tetom i nebeskom vojskom anđela prosipajte nam darove Duha Svetoga.

Vlč. Vinko, jako Vas volim. Moje ste nadahnuće da i ja mogu svjedočiti vjeru poput Vas. Vi ste mi pokazali put prikazujući svoju patnju i bol za nas, sada je red na meni da to ostvarim. I ja želim životom potvrditi svoj krsni savez s Bogom... Hvala Vam i zbogom do vječnosti!

*Dok u nama postoji pogled na križ,
bit će utjehe za svaku tugu!*

Ana Mužar, 8. razred
Voditeljica: Marija Bolšec
Osnovna škola Antuna Mihanovića, Petrovsko

Putovanje u život

Život je putovanje. Putujem svaki dan. Ne putujem daleko, putujem nakratko. Djelić po djelić. Svaki dan isti put koji se mijenja ovisno o mom raspoloženju, vremenu, godišnjim dobima. Promjene su dobre. Znam svaku cestu, puteljak, grmečak. Svakodnevno isti, a drugačiji. Mijene u prirodi i mijene općenito, uvijek su me uzbudivale i privlačile. S promjenama prirode, mijenjam se i ja, moj život, ljudi, svijet. Dan započinje buđenjem. Budim se ja, budi se priroda. Sunce se uvlači kroz rolete u moju sobu, u moj život. Miluje lice, miluje prostor, otkucava vrijeme ustajanja. Osjećam nježnu ruku majke koja me milovanjem budila dok sam bila malena. Jesam li sada velika? Nema više majčine nježne ruke. Nestala je jer sam proputovala jedan dio puta.

Ja sam Ana, učenica osmog razreda. Do jučer sam bila mala djevojčica, zaigrana, vesela. Život je bio igra. Putovala sam utabanim putem. Vrijeme je odletjelo, projurilo. Ne želim odrasti! Želim ostati dijete koje će majka buditi poljupcima. Opirem se odrastanju. Mnogo mi je puta majka govorila da je ona htjela biti starija kad je bila dijete. Zašto se ja uporno uvlačim u ljušturu djetinjstva?

Kroz prozor gledam staricu iz susjedstva. Teško hoda noseći drva u kuću. Lice izborano, hod težak. S tugom na licu nestaje iza starih vrata. Sama je. Pitam se kako je zamišljala starost kad je bila mlada. Je li uopće mislila o starosti? Mislim li o njoj samo ja? Nikad se nije udavala i znam da je oduvijek sanjala djecu jer je prema njima bila pažljiva i često bi uzdahnula: »Da sam bar ja mela jednu kćer kak si ti.«

Često se pitam zašto je život odraslih težak. Više u svojoj kući ne čujem smijeh. Svi jure za nekim poslom. Nitko više ni susjede ne ogovara i ne priča anegdote iz susjedstva. Primjećujem da ni u školi nema više toliko smijeha kao nekad.

Razmišljam o susjedu Juri. Iz pričanja znam da je odrastao u siromašnoj obitelji. Teškom mukom su ga roditelji školovali i on je otisao u svijet potražiti sreću. Sada se vratio na rodni prag. Roditelji umrli, on bez posla. Čeka li i nas takav život? Kažu da je svatko kovač svoje sreće. Na raskrižjima putova teško se snaći. Kojom cestom krenuti?

Vjerujem da, ako sam ja ono što činim, trebam činiti dobro. Ako sam ja ono što kažem, trebam kazivati lijepo riječi. Vjerujem da će biti ono što odaberem, ono što će pamtiti i što će zaboraviti. Vjerujem da će mi Bog pri tom pomoći.

Naglo, bez neke najave, moj se život promijenio. Sada primjećujem ono što prije nisam i za što me nije bilo briga. Selom je zavladala samoća. Kuće bez dječje vike ne možemo nazvati domom. Kažu da ove jeseni upisujemo osam učenika u malu školu. Kamo je nestalo pedesetero djece od prije trideset godina? Moram vjerovati da će se to promijeniti.

Nadam se da neću osjetiti samoću starosti. Postat će maslačak koji se napio sunca i veseli se životu. Kad dođu problemi, bit će mak i sa žarom će se boriti i okrenuti suncu. Nastojat će se više smijati i veseliti svakom novom danu, bio on sunčan ili tmuran. Poslije kiše dolazi sunce. Bit će drugačija od drugih jer sam jedinstvena, jedna i jedina. U sve to moram vjerovati.

Lucija Pirš, 8. razred

Voditelj: Tomislav Krušlin

Osnovna škola Josipa Broza, Kumrovec

Moj život iz vjere

Moj život iz vjere započeo je krštenjem i nastavlja se tijekom cijelog mog života.

Još kao malu roditelji su me učili o kršćanstvu. Učili su me moliti, pričali su o Bogu, govorili mi kako moram biti dobra, poslušna i poštivati druge jer da me upravo takvu želi dragi Bog. Naučili su me da svaki životni trenutak mora biti povjeren u Božje ruke i od ranog djetinjstva usmjeravali su me prema načelu sv. Benedikta: »Moli i radi.« Moji roditelji tako su postavili temelj mojoj vjeri koji sada nastavljam usavršavati. Iz dana u dan tako nastojim sve više napredovati u svojoj vjeri. Nastojim živjeti u skladu s Božjim zakonima i biti što bliže Bogu. Uz roditelje, o dragom Bogu najviše sam naučila na satovima vjeronomaka. To je jedno divno iskustvo, po kojem iz godine u godinu, iz teme u temu nadograđujem svoja saznanja o Isusovoј poticajnoj poruci za boljitet svijeta. Gledajući tako šaroliku situaciju u svom razredu, shvatila sam da svatko ima svoje mišljenje i svoj pogled na Boga. Nažalost, živimo u vremenu kada sve više ljudi zaboravlja Boga. Upravo zbog toga nedavno je papa Benedikt XVI. proglašio Godinu vjere. Kako i ne bi »kad su ljudi svoj život ograničili samo na ono vidljivo«, u čemu sve manje pronalaze mjesto za Boga. Ja kao četrnaestogodišnjakinja želim svjedočiti sasvim suprotno. Bog je temelj mog života. On je moja nada i moje spasenje. Zato svako jutro započinje mojom molitvom, a isto tako i završava moj radni dan. Mogla bih zapravo reći da mi je čitav dan prožet radom, molitvom i igrom. Što god radim, gdje god se nalazim, stalno vapim za Božjom prisutnošću u svom životu. Osobito kad mi je teško, kad sam usamljena ili tužna, razgovor s Bogom mi pomaže da olakšam svoju dušu, a istodobno jača moju vjeru. U jačanju moje vjere istinsko nadahnuće su moji roditelji koji u skromnosti života imaju uvijek razumijevanja za sve naše

potrebe. Roditelji su uz mene i seke uvijek kad ih trebamo. Uz njih pravi svjetionik mojoj vjeri je i moja teta, časna sestra Paulina, koja me osobito uvijek potiče na osobni razgovor s Isusom. U takvim povjerljivim razgovorima Isusu najčešće šapućem da ga jako volim i molim ga da mi dâ mudrosti da ga mogu prepoznati u ljudima. Najljepši dio mog dana uvijek je kad nas mama kao kvočka piliće skuplja oko stola na zajedničku molitvu. Svi oni koji su u kući tako dan završavaju zajedničkom molitvom. Moja obitelj svoje zajedništvo nadahnjuje i jača u nedjeljnoj misi. Na misi jako volim pjevati. To je za mene još jedan vid molitve jer pjesmom pokazujem Bogu da mi je jako stalo do njega. Da sam bez njega nemoćna i izgubljena. Za mene je nedjelja najdivniji dan u tjednu, posvećen Bogu i meni dragim osobama.

U četrnaest godina prošla sam već puno toga u životu. Bilo je sretnih, tužnih, pa i ružnih trenutaka. Nije uvijek sve išlo lagano i zato sam trebala uložiti mnogo muke i truda kako bi sve ispalо koliko-toliko dobro, a u svemu mi je najviše pomogla moja vjera.

Karla Švec (7. r.), *Elena u molitvi*

Voditeljica: Senka Pleše

Osnovna škola Ljudevita Modeca, Križevci

Ivan Radoš, 8. razred
Voditeljica: Irena Peić
Osnovna škola Zamet, Rijeka

Ivan, po djedu

Svi se mi pitamo što je uistinu vjera. Čovjek traži svoju vjeru ili nešto u što se može pouzdati. Čovjek koji traga za vjerom, on je i nađe. Kao što pas vjeruje svome gospodaru i obična pčela matici, tako i ja vjerujem.

Bez obzira na to jesmo li katolici ili ne, život je pun vjere. Kada odate nekome tajnu, vjerujete da je taj nikome neće otkriti. Kada sjednete u auto s nekom osobom, vjerujete da se ništa loše neće dogoditi. Kada upisujete fakultet, vjerujete da ćete dobiti dobar posao. No službeno, danas ćete čuti puno ljudi kako kažu da ne vjeruju ni u što. Ja vjerujem. Za mene je Bog nadnaravno biće koje mi pruža oslonac, uvijek je sa mnom i pomaže mi da lakše prebrodim svoje svakodnevne probleme. Neki se ljudi smiju jer vjerujem. Žao mi je takvih ljudi. Moja mi je vjera dala mnogo lijepih stvari. Zovem se Ivan po svome djedu koji je preminuo dvije godine prije moga rođenja. Baš zato što vjerujem u Boga i zagrobni život, sretan sam jer vjerujem da moj djed nije ništa propustio u mome životu, već me gleda i ponosan je na mene. Moj je djed također vjerovao. Pred svoju smrt rekao je mome tati da vjeruje kako će se ja roditi, ali je predosjećao da on neće biti tu. On je uz moju obitelj svaki dan, svaki Božić, svaki Uskrs, bez obzira na to što ne vidimo njegovo lice i ne čujemo njegov glas. Siguran sam da on isto tako vidi kako mi vjerovanje da je on tu daje snagu da mu pokažem što jesam i koliko mogu. Pomisao na moga djeda u meni ne budi tugu, već veliku radost. Kako sam sretan! Je li moguće biti toliko sretan, a ne tužan? Upravo to je jedna od odlika vjere. Mnogo ljudi kaže da ne vjeruje u Boga, ali svakodnevno čujem te iste ljude kako u problemima govore: »Bože, pomozi!«

Vjera je tijekom povijesti često predstavljala kamen spoticanja. Mnogi su tražili da ne vjerujemo uopće ili da vjerujemo u ono što oni vjeruju. No nisu uspjeli. Kako bi i mogli? Ne možete drugome čovjeku oduzeti nešto što ne vidite i nešto u što ne vjerujete.

Tena Senjan, 8. razred

Voditeljica: Danijela Sunara-Jozek

Osnovna škola prof. Franje Viktora Šignjara, Virje

Moja vjera raste, raste...

Kada sam bila manja, sjećam se majčina ozarena lica kada bi mi pokazivala haljinice koje smijem nositi samo u posebnim prigodama. Takva prigoda bila je i svaka nedjelja. Majka bi najprije mene dotjerala, počešljala mi kosu, obula cipelice i pomogla mi pri mojoj nespretnom navlačenju haljinice preko glave. Tek tada bi sebe sredila.

Majka mi je bila najljepša nedjeljom. Toga dana bi u kući sve odisalo nekom posebnom svečanošću, a sve je to bilo zbog – nedjeljne mise.

Kao dijete nisam baš razumjela važnost euharistije. U mojoj maloj glavi nije bilo mjesta za mozganje o svećenikovim riječima. U crkvi je pokraj mene uvijek stajalo poznato lice moje majke i radila sam sve što i ona: kada bi ona sjela, i ja bih sjela, kada bi ona kleknula, i to bih ponovila za njom. U međuvremenu bih gledala oslikani strop crkve, svete kipove, luckaste anđele s pogledima uvijek uperenima u istom smjeru. Prstićima bih ocrtavala linije vješto izrezbarenih križeva u drvenim klupama, a majka bi mi se tu i tamo umorno osmjehnula. Gledala bih ljude različite dobi: bakice s dubokim borama, djedove s radničkim rukama, muškarce u odijelima, žene s novim frizurama. Svi su oni monotono molili, ponavlјali iste riječi koje nisam razumjela. Svećenici, časne i ministranti činili su mi se poput anđela zaostalih na zemlji jer nisu imali krila. Njihala bih se na melodije crkvenih pjesama, a ponekad bih od umora i zaspala na majčinom ramenu. Tada je, za mene, vjera bila strana, nerazumljiva, iako sam i sama bila dio nje.

Odrastajući, sve sam više i više shvaćala značenje svega toga što se događalo oko mene. Majka mi je čitala Bibliju prije spavanja, pokazivala Abrahama, Mojsija, Nou i ostale starozavjetne likove.

Kada sam krenula u školu, Novi sam zavjet pročitala sama. Počela sam se upoznavati s ljepotama vjere i spoznala sam koliko

duboko ona može sezati u nečije srce. Isus Krist, Djevica Marija i ostali, koji su mi kao djevojčici bili samo kipovi u crkvi, sada su postali moji prijatelji. U crkvi sam počela moliti s masom ljudi koju sam kao dijete samo promatrala. Počela sam primati hostiju, ići na ispovijed u isповједaonicu koja je u mojoj dječjem umu bila samo čudni ormar.

Dovoljno sam odrasla da sada znam da je život put na kojem me treba osvjetljavati snaga Marijina mira, ohrabrvati Božja milost, jačati duhovnost molitve i inspirirati Isusov život. Sada znam da sam na velikom putu vjere u kojem se moje srce razvija u veliko srce u koje stane mnogo ljubavi. Taj je put dugačak. Ne gledam ga kao izazov, nego kao radost, i sigurna sam da će me na tom putu još mnogo puta oduševiti snaga kršćanstva.

Spoznamajem – vjera je predivna, a sve ono što nam se kao djeci čini nepoznatim, čudnim i stranim, krije obilje divnih spoznaja koje obogaćuju cijeli život.

A u međuvremenu? Moja vjera raste, raste...

Andreja Starešina, 8. razred

Voditelj: Tomislav Krušlin

Osnovna škola Josipa Broza, Kumrovec

Moj život iz vjere

Vjerujem u Boga Oca Stvoritelja, Boga Sina Spasitelja i Boga Duha Svetoga koji me čuva i pazi. Vjerujem u svetu Crkvu, Mariju i sve svete, ali često na to zaboravim.

Moj je tjedan zaokupljen školom i učenjem, a Bogu se jedino obratim povremeno, osobito kad mi treba pomoći za ispit ili za koju bolju ocjenu. Znam da to nije u redu, želim to mijenjati, no baš mi i ne ide lako. S molitvom mi dolazi samopouzdanje i spoznaja da mi Bog želi pomoći, no često nemam dovoljno snage to od njega i zatražiti. U crkvu pokušavam ići što češće, no ako je kiša ili snijeg, radije preskočim misu zato što se brzo prehladim, a onda sam uz temperaturu i živčana te onda radije ostanem kod kuće. Kad ostanem tako doma, uz pomoć *Maka* pripremim se za nedjelju i onda se sretna pomolim. Ponekad, a osobito kad mi je dosadno, zagledam se u raspelo i počnem razmišljati. Na pamet mi dođe stotinu pitanja, kao: »Ako je Isusova muka bila njegova najveća patnja i bol, zašto se često rade figurice od križa?« Kad bih ja to radila, odmah bih se rasplakala jer bi mi u mislima stalno bila njegova muka koju je proživiljavao za nas. Tako me jednom mama prodrmala upravo usred jednog takvog razmišljanja s pozivom: »Andreja, vrijeme je. Moraš u crkvu!« Moram?! Ne, mama. Ja ne moram, ja hoću. Mislim, pa nije to obveza, to je moj život, moja vjera, iako iz te vjere često znam mnogo toga zaboraviti.

Jednom sam gledala film u kojem je prikazano kako je puno mladih žena pobacilo. Od tog dana uz razmišljanja o figuricama s Isusovim likom puno razmišljam o toj nerođenoj djeci. Puno razmišljam, ali ne nalazim odgovor što se dogodilo s tom djecom, kamo ide njihova duša? Idu li ipak u raj kad se nisu krstila? Nadam se njihovom spasenju i molim da Gospodin bude milosrdan prema majkama koje nemaju srca za svoju djecu jer je pobačaj grijeh.

Još mi je jedan primjer stalno pred očima. Jednom kad sam išla na misu, srela sam putem jedan mlađi i jedan stariji bračni par. Stariji par išao je do crkve dostojanstveno, ruku pod ruku, a mladi su stalno nešto prigovarali i svađali se. Muškarac je k tome i psovao. Iako su to bile male psovke, ipak su bile. Zašto zapravo idemo u crkvu? Zaboravljava sam u svojoj vjeri pa ponekad i ne idem na misu, a drugi idu, ali njihovo ponašanje ne pokazuje dostojanstvo vjernika. Bog sve više postaje naš servis, poput automehaničara za tatin auto. Idemo k njemu samo kad nam treba. Doista bih željela mijenjati ovu svoju lošu naviku, a osobito nakon događaja koji mi se dogodio jučer.

Kad sam jučer započela pisati ovaj sastavak, k meni je navratila moja sestrična. Željela je da se prošćemo, a ja sam se ispričala važnim sastavkom. Zavirila je u moj papir i u startu uzviknula:

– Ja više ne vjerujem!

Zbunjeno sam je promatrala, a ona prozbori:

– Danas sam zamolila Boga da dobijem pet iz engleskog jezika, a kad sam odgovarala, dobila sam jedan.

Pa kako je to moguće, pitam se. Da on postoji, ne bi to dopustio! Bila sam toliko zatećena, a ona toliko uzrujana da nije bilo smisla ulaziti s njom u dublju raspravu. Odgovorila sam joj da Bog nije njezin duh iz svjetiljke pa kad protrlja svjetiljku, da će on ispuniti svaku njezinu želju. Nije Bog naš sluga, nego mi živimo da ljubimo i štujemo Boga. Mislim da sam nakon rasprave sa sestričnom učvrstila svoju vjeru, da ću mijenjati svoje životne navike, na bolje, naravno, a nadam se da će i ona promijeniti svoje mišljenje.

Volim dragoga Boga i svim mu srcem želim biti vjerna, mada znam da moji postupci nisu uvijek savršeni. On me unatoč mojim slabostima čuva i brani i to mi daje novu sigurnost. Kad sam bila mala, a osobito kad mi je baka umrla, stalno sam zapitkivala mamu: »Kakva će biti moja smrt?« Danas se više ne bojim jer znam da me u raju čeka moj dobri Bog koji ima razumijevanja prema mojim slabostima i čeka me raširenh ruku.

Nikola Šanjug, 8. razred
Voditeljica: Marija Bolšec
Osnovna škola Antuna Mihanovića, Petrovsko

Vjerujem i radostan sam

Tko danas vjeruje u čuda? Mi djeca vjerujemo. Mi koji smo nevini i imamo mekane ruke i nježna lica. Mi smo bezazleni pa vjerujemo. Tko još vjeruje? Vjeruju oni kojima se u očima ogleda ljubav. Vjeruju oni koji kleče na hladnom kamenu pred oltarom Majke Marije prebirući krunicu u ruci.

Vjerujem u ljubav, a ljubav je Bog. Nikada ne smijemo smetnuti s uma da nas neizmjerno voli. Njegovo sam dijete. On je središte moga života, svjetlost koja mi obasjava put i vodi me kroz život. Pomaže mi svladavati životne prepreke. Najbolji je prijatelj. Uvijek s njim mogu razgovarati i nikad mi ne proturječi jer me sluša. Uživam u razgovoru s njim jer iza razgovora dolazi osmijeh na moje lice, a duša treperi i postajem lagana kao perce.

On je neizmjerna radost. Moj je početak i kraj. Darovao nam je sina koji se rodio čist kao suza. Darovao je sina da bi utješio zaplakane i ponižene. Svi smo različiti. Tako različiti različito vjerujemo. Skromni vjeruju dok sude o sebi. Gladni vjeruju da će se nasititi kruha i riječi Božje. Bolesni vjeruju da će ozdraviti. Svi vjeruju da je Spasitelj došao baš radi njih. Vjerovati treba u Dobro da bi bio sretan.

Kapital nije novac nego vjera.

Petra Šanjug, 8. razred
Voditeljica: Marija Bolšec
Osnovna škola Antuna Mihanovića, Petrovsko

Vjerujem u ljubav

Čovjek je nužno povezan s Bogom. Nema ljudskog stvorenja koje nije barem jedanput u životu zavapilo: »Pomozi mi, Bože.« Vjerovao u Boga ili ne, Bog mu je bio na pameti. U trenutcima sreće rijetki zahvale Bogu na njoj. Kad smo nesretni, rado ćemo zazvati Božju pomoć. I tada nas on čuje.

Vjerujem u prijateljstvo između čovjeka i čovjeka. Međutim, čovjek je nesavršeno biće. Kao takav sklon je griješiti. Nužno se pitam tko mi onda može biti najbolji prijatelj. On. Savršen je. Nikad ne grijesi, spreman je pomoći. Govori istinu. Sama je ljubav. Voli me i želi blizu sebe. Takva ljubav kakvu on pruža ne dolazi od ljudi. Kad me zasjeni njegova ljubav, i ja sam sposobna voljeti. Rijetki su spremni za čovjeka umrijeti. On je umro za sve nas. Ljubav nalazim u Crkvi. Sklopim ruke i molim.

Vjerujem da ću u ovom svijetu koji postaje sve depresivniji naći ljubav. Jaku, toplu, onaku kakvu možeš samo sanjati. Kad je nađem, neću se odvojiti od Crkve i Boga, od Božje ljubavi jer je ona najveća. Nadam se da se neću promijeniti i izgubiti nevinost djeteta. Pamtit ću da u kraljevstvo nebesko ulaze samo oni koji su kao djeca. Vjerujem da ću u svakom trenutku svoga života biti ponosna na sebe i svoja djela. Ne želim svade, ne želim nasilje, ne želim nesretne ljude. Nastojat ću vjerovati da sve može biti ljepše.

Kristijan Višak, 8. razred
Križevci

Vjera u nesreću

Nakon što sam došao iz škole, shvatio sam za objedom da su moji baka, djed i tata zabrinuti. Shvaćao sam razlog njihove zabrinutosti jer je moja mama već mjesec dana u bolnici. Tata mi je još prije rekao da je mama privremeno u bolnici te da će se s vremenom vratiti kući. Za večerom ono je troje potvrđilo moje sumnje u vezi njihove zabrinutosti i njihovog, gotovo nečujnoga, međusobnog šaputanja. Mojem mlađem bratu i meni nije bilo ništa jasno. Dobro, dijete od četiri godine ne može shvatiti kakvu tajnu kriju troje odraslih, ali zašto govore tiho kako ih ja ne bih čuo? Pretpostavljam da govore nešto o mami. Samo da joj se nije što dogodilo! Upravo za ovo posljednje molio sam Boga. Kada sam neki dan pitao tatu što je mami, on je posve mirno odgovorio da će saznati kada za to dode vrijeme. Što bih to trebao saznačiti, što to kriju od mene?

U nedjelju sam bio na misi. Pomolio sam se za svoju majku i za njeno zdravlje. Došavši kući iz škole, sjeo sam za svoj radni stol i počeo pisati zadaću. Nakon nekog vremena, u sobu je ušao moj tata. Rekao mi je da će sutra mama doći kući. Taj trenutak bio sam sretan i uzbudjen. Onda je tata dodao, onako usput, da se ne preplašim maminog čudnog izgleda te da se ne zabrinem. Nisam taj trenutak shvaćao tatu. Njegove riječi shvatio sam tek kada je mama došla kući.

Mama je došla kada sam još bio na nastavi u školi. Izašavši van iz autobusa koji nas je dovezao u naše malo selo, potrčao sam s mjesta gdje nas je bio ostavio, prema kući. Hodao sam užurbanim korakom kako bih što prije vidio mamu. Nakon što sam ušao u kuću, video sam mamu kako sjedi za stolom. Silno sam se obradovao kada sam je zagrljio. Pritom mi se obrati djed i to vrlo nestrpljivo kako su čekali samo mene kako bi svi zajedno objedovali. Za

objedom, pa i prije, primijetio sam na maminoj glavi maramu koja je pokrivala obrijanu glavu. Kada je ona spazila da zurim u njenu obrijanu glavu, potekle su joj suze niz lice. Baka je smirivala mamu. Kazala joj je da će sve biti dobro. Nisam tada shvaćao mnogo toga; ni zašto joj je glava obrijana, a lice tako blijedo. Moj mlađahni brat sjedio je mami u krilu. Veoma čvrsto ju je zagrlio, kao da nikad nije bila tu. Za stolom je vladalo čudno ozračje. Odjednom je tata rekao da je mama bolesna i da je ne smijemo ljutiti. Gledao sam u njegovo lice, kao što je i on gledao u moje, zabrinutim pogledom.

Budući da mi otac nije želio reći od čega mama boluje, odlučio sam pitati svoju učiteljicu iz prirode. Dok smo na satu obrađivali gradivo o virusima i bakterijskim bolestima, pitao sam učiteljicu od kakve bolesti boluje osoba koja ima čelavu glavu te koliko je opasna takva bolest. Priznajem, učiteljica me čudno pogledala. Kazala mi je da je ta osoba vrlo bolesna. Dobro, osjetio sam taj trenutak kratko olakšanje. Pitate se zašto? Pa evo, zabrinula me učiteljičina rečenica koja je uslijedila koju sekundu kasnije. Rekla mi je da, nažalost, za takvu bolest nema lijeka i da takve osobe vrlo brzo umiru. Pred očima mi se smračilo. Duboko sam udahnuo, probao sam se sabrati i gledao sam u jednu točku. Molio sam Onoga gore koji nas sve drži na životu da je moja mama zdrava i da si barem to umislim. Preplavila me tuga. Suza po suza klizila je iz mojih plavih očiju. Bio sam taj trenutak vrlo zabrinut. Pričekao sam da završi sat. Što sad da napravim? Zvono je zazvonilo i ono je označilo kraj ovog sata. Otrčao sam do WC-a. Plakao sam. Tuga je izlazila iz mene sa suzama. Odlučio sam otići iz škole ravno kući. Otišao sam bez svojih stvari. Doslovno sam otrčao kući. Htio sam vidjeti mamu. Nisam mario ako dobijem neopravdane sate, koliko sam žalovao zbog mame i mogućnosti da je ne vidim. Trčao sam kući. Iako je moje selo udaljeno desetak kilometara, trčao sam, a sve zbog želje da vidim mamu. Nakon pola sata trčanja, došao sam u selo. U daljini sam na svojem dvorištu video crni kombi. Potrčao sam prema kući. Uložio sam zadnje atome snage kako bih video što se događa. Umoran i uspuhan od silnog trčanja, ugledao sam u svojem

dvorištu kako dva jaka i krupna čovjeka stavljaju nešto u kombi. Tata, baka, djed i mlađahni brat plakali su stojeći nasred dvorišta. Tata mi je rekao što se dogodilo. Umoran i iscrpljen, počeo sam plakati. Bio sam taj dan zajedno sa svojom obitelji, ali bez mame, shrvan i tužan, razočaran što se nisam stigao oprostiti od mame. Očaj je bio u meni. Gdje je sad tu Bog? Zašto ju je pozvao k sebi? Moja mama bila je dobra žena. Nije ništa nikome skrivila niti je išta loše napravila.

– Zašto, Bože? – govorio sam na sav glas plačući. Pokušao sam dokučiti odgovor, ali nije išlo. Tata me, zajedno s djedom, smirivao. Toliko toga mi se taj dan vrtjelo po glavi; od tuge do razočaranja. Desetak kilometara trčao sam iz škole za ništa. Svakakvi osjećaji su se ispremiješali u meni. Ipak, nakon nekog vremena shvatio sam da je moja mama anđeo koji se druži s drugim anđelima te da nas sve štiti i s time sam se morao pomiriti.

Vjerujem u istinitost jedne poslovice: Što te nije ubilo, to te je ojačalo. Pa eto, taj događaj me ohrabrio i moja vjera danas je mnogo jača: redovito idem u crkvu i pomolim se za pokoj majčine duše.

Vjera i nada

(IGROKAZI)

Valentina Tomas (7. r.), Put u Nazaret

Voditelj: Darko Škoda

Osnovna škola »Pavao Belas«, Brdovec

Leonarda Bat, 6. razred
Voditelj: Tomislav Krušlin
Osnovna škola Josipa Broza, Kumrovec

Obitelj na početku 21. stoljeća

ČIN I.
Obitelj br. 1.

MAJKA: Laura, dođi ovamo. (*Kći dojuri.*) Znaš li ti što je za par dana?

LAURA: Božić! (*Veselo skakuću Laura i Mirna, dvije malene djevojčice.*)

BAKA: Laura, a znaš li što je bilo na Božić?

LAURA (*tužno*): Nee...

BAKA: Ljubavi moja, na Božić se rodio mali Isusek!

MIRNA: To je onaj djedica s bradom koji nosi darove? (*Baka je čudno pogleda i nastavi objašnjavati, dok ulazi najstarija kći sa slušalicama u ušima.*) Ne, dijete drago. Mi se kršćani spominjemo rođenja našeg Spasitelja i Otkupitelja koji se kao maleno djetešće rodio u Betlehemu, a starac s bijelom bradom izum je potrošačkog društva.

MAJKA: Lili, kamo ćeš? (*Lili je ne čuje.*) Lili!

LILI: A što je?

MAJKA: Kamo ćeš?

LILI: Idem van, nego što ćeš mi kupiti za Božić? Laptop?

MAJKA: Upravo baka Lauri i Mirni objašnjava što je zapravo Božić! Treba li i tebi?

LILI (*na trenutak se raznježi*): Oprosti, nisam trebala biti takva. Sorry! (*Zagrli majku.*)

MAMA: S kim ćeš ti to van?

LILI (*veselo*): Znaš li onog dečka iz susjedstva?

MAJKA: Onog što se tek doselio? Lijep je mali, samo zapamti, odjeća ne čini čovjeka! Ma kud bih ja došla s tvojim tatom da sam samo na izgled gledala! (*Pogleda oca i nasmiju se.*) Ajde, idi sad. (*Lili izade.*)

ČIN II. Obitelj br. 2.

LILI: Cin, cin. Dobra večer!

MARKOVA MAJKA: A koga ti tražiš? (*Dolazi Marko.*)

MARKO: Mama, upoznaj moju prijateljicu Lili! Izaći ćemo na sat vremena.

MAJKA: Mladene! (*Dolazi Markov otac.*)

TATA: Što je?

MAMA: Marko bi van!

TATA: Ha, ha, ha, a vidi slatke li male!

MARKO: Nemojte me sramotiti. Smijem li ili ne?

MAMA: Zar nije kasno?

MARKO: Mama, osam je sati!

TATA: Ti bi van? A kakve su ti ono ocjene?

MARKO: Daj tata! (*Namrgoděno ga pogleda.*)

MAMA: Ajde, mala, uđi. Bit ćete u sobi, kasno je! (*Ulaze u sobu.*)

MARKO: Ej... Sorry, stvarno nisam znao da će tako ispasti!

LILI: Ma nema veze! Sladak si dok se ljutiš! (*Marko se nasmiješi.*)

Jesi li čuo novu pjesmu *One Directiona*?

MARKO: Nee, ja ti to ne slušam, ja sam ti rokerska duša!

LILI: Ha, ha, ha, blesane! (*Prime se za ruke.*) Nego, znaš li kad je ispovijed?

MARKO: Moja obitelj ne vjeruje u Boga! Smatraju da su to samo fantazije! Ne žele ni pričati o tome. Kažu da je Božić samo zgodan dan za darivanja... Možeš li mi ti nešto ispričati o tome?

LILI: Naravno!

(*U dnevnoj sobi.*)

MAMA: Od kad smo došli, Marko je u svom svijetu. Misliš da je to zbog nje?

TATA: Proći će ga. Nego gdje su te kokice? Tekma samo što nije počela.

(Čuje se zvono. *Dolazi poštar.*)

MAMA: Evo odmah! Otkud vi ovdje u ovo doba?

POŠTAR: Oh, vani je prava mećava, nisam stigao prije! (*Poštar odlazi, a dolazi Marko.*)

MARKO: Lili ide, smijem li je otpratiti?

MAMA: Idi. I tako sam ti pokvarila dan! (*Marko i Lili odlaze i razgovaraju.*)

LILI: Hvala ti!

MARKO: Hvala tebi. Da tebe nema, nikada ne bih ništa znao o Božiću. Samo ne znam kako da svojima dokažem da Bog zaista postoji?

LILI: Znam! Na Badnjak u šest idite u šetnju, a onda ko fol kad dođeš pred moju kuću, reci da ja tu stanujem i da bi bilo lijepo da svratite. Dodite, a dalje sve prepusti meni!

(*Lili ulazi u kuću. Laura i Mirna skakuću oko nje.*)

MIRNA: Kako je bilo? Kako je bilo?

LILI: Mama, a ti baš sve moraš reći?

MAMA: Sjedni pokraj nas i ispričaj kako je bilo.

LILI: Zakon, ali, mama, imam jedan problem!

MAMA: Kojii?

LILI: Njegovi su roditelji praznovjerni. Zamolio me da mu pričam o Isusu. On je već prije želio Isusa upoznati, a sad bi htio uvjeriti i roditelje da je lijepo biti kršćanin!

MAMA: A što mi tu možemo?

LILI: Na Badnjak oni idu u šetnju. Kad bismo ih mi pozvali, mogli bi doći na večeru. Kako ćemo se mi spremati na polnoćku, vi im pojasnite zašto vjerujemo! Nije to valjda jako teško...

TATA: Može, na Badnjak će i onako biti fina večera, a bit će i za podijeliti!

LAURA i MIRNA: Darovi, darovi, darovi!

ČIN III. Na Badnjak

(*Majka, baka i kćeri pripremaju stol dok tata popravlja kravatu. Čuje se zvono.*)

LILI: Dobra večer!

(*Gosti ulaze.*)

MARKO: Pa... stvarno ste se potrudili?

LILI: Nisam znala da imaš petero braće!

MARKO: Da. Tri brata i dvije sestre! (*Lili se nasmiješi.*)

MATEA: Marko, ja i Klaudija ne znamo što da radimo!

LILI: Vidite li one tamo dvije cure? E, ona će vas sto posto zabaviti.

Ajde, bježite!

LUKA: A Filip, ja i Leo?

MARKO: Isto!

LILI: Kako ih je lijepo vidjeti! (*Marko se nasmije.*)

LILINA MAJKA: Hajde za stol!

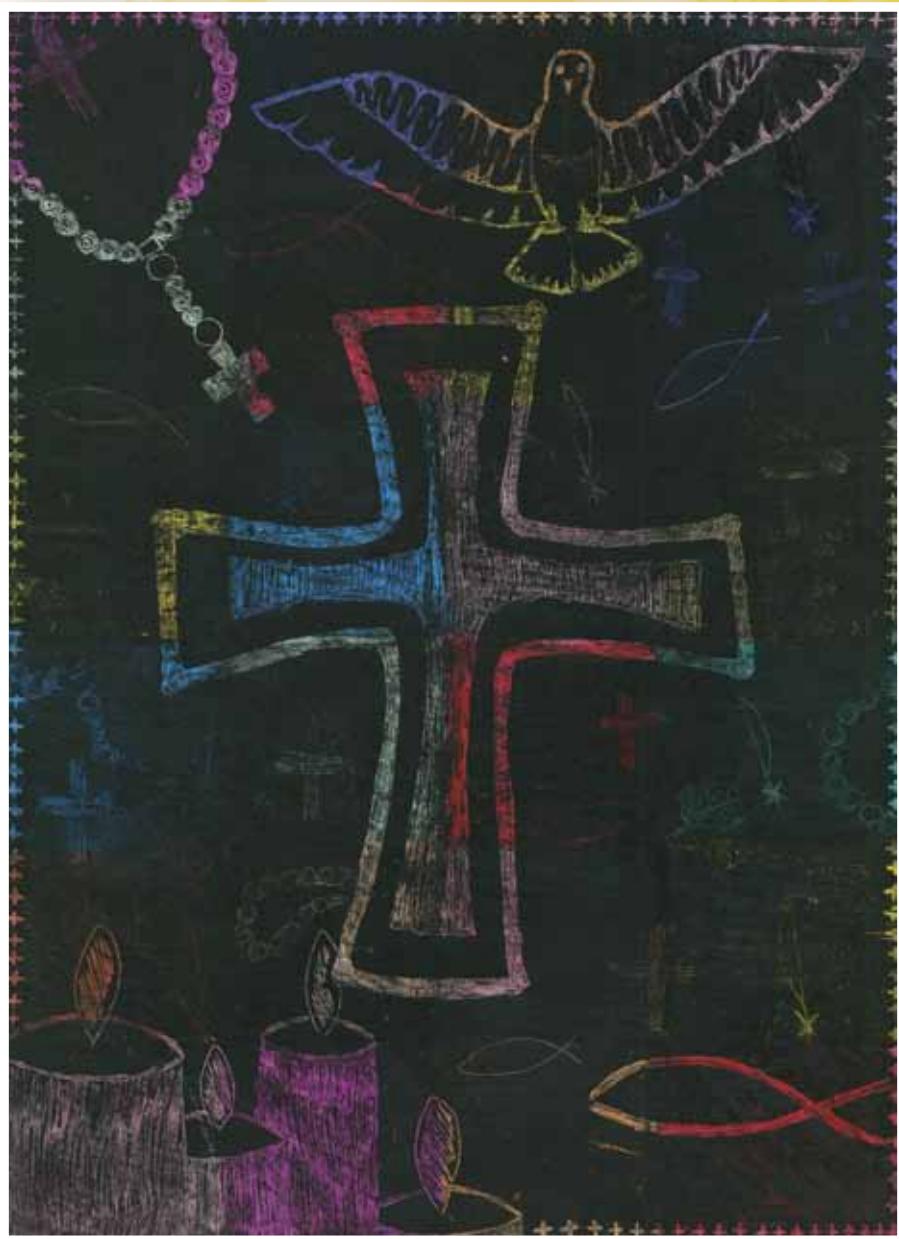
LILI: Mama, mi ćemo u sobu, nismo gladni, a netko i na mališane mora pripaziti.

(*Majka poziva goste za stol, a Marko i Lili stoje iza vrata i promatraju ih.*)

MARKO: Misliš da će upaliti? (*Za stolom u dnevnoj sobi traje razgovor – za to vrijeme Lili uči djecu pjevati pjesmu »Djetešce maleno«. Nakon nekog vremena odrasli ustaju.*)

LILINA MAJKA: Lili, zovi mališane. Idemo svi na polnoćku, a onda se vraćamo k nama na večeru!

(*Lili ulazi u dječju sobu – poziva djecu, a oni dolazeći pjevaju prvu kiticu pjesme »Djetešce maleno«.*)

Lorena Dolački (8. r.), *Vjera*

Voditeljica: Ivančica Podhraški

Osnovna škola »Grigor Vitez«, Sveti Ivan Žabno

Dora Rebić, 6. razred
Križevci
3. NAGRADA

Smisao Božića

Vrijeme radnje: 24. prosinca
Mjesto radnje: kuća obitelji Kralj
Likovi:

SONJA, djevojčica od 13 godina
LANA, djevojčica od 8 godina
MARKO, otac
HELENA, majka
PRODAVAČ i PRODAVAČICA
OBITELJ MARIĆ, otac, majka i djevojčica Iva

PRIZOR I.

(Dvije djevojčice Lana i Sonja pomažu svojoj majci Heleni odabratи mjesto u dnevnoj sobi gdje će otac Marko namjestiti božićno drvce.)

SONJA (*odlučno*): Mislim da bidrvce trebalo stajati ovdje jer tu svjetlost lijepo pada. Bit će cijelo vrijeme osvijetljen.

MAMA HELENA: Dobro. Ovdje će stajati. Lana, ti odaberis koje ćemo ukrase staviti nadrvce jer je Sonja odabrala mjesto.

LANA: U redu! Stavit ćemo ove žute i ružičaste kuglice. Te su mi baš krasne!

SONJA (*oštros*): Ne možeš staviti žute i ružičaste jer se te boje uopće ne slažu! Radije stavi narančaste i žute.

LANA: Ne želim! Ostavi me! Meni je mama rekla da odaberem kuglice, a ne tebi!

(Tata Marko dolazi u dnevnu sobu i zatekne djevojčice u svađi.)

TATA MARKO: Što je bilo? Zašto se svađate?

LANA (*plačno*): Mama mi je rekla da odaberem ukrase zadrvce, a Sonja želi da sve bude po njezinom. Ja sam odabrala žute i ružičaste kuglice, a Sonja je rekla da to uopće nije dobra kombinacija. I još mi je uzela sve ružičaste kuglice iz ruku.

TATA MARKO: Sonja, imaš li što reći u svoju obranu?

(*Sonja pokunjeno šuti.*)

TATA MARKO: To što si napravila bilo je jako sebično. Sad ćeš ostati kod kuće i malo razmislići o svom postupku, a trebala si ići s nama odabratи božićno drvce.

PRIZOR II.

(*Izgled scene se mijenja: rasadnik crnogoričnog drveća. Lana skakuće oko drveća. Marko i Helena prilaze vlasniku da im pokaže stablo.*)

TATA MARKO: Dobar dan! Možete li nam, molim vas, pokazati kanadske jеле visine sto sedamdeset centimetara?

PRODAVAČ: Naravno, evo moja će vam supruga pokazati.

(*Na polju s kanadskim jelama Marko se dogovara s prodavačicom oko cijene. Helena i Lana šeću se po polju jela.*)

LANA: Mama, smijem li ja dobiti jedno malo drvce?

MAMA HELENA: Naravno, ali onda odaber i jedno za Sonju jer ne bi bilo poštено da samo ti imaš svoje drvce, zar ne?

LANA: Ja je jako volim, ali se ponekad posvadamo jer ona uvijek želi biti glavna. Ali bez obzira na to, odabrat ću jedno i za nju.

MAMA HELENA: Evo, idemo reći tati.

PRIZOR III.

(*Kasno poslijepodne. Scena ponovno prikazuje unutrašnjost kuće. Sonja u dnevnom boravku čita knjigu. Roditelji i Lana ulaze unutra.*)

LANA (*viče s vrata*): Sonja, dođi vidi! Nagovorila sam mamu i tatu da kupe dva mala drvca za tebe i mene.

(*Sonja spusti knjigu i kreće prema vratima. Otac unosi dvije male jèle.*)

SONJA: Jao, baš su fora! Jako mi se sviđaju! Hvala, Lana! (*Zagrle se.*) Oprosti što sam bila tako bezobrazna prema tebi. Neće se ponoviti.

LANA: Oprošteno! Volim te, seka!

MAMA HELENA: Dobro. Sad, kad ste se pomirile, možemo početi kititi drvca.

(*Marko donosi veliku jelu na njezino mjesto. Svi zajedno kite jele.*)

PRIZOR IV.

(Božićno jutro. Pod drvcem su lijepo umotani darovi. Obitelj ulazi u dnevnu sobu.)

LANA (iznenadeno): Oo, još darova! Sonja, pogledaj što sam dobila pod malim drvcem u svojoj sobi. (Pokazuje naušnice.) Hello, Kitty naušnice!

SONJA: I ja sam dobila naušnice. Moje su crvene ružice.

MAMA HELENA: Drage moje djevojčice, idemo otvoriti ove darove koje vam je mali Isus ostavio ispod velikog drvca.

TATA MARKO (otvara plavi paket na kojem je njegovo ime): Pogledajte! (Naslanja košulju na sebe.) Kako mi stoji ova košulja?

LANA: Baš je lijepa. A kako vam se čine moje nove tenisice?

SONJA: Genijalne su! Mislim da će dobro izgledati s onom novom trenirkom koju ti je mama kupila prošli tjedan.

MAMA HELENA: Slažem se. (Pokazuje svoj poklon.) Što mislite o ovoj ukosnici?

TATA MARKO: Izgledala bi odlično uz onu twoju plavu haljinu.

SONJA: Gledajte! Dobila sam... (razočarano) plavu vestu kakvu ima moja prijateljica!? To je grozno! I što će sad s tim!?

MAMA HELENA (začuđeno): Sonja, kako se to ponašaš?

SONJA: Kako ćemo izgledati u istim vestama, kao blizanke!?

MAMA HELENA (smireno): Znaš li ti što je zapravo smisao Božića?

SONJA: Naravno! Smisao Božića je da dobijem neku lijepu stvar koja će me usrećiti.

MAMA HELENA: Ah, moja Sonjice, ne znaš ti ništa. Sada će ti pokazati što je pravi smisao Božića.

PRIZOR V.

(Unutrašnjost sirotinjske kuće obitelji Marić: u istoj prostoriji je kuhinja i spavaonica. Za stolom sjede roditelji, a na kauču leži malena djevojčica Iva. Čuje se zvono na vratima. Gđa Marić ustaje i uvodi u prostoriju Sonju i Hелenu.)

MAMA HELENA: Dobro jutro! Oprostite ako smetamo, došli smo vam poželjeti sretan Božić. Sonja je vašoj Ivi donijela darak.

GĐA MARIĆ: Izvolite ući, hvala vam lijepa. Neka i vas Bog blagoslovi za sva dobra djela koja ste nam učinili. Zahvaljujući vama i ostalim obiteljima iz ulice koje su nam poklonile namirnice, i naš je Božić pun obilja!

SONJA (*govori za sebe*): Jao, kako krhko izgleda ta malena Iva. Ima samo tu tanku košuljicu. Moja nova vesta će je dobro zagrijati. A kako joj kosa pada na lice! Možda da joj poklonim i ovu traku za kosu koju rado nosim?

(*Sonja prilazi djevojčici i daje joj vestu. S kose skida i traku i namješta Ivi frizuru.*)

SONJA (*šapuće Ivi*): Mila moja Iva, donijela sam ti vestu da ti bude toplo, a i ova će ti traka za kosu koristiti više nego meni.

(*Iva sa suzama radosnicama u očima gleda Sonju, od ganuća ne nalazi riječi.*)

PRIZOR VI.

(*Ponovno u svojoj dnevnoj sobi.*)

SONJA: Brrr! Vani je jako hladno, a i kod Marića nije baš toplo.

MAMA HELENA: Da, nije im lako. Sve obitelji iz ove ulice im pomažu, uključujući i nas, jer znamo da im treba pomoći.

SONJA: Mama, mislim da sam sada prepoznala pravi smisao Božića – darovati drugima svoju ljubav i pažnju!

MAMA HELENA: Drago mi je da si to spoznala. Ali ne moraš činiti dobro samo na Božić. To možeš raditi svakodnevno.

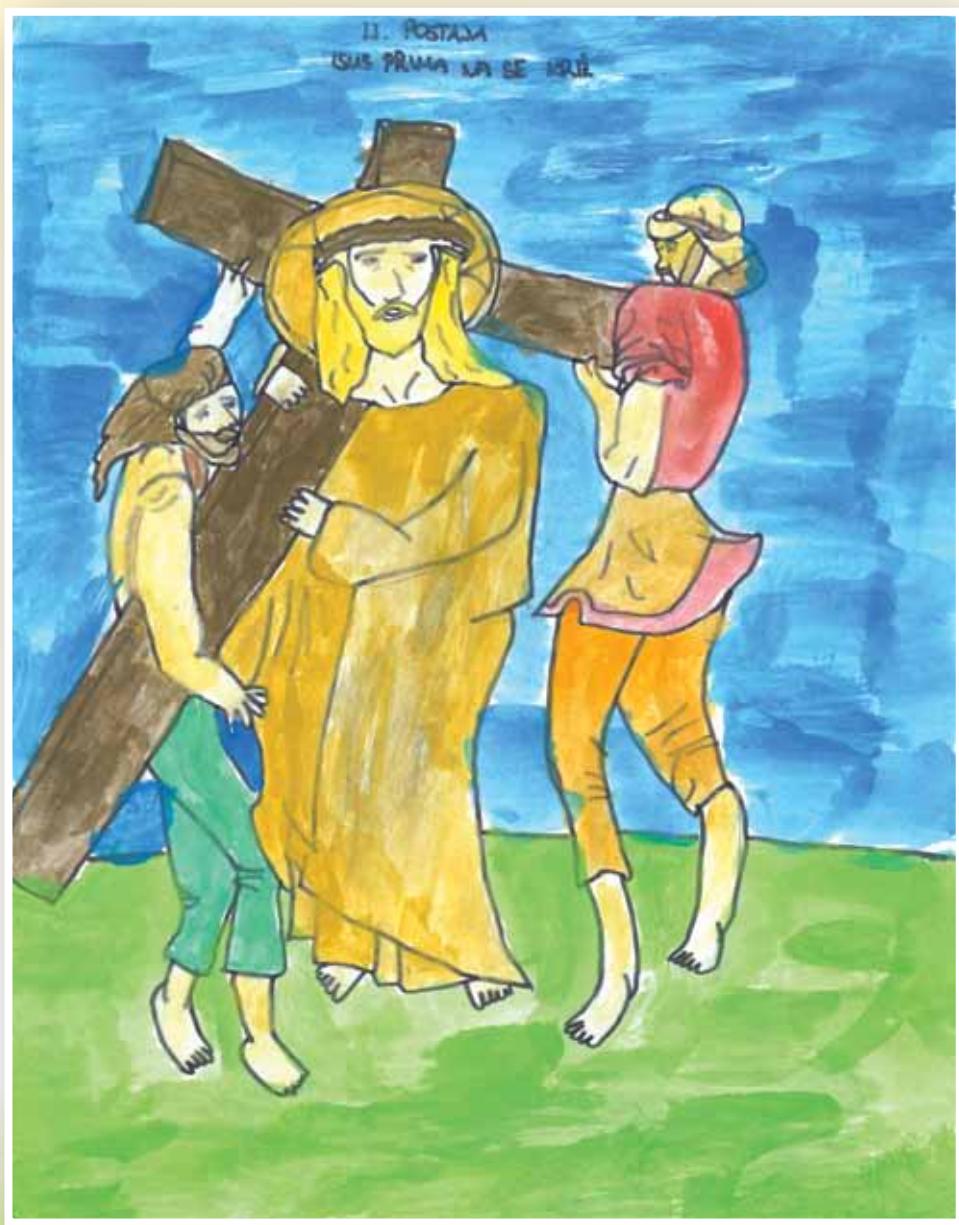
SONJA: U mom razredu ima jedna djevojčica kojoj loše ide učenje. Mogu joj pomagati u učenju kad sam odlikašica, što misliš o tome?

(*Mama Helena samo se sretno nasmiješi i zagrli Sonju. U prostoriju ulaze tata Marko i Lana svečano odjeveni.*)

TATA MARKO: O, stigle ste! Odlično, mi smo spremni za svetu misu. Idemo?

MAMA i SONJA (*uglas*): Naravno!

(*Izvana se čuju crkvena zvona.*)

Petra Klisović (4. r.), *Križni put*
Voditeljica: Katarina Škugor
Katolička osnovna škola, Šibenik

Mateo Valić, 6. razred
Voditeljica: Klara Čohan
Osnovna škola Mahično
1. NAGRADA

Što je vjera?

VEDRAN (*pregledava knjige, traži neki pojam*): Ah... nigdje ne mogu naći objašnjenje što je to vjera. Čak piše što je to uranov oksid ili sumporov dioksid! Možda tata zna? Taaataaa!

TATA (*čita novine*): Što je?

VEDRAN: Što je to vjera?

TATA: Vjera ti je ono kad se puno ljudi skupi u crkvi i tamo se mole Bogu, Blaženoj Djevici Mariji i ostalim svecima... A ne znam ti ja točno objašnjenje! Pitaj svoju sestru, ona je prošla sve razrede s 5.0, ona sigurno zna.

VEDRAN: Ivaanaaa!

SESTRA IVANA: Što je, što se tako dereš?

VEDRAN: Što je to vjera?

SESTRA IVANA: Vjera je... Čekaj da razmislim... Vjera je... Aha! Vjera je neki religijski sustav po kojima čovjek pokušava uči u odnos s Bogom.

VEDRAN: Ha?

SESTRA IVANA: Ti si me pitao, ja sam ti odgovorila!

VEDRAN: Tražim objašnjenje koje nije komplikirano kao matematički račun s dvije nepoznanice!

SESTRA IVANA: I našao si od mene takvo objašnjenje tražiti?

VEDRAN: Izgleda da jesam... (*Ivana odlazi, Vedran sjeda za stol.*) Joj, nikada neću znati što je vjera!

(*U sobu ulazi mama.*)

MAMA: Vedrane, što te muči?

VEDRAN (*razveseli se*): Mama, ti sigurno znaš!

MAMA (*i ona se razveseli*): Što?

VEDRAN: Ti znaš što je vjera!

MAMA (*zbunjeno ga pogleda*): Ja znam što je vjera? Nemam pojma!

VEDRAN (*rastuži se*): A kako nitko ne zna?

MAMA: Imaš vjeronauk u školi i u crkvi! Pitaj vjeroučiteljicu ili svećenika!

VEDRAN: Ne znam baš...

MAMA: E, tu ti ja ne mogu pomoći!
(*Odlazi iz sobe.*)

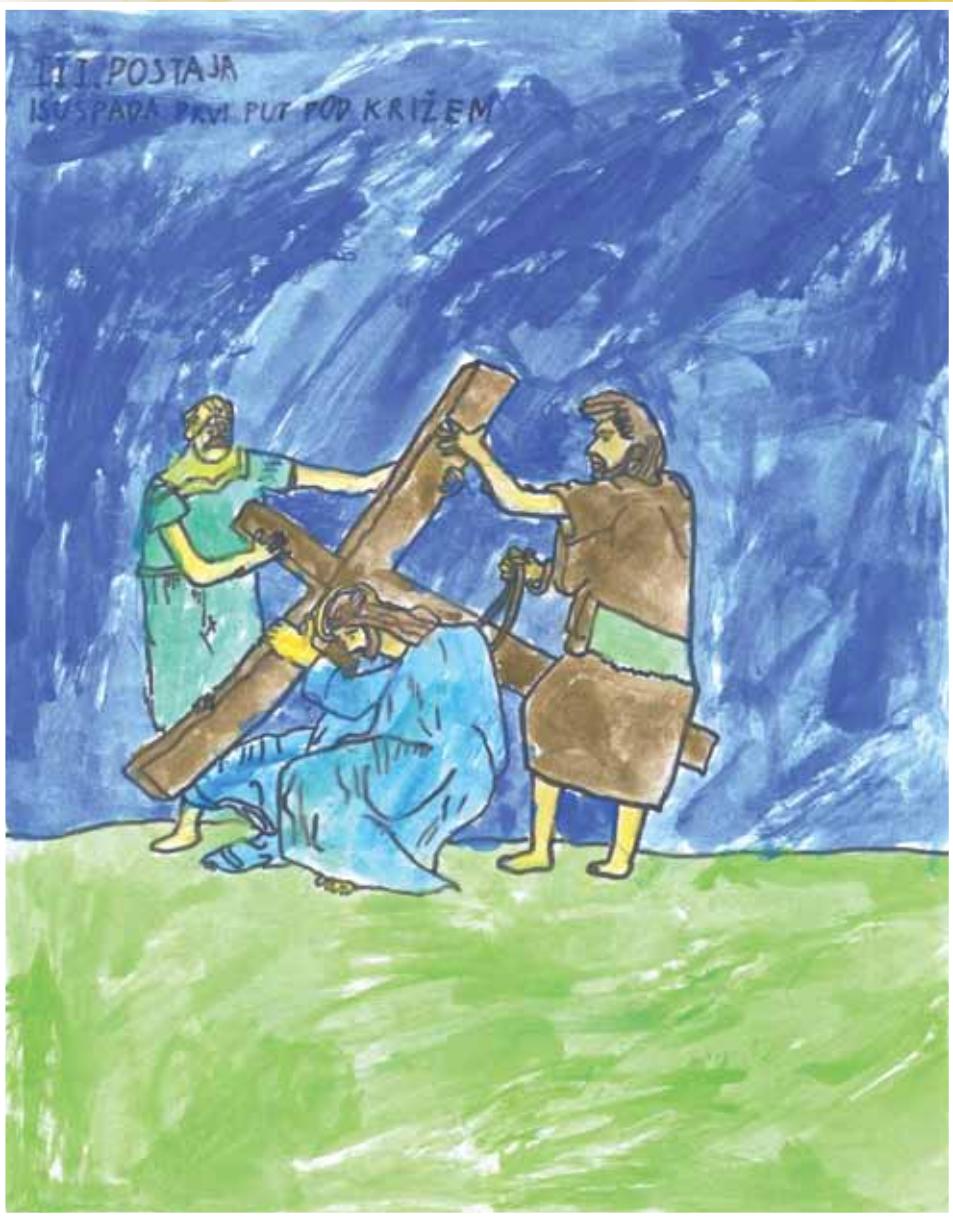
VEDRAN (*tužan, zamišljen*): Možda je Bog htio da ne znam što je vjera? Ili je možda vjera neobjasnjava? Ili je vjera samo imenica?
(*Ulazi andeo u sobu.*)

ANĐEO: Vedrane, Vedrane... (*Vedran ga gleda i sluša.*) Vjera je tvoja svaka molitva kada se probudiš nakon spavanja. Vjera je tvoj svaki odlazak na misu. Vjera je nadahnuće u bolji život. To je vjera.
(*Andeo izlazi iz sobe.*)

VEDRAN: Ideš! Znam što je vjera!
(*Ulazi mama u sobu.*)

MAMA: A što je vjera?

VEDRAN: Vjera je nešto neopisivo!

Petar Zmijanović (4. r.), *Križni put*

Voditeljica: Katarina Škugor

Katolička osnovna škola, Šibenik

Sara Koprivica, 7. razred
Voditeljica: Dinka Mock
Osnovna škola Retkovec, Zagreb

Blaženi Alojzije Stepinac – gorio i izgorio za Boga

1.

(*Sva su svjetla ugašena osim jednog, točno iznad priповjedača. Čuje se lagana glazba.*)

PRIPOVJEDAČ: 8. svibnja 1898. godine u selu Brezariću, u župi Krašić, rođio se Alojzije kao peto od osmero djece Josipa Stepinca i Barbare rođene Penić. Bila je to rijetko pobožna obitelj, vjerovali su u Boga svim srcem i štovali ga cijelim bićem.

(*Na sceni je starinska peć, par stolaca i malo raspelo, a u pozadini prozor koji gleda u polje.*

Dijete je rođeno i roditelji se s njime igraju, smješkaju se.)

MAJKA: Kako si samo sladak!

OTAC: Ima oči na tebe!

MAJKA: Zvat će se...

OTAC: Alojzije!

MAJKA: Viktor! (*U isto vrijeme kažu različita imena!*)

OTAC (*kako bi obranio ime*): Alojzije je posebnije!

MAJKA (*kako bi obranila ime*): Viktor je profinjenije!

OTAC: Pa... neka bude... Alojzije Viktor!

MAJKA (*potvrđujući kima glavom*): Sviđa mi se!

2.

(*Svjetla se gase i uklanjuju stolci, a donosi kameni blok s nešto vode.*)

PRIPOVJEDAČ: I tako je maleni Alojzije Viktor već sljedećeg dana, 9. svibnja 1898. kršten kao Alojzije Viktor Stepinac.

SVEĆENIK (*polijevajući*): Alojzije Viktore, ja te krstim u ime Oca i Sina i Duha Svetoga.

3.

(Gase se svjetla, osim iznad priповjedača. Rekviziti se odnose, a donose drvene kockice.)

PRIPOVJEDAČ: I tako je Alojzije odrastao. Školovao se i završio pučku školu u Krašiću. Igrao se s prijateljima, baš kao i sva djeca. Ponekad ne bi htio pojesti do kraja ručak, baš kao i svi mi. Razlikovao se po tome što je često molio. Bio je vrlo pobožan.

(Djeca se igraju s drvenim kockama. Čuje se žamor i užvici. Majka Barbara dolazi na scenu s košarom punom rublja i otvarajući usta bez glasa zove Alojzija na ručak. On uzima kockice i odlazi kući. Sva djeca se rasprše i odlaze sa scene. Tada na scenu dolaze dječaci od dvije do jedanaest godina i prolaze u »zmijici« kao protok vremena kroz koje je prošao Alojzije.)

4.

(Priповjedač govori iza scene, dok na sceni Alojzije, jedanaestogodišnji dječak, sjedi za stolom za knjigom uz noćnu svjetiljku i uči.)

PRIPOVJEDAČ: I tako je vrijeme prolazilo, a Alojzije je rastao. Godine 1909. kao pitomac Nadbiskupijskog orfanotrofija pohađao je Gornjogradsku klasičnu gimnaziju, a nakon 6. razreda prijavio se kao kandidat za svećeništvo.

5.

(Svjetla se gase i čuje se žamor. Na scenu izlazi punoljetni Alojzije u odijelu i kapici za maturante. Samo otvarajući usta priča s kolegama dok priповjedač govori iza scene.)

PRIPOVJEDAČ: Dana 28. lipnja 1916., u skraćenom školskom roku, Alojzije je kao uzoran đak maturirao. Nakon toga je bio mobiliziran u austrijsku vojsku.

6.

(Na sceni je punoljetni mladić u vojničkom odijelu zajedno s vojskom, a pred njima vođa.)

VOĐA: Pozor! Marširaj!

VOJSKA: Primljeno na znanje! (*Marširaju dok pri povjedač iz pozadine govori.*)

PRIPOVJEDAČ: Kao što je već rečeno, poslije mature u Zagrebu, unovačen je u Prvi svjetski rat, na talijansko bojište. (*Na scenu ulaze vojnici, hapse Alojzija i odlaze.*)

PRIPOVJEDAČ: Na talijanskom bojištu je zarobljen... Kasnije je kao dragovoljac otišao na Solunsko bojište.

7.

(*Na sceni je Alojzije s motikom i kopa zemlju.*)

PRIPOVJEDAČ: U jesen 1919. godine, Alojzije se upisao na Agronomski fakultet Sveučilišta u Zagrebu, ali je ubrzo napustio studij te se posvetio poljoprivredi u rodnom selu. Isto je tako bio aktivna u redovima katoličke mlađeži. Po očevoj želji neko vrijeme razmišlja o ženidbi.

8.

(*Na sceni su Alojzije i njegov otac.*)

ALOJZIJE: Odlučio sam! Postat ću svećenik! Ja ću biti svećenik!

OTAC: Svećenik? A-a-ali-i... ti si dobar učenik!

ALOJZIJE: Postat ću svećenik!

PRIPOVJEDAČ: U jesen 1924. godine, nakon odluke za svećeničko zvanje, nadbiskup Antun Bauer ga šalje u rimski Collegium Germanicum et Hungaricum te od 1924. do 1931. g. Alojzije studira na Papinskom sveučilištu Gregoriani.

9.

(*Alojzije je na sceni u svećeničkom odijelu s krunicom oko vrata.*)

ALOJZIJE: Danas, 26. 10. 1930., zaređen sam za svećenika u Rimu. Mladu misu slavit ću u crkvi Santa Maria Maggiore uz svojeg mlađeg kolegu, velečasnog Franju Šepera.

(*Na scenu dolazi pri povjedač.*)

PRIPOVJEDAČ: Franjo je postao Alojzijev nasljednik na zagrebačkoj nadbiskupskoj katedri i prefekt Kongregacije za nauk vjere. U sedmom mjesecu 1931. godine, kao dvostruki laureat, iz filozofije i teologije, vraća se u domovinu. Vojna diktatura bila je u punom zamahu u tadašnjoj Jugoslaviji, a vlast osobito nastoji oslabiti katoličku vjeru. Nadbiskup Bauer na Stepinčevu inicijativu, 23. studenoga 1931. ustanavljuje dijecezanski Caritas.

PRIPOVJEDAČ: Papa Pio XI. imenovao je 28. siječnja 1934. Alojzija Stepinca nadbiskupom koadjutorom s pravom nasljedstva. Time je Alojzije Stepinac postao najmladi biskup na cijelom svijetu sa svojih 36 godina i tek nepune četiri godine svećeništva! Dana 24. lipnja 1934. zaređen je za biskupa u zagrebačkoj katedrali.

ALOZIJE: Braćo! Pozvani smo na gozbu Jaganjčevu!

PRIPOVJEDAČ: Ubrzo umire zagrebački nadbiskup Bauer i 7. prosinca Alojzije izravno preuzima upravu Zagrebačkom nadbiskupijom. Uskoro zatim postaje i predsjednikom tadašnje Biskupske konferencije Jugoslavije.

10.

(*Na sceni su Alojzije, kler i vjernici.*)

ALOZIJE: Draga braćo, opet smo se okupili ovdje kako bih vam mogao pomoći. Ima li kakvih pitanja? (*Nastavljuju pričati bez glasa.*)

PRIPOVJEDAČ: Baš kao što vidite, Alojzije je nastojao što češće razgovarati s klerom i vjernicima diljem nadbiskupije. Poticao je vjernike na duhovne obnove, svete mise i pobožnosti. Uvijek se trudio oko pastoralna obitelji i mladih te je poticao vjernike laike na sudjelovanje u euharistijskom slavlju.

ALOZIJE: Katolički dnevnik koji sam napravio zove se Hrvatski glas. Time pokušavam obnoviti katolički tisak.

PRIPOVJEDAČ: Dana 28. siječnja 1934. Alojzije je također potaknuo izdanje novog prijevoda cjelokupnog Svetog pisma. Isto tako osniva mnoge župe, njih čak četrnaest u Zagrebu. U Brezovici je osnovao prvi karmel u Hrvatskoj. Sa svim hrvatskim biskupima planira proslavu 1300. obljetnice veza Hrvata sa Svetom Stolicom.

11.

(Na sceni je stolac i stolić sa svijećom. Alojzije, dok prijavljenač govori, sjedi i razmišlja, a kada progovara, ustane i tumači.)

PRIPOVJEDAČ: Nezavisna Država Hrvatska uspostavljena je za vrijeme II. svjetskog rata, nakon njemačke okupacije Jugoslavije. U to se vrijeme Alojzije nije vezao ni uz koju političku stranku. Dosljedan u svom rodoljublju, javno osuđuje rasna, ideološka i politička progona i u javnim nastupima i u tolikim pismenim interventima hrabro zahtijeva poštivanje svake osobe, bez razlike rase, narodnosti, vjere, spola i dobi.

ALOJZIJE: Braćo! Svi smo stvorenji na sliku Božju! Svi smo jednako vrijedni. Svi smo mi zapravo jednaki, ali različiti! Jednaki smo u ljubavi, vjernosti i prijateljstvu, a različiti po karakteru i izgledu. Svi smo mi jednako vrijedni!

PRIPOVJEDAČ: Neumorno je osuđivao zločine protiv čovječanstva i ostalih nepravdi. U travnju 1941. godine uputio je najoštriji prosvjed vlastima, nakon što su doneseni rasistički zakoni. Uvijek se trudio i spašavao proganjene Židove, Srbe, Rome, Slovence, Poljake i druge.

ALOJZIJE: Po katoličkom moralu nikada nije dopušteno ubijati taoce za krivice koje su drugi počinili. Svaki narod i svaka rasa, kako se danas prikazuju na zemlji, ima pravo na život dostojan čovjeka i na postupak dostojan čovjeka. Svi oni bez razlike, bili pripadnici ciganske rase ili koje druge, bili crnci ili uglađeni Europejci, bili omraženi Židovi ili oholi Arijanci, imaju jednako pravo da govore: »Oče naš, koji jesi na nebesima!« I ako je Bog svima podijelio to pravo, koja ga ljudska vlast može nijekati?

PRIPOVJEDAČ: Uvijek je u potpunosti bio protiv nasilnih vjerskih prijelaza.

ALOJZIJE: Oni koji zatraže prijelaz – da bi tako spasili svoj život – neka se prime u Katoličku crkvu bez ikakvih uvjeta, jer »kad prođe ovo vrijeme ludila i divljaštva, ostat će u našoj Crkvi oni koji budu konvertirali zbog uvjerenja, dok će se ostali vratiti u svoju Crkvu.«

PRIPOVJEDAČ: Svi su se siromasi i prognanici diljem Hrvatske njemu utjecali. Prihvatio je mnoge svećenike-prognanike iz

Slovenije. Alojzijev Caritas nije pomagao samo Hrvatima, već i Srbima, Židovima, Slovencima, Poljacima i drugima. Većinom zbog osuda fašističkih i nacističkih progona, postao je osoba »na piku« za vladu. Svi su ga se htjeli riješiti; Hitlerov Gestapo ga je htio više puta smaknuti, a vlast ga je htjela maknuti s nadbiskupskog prijestolja u Zagrebu, tražeći to od Svetе Stolice više puta.

PRIPOVJEDAČ: Nakon II. svjetskog rata, u čitavoj je Jugoslaviji na vlast došla Komunistička partija. Bili su obuzeti boljševičkom ideologijom, osobito ateizmom. Alojzije je 17. svibnja 1945. godine uhićen i u zatvoru je proveo vrijeme do 3. lipnja. Sâm Tito ga je pozvao 4. lipnja na razgovor u Zagreb. Iz takvih razgovora moglo se razotkriti da se traži »narodna Crkva«, neovisna o Svetoj Stolici. Alojziju je to značilo dirnuti srce katoličkog jedinstva. Ubrzo je dokazano da je planiran žestok pogrom Crkve, koji se okomio na biskupe, svećenike i sve vjernike.

ALOJZIJE: Braćo! Mi vjerujemo u jednoga Boga! Mi pomažemo Hrvatskoj, a oni? Oni traže progone! I to ne progone biskupa, traže žestoke progone svih vjernika! Sto pogodi narod naš?

PRIPOVJEDAČ: Pojavila se neviđena medijska kampanja protiv Crkve, posebno protiv Alojzija. U rujnu 1945. godine Alojzije je sazvao Biskupsku konferenciju. Promatrali su i razmatrali novonastalu konstelaciju. Biskupi 22. rujna pišu pastirsko pismo u kojem iznose sva nasilja i nepravde koje vlast čini u ratno i poratno vrijeme protiv vjere i Crkve. Pisali su i protiv slobode savjeti svojih građana. Slijedio je još bjesniji i ljući pogrom. Progonitelji kršćana bili su usredotočeni samo na Alojzija. Kamenovali su ga, bio je prisiljen da više ne izlazi po pastirskom poslu. Ponovno traže da ga Sveti Stolica smijeni s biskupske katedre.

U zatočeništvu, 12. siječnja 1953., kardinalom ga imenuje papa Pio XII., na što su vlasti prekinule diplomatske odnose sa Svetom Stolicom. Nije mogao u Rim ni po kardinalske grimiz, a po smrti Pija XII. ni u konklave, jer nije bio siguran da će se moći vratiti u domovinu, a htio je, po svaku cijenu, ostati sa svojim narodom.

PRIPOVJEDAČ: Nakon što je Alojzije bio izvrijeđan i napadan, ponovno je uhićen 18. rujna 1946. godine. Već 30. rujna izведен je pred montirani politički sud. Dana 3. listopada održava govor pred sudom.

ALOJZIJE: Poštovani sude! Vi me okriviste radi vjere i istine koju prenosim na druge. Časni sude, bijah optužen zbog pravde! I bilo kako bilo, na kraju znam, pravda će pobijediti, a ja sam zbog toga spreman poginuti!

(*Nakon nekog vremena.*)

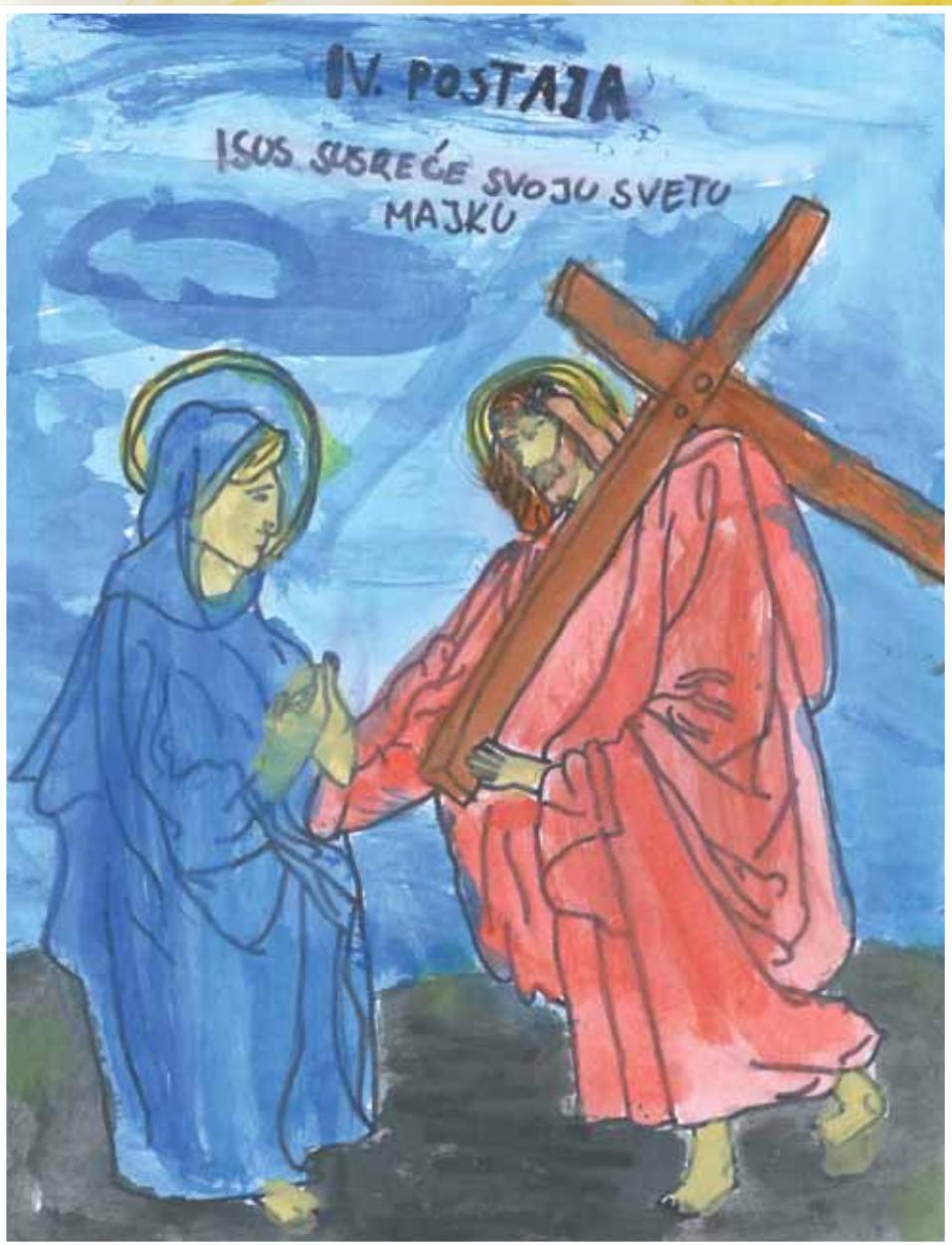
SUDAC: Na temelju svjedočanstava, izjava i dokumenata, Alojzije Viktor Stepinac osuđen je zbog »krivnje protiv naroda i države« na šesnaest godina zatvora s prisilnim radom.

PRIPOVJEDAČ: Svi dokumenti, sve izjave i sva svjedočanstva bili su lažni, ali Alojzije je ipak nevin osuđen. Bilo mu je dopušteno slavljenje euharistije i čitanje teoloških knjiga, ali bio je izoliran od svijeta. Bio je čak na popisu zatočenika osuđenih na likvidaciju. Nakon tisuću osamsto šezdeset četiri dana provedena u lepoglavskom zatvoru, 5. prosinca 1951. bio je premješten na izdržavanje preostalog dijela kazne u rodni Krašić. Dana 12. siječnja 1953. papa Pio XII. imenuje ga kardinalom, nakon čega su vlasti prekinule diplomatske odnose sa Svetom Stolicom. Nije mogao u Rim jer nije bio siguran da će se moći vratiti u domovinu, koju nije htio napuštati.

PRIPOVJEDAČ: U zatočeništvu, i dalje izoliran, razvija apostolat pisanja. Napisao je tisuće stranica propovijedi i drugih duhovnih sastavaka. Uputio je mnogim biskupima, svećenicima i vjernicima više od pet tisuća pisama od kojih je sačuvano oko sedamsto. Poticao je ustrajnost u vjeri i crkvenom jedinstvu. U pismima pokazuje istinitu ljubav prema osobama koje su ga progonile i nepravedno optuživale jer poštuje sve ljude i voli ih.

ALOJZIJE: Ljubite jedni druge! I Bog ljubi vas! (*Iz pozadine se čuje tužna melodija.*)

PRIPOVJEDAČ: Od proljeća 1953. obolio je od vrlo opasne bolesti (tromboza nogu i bronhijalni katar). Bolnička mu je njega bila vrlo potrebna. Odbijao je svaku povlasticu liječenja koja bi značila da je pokleknuo pred nepravednim sucima i pred režimom. Nepodnosiva bol pratila je njegov zatočenički život, ali on ju je podnosio sve do smrti. Sveti je umro 10. veljače 1960. Umro je od »zatvorskih tegoba«. Umro je s riječima: »Oče, neka bude volja tvoja«, moleći za progonitelje. Blaženim ga je proglašio papa Ivan Pavao II. u Mariji Bistrici 3. listopada 1998. godine.

Franka Juraga (4. r.), *Križni put*
Voditeljica: Katarina Škugor
Katolička osnovna škola, Šibenik

Dorotea Matoc, 8. razred

Marija Prikratki
Osnovna škola Vinica
2. NAGRADA

Vjera i nada

PRIPOVJEDAČ: U jednoj školi školovale su se tri djevojčice: Ivana, Barbara i Marija. Barbara je bila slijepa, a Marija gluha. Usprkos hendičepu, Ivana se družila s njima. One su bile nerazdvojne, najbolje prijateljice. Marija je mogla čitati s usana, a Barbara je imala dobro razvijen sluh i osjet dodira pa je mogla predočiti kako tko izgleda. Usprkos njihovim manama, Ivana se voljela družiti s njima. Uvijek kad bi došlo do malih nesporazuma, Ivana je bila tu da pomogne. Međutim, Ivanina tiha želja bila je da postane popularna. Jednog dana to se i ostvarilo, ona se priključila grupi popularne djece.

DINKO: Marija... Jesi li čula novu pjesmu grupe *One Direction*? Ahahahahaha! Zašto uopće pitam? Ha ha!

IVANA: Pustite je na miru! Nije Marija kriva za to!

GORDANA: Barbara... Pogledaj moju novu haljinu! Ha ha ha!
Ah, da! Zaboravila sam. Pa ti ne vidiš ! Ha ha ha!

IVANA: Koji je vaš problem? Zamislite sebe na tom položaju! (*Tiše nego prije.*)

GORDANA: A ti, Ivana? Što ćeš s njima? Imala bi velike šanse da se družiš s nama. Da postaneš glavna! Samo da se prestaneš družiti s tim bezveznjakušama!

IVANA: Hej, Gordana, znaš li da Marija još uvijek spava s rozim medekom?

GORDANA: Ma nemoj?

IVANA: Znam! Da ne povjeruješ! A ona Barbara se boji mraka!

GORDANA: Mislim da bi Marija puknula od brige kad bi joj netko uzeo tog medu. A ni Barbara nije daleko. Mislim... Pa tko se još boji mraka?

IVANA: Hahaha! U potpunosti se slažem s tobom.

PRIPOVJEDAČ: I Ivana se okrenula protiv hendikepiranih prijateljica. Od tog dana ismijavanja su bila sve češća i češća... Marija i Barbara su se zbog toga preselile u drugu školu.

(Nekoliko mjeseci kasnije Ivana leži na krevetu u bolnici, dolazi medicinska sestra.)

SESTRA: Kako se osjećaš, Ivana?

IVANA: Grozno! Sve me boli! Zar ste zaboravili da me udario auto?

SESTRA: Sigurna sam da će ta bol ubrzo proći. Ivana, doći će ti netko u posjet.

IVANA: Tko? (Prilazi svećenik. Sestra odlazi.)

SVEĆENIK: Ivana, žao mi je, ali... Ostat ćeš nepokretna.

IVANA: Molim? Ne vjerujem vam! Samo ste mi vi još falili! Neće meni neki stari fosil govoriti što me čeka! Došli ste me sažalijevati? Odlazite! Ne želim nikoga! Želim biti sama!

SVEĆENIK: U redu, ako tako želiš. Ali znaj da, iako ćeš sada otići, nećeš ostati sama. Bog je uvijek s tobom i uz tebe i ako trebaš riješiti neke probleme, njemu se obrati. On će ti sigurno pomoći. Samo se nadaj i vjeruj. I ja ćeš se pomoliti za tebe.

IVANA: Bla, bla... Da, da... Sigurno! A sad odlazite! (Svećenik odlazi.)

PRIPOVJEDAČ: Ivana je zaplakala, ali se u tom trenutku sjetila svojih bivših prijateljica. Sjetila se da su one mogle normalno živjeti sa svojim hendikepom i naposljetku se pomirila s tim.

IVANA (*u školi se vozi u kolicima i više popularnoj grupi*): Društvo! Stanite! Evo me, vratila sam se! (Društvo je ignorira, smije joj se i dobacuje.)

DINKO: Hoćeš li s nama zaplesati na »Gagnam style«? Hahaha! (Ivana je pognula glavu i otišla.)

IVANA: Što sam to učinila? Rugala sam se svojim najboljim prijateljicama, a sada sam postala predmet ismijavanja. A što je najgore, izgubila sam sve prijatelje. Što će sad? Kako bih voljela da mogu vratiti vrijeme. Sve bih dala da se opet mogu družiti s

Marijom i Barbarom. Pitam se gdje su, što rade? Jesu li sretnije bez mene? Hoću li ih ikad vidjeti, nakon svega što sam im napravila? Sigurno me više ne žele vidjeti. Nadam se da će ih jednom pronaći. Čekaj malo... Nada! To mi je svećenik rekao kad sam bila u bolnici. Možda ipak njegov posjet nije bio tako beznačajan. To je to! Nada i molitva! To će mi sigurno pomoći!

PRIPOVJEDAČ: Ivana se sjetila molitve. Snažno se kajala, ufala i vjerovala da će ih pronaći. Svakodnevno se iskreno molila, a katkad u iskrenosti molitve i zaplakala. Bog joj se smilovao.

(*Ivana je u svojoj sobi i moli se. Pridge Ivanina majka.*)

IVANINA MAJKA: Ivana, mogu li ti kako pomoći?

IVANA: Naravno! Jesi li možda doznala gdje su Barbara i Marija?

IVANINA MAJKA: Da, slučajno sam preko facebooka doznala gdje su. Razgovarala sam s Marijinom i Barbarinom majkom i tako smo došle do zajedničkog rješenja.

IVANA: Kojeg rješenja? Molim te, reci mi odmah!

IVANINA MAJKA: Zaključile smo da bi bilo dobro da se ti, Barbara i Marija nađete i pomirite se.

IVANA: Kad ćemo se naći?

IVANINA MAJKA: Ako si spremna, možemo odmah krenuti.

IVANA: Da, spremna sam. Molim te, krenimo odmah!

(*Ivanina majka doveze Ivanu na dogovorenou mjesto da se nađe s Marijom i Barbarom.*)

IVANA: Cure, molim vas da mi oprostite! Znam da nije u redu to što sam vas ignorirala. Jako mi je žao zbog toga. Tek kad sam vas izgubila, shvatila sam kako ste veliku ulogu imale u mom životu. Ne biste vjerovale tko mi je najviše pomogao da vas pronađem.

BARBARA: Tko?

IVANA: Svećenik! Rekao mi je da se nadam, vjerujem i molim Bogu. U početku ga nisam poslušala, ali sada kad mi je to помогло, osjećam grižnju savjesti što ga nisam odmah poslušala. Stvarno sam mu zahvalna na svemu. Molitva pomaže u problemima.

MARIJA: Sada tek vidim koliko ti je zapravo stalo do nas. Lijepo od tebe što si nas se sjetila.

BARBARA I MARIJA (*jednoglasno*): Život je prekratak!
Opraštamo ti!

MARIJA: Nadam se da se više nikad nećemo prestati družiti!

IVANA: Budi sigurna u to! Puno vam hvala što ste mi oprostile.
Sada sam naučila lekciju!

BARBARA: Imam ideju! A da odemo u crkvu da se zahvalimo
svećeniku i Bogu na svemu?

IVANA: Odlična ideja!

(*U crkvi. Djevojčice se mole pred oltarom i tada naiđe svećenik.*
Ivana ga odmah prepozna.)

IVANA: Hvaljen Isus i Marija! Najprije bih se željela ispričati zbog
nedoličnog ponašanja u bolnici. Žao mi je zbog svega. A najviše
mi je žao što vas odmah nisam poslušala. Ali sada kad sam vidjela
da ste bili u pravu, jako sam vam zahvalna! Hvala vam što ste mi
otvorili oči i što ste mi ukazali pravi put, put do Boga! Jer temelji
ljudskog života su vjera i nada.

SVEĆENIK: Bogu hvala! Sve je ovisilo o tebi. Ti si ta koja je
upoznala i prihvatile Boga. Ja sam te samo pokušao uputiti prema
molitvi.

IVANA: Velečasni, Vi ste skromni, ali ja će Vam uvijek biti zahvalna
jer ste spasili iskreno prijateljstvo. Hvala dragom Bogu i Vama što
ste molili za mene iako sam bila zla prema Vama.

(*Na putu kući...*)

IVANA: Imam ideju! Mogle bi se priključiti crkvenom zboru.
Mislim da je to izvrsna aktivnost koja će nas zbližiti s Bogom i jedne
s drugima! Znate onu: Tko pjeva, taj dvostruko moli! Joj, Marija,
oprosti. Zaboravila sam na... znaš već...

MARIJA: Nemaš beda. Kad smo se Barbara i ja preselile u novu
školu, škola i župa su pomogle u financiranju mog slušnog aparata.
Sada mogu čuti kao i svi ostali! Jako sam sretna!

PRIPOVJEDAČ: Sljedećeg dana...

IVANA, BARBARA I MARIJA: Hvaljen Isus i Marija!

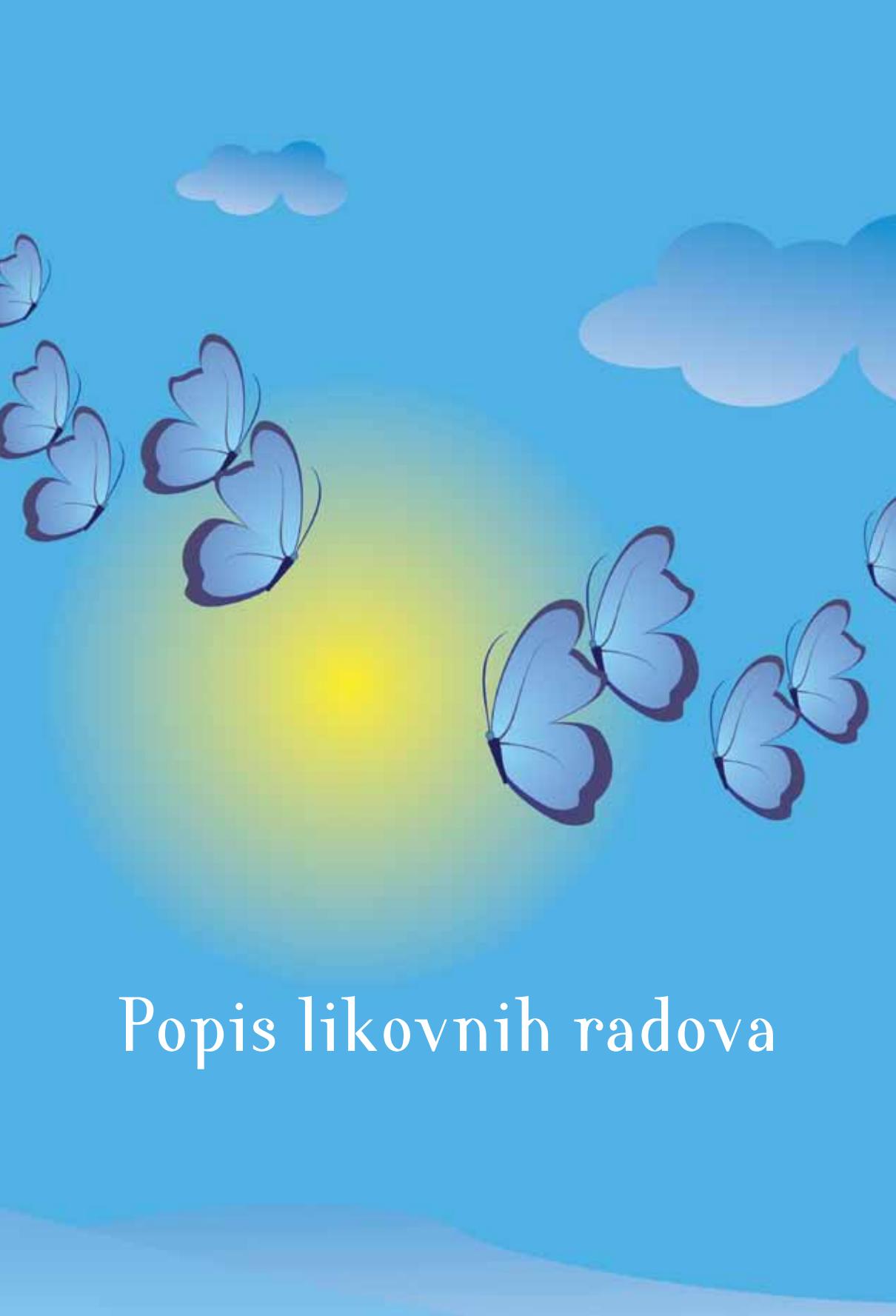
SVEĆENIK: U vijeke! Baš ste me razveselile svojim dolaskom!
Jeste li se došle moliti?

IVANA: Voljele bismo se pridružiti crkvenom zboru. Željele bismo nekako doprinositi nedjeljnom misnom slavlju i zahvaliti Bogu na svemu.

SVEĆENIK: Veseli me što ćemo dobiti nove članove zbora. Dodite, proba je u tijeku.

VODITELJICA ZBORA: Hajdemo zapjevati *Braćo moja, radujmo se, Bog je tu.*

PRIPOVJEDAČ: Ivana se preselila u Marijinu i Barbarinu školu. Nije više željela provesti ni trenutka bez njih! Voljele su zajedno ići na misu i vjerske aktivnosti. Posebno su voljele crkveni zbor. Usprkos hendikepu i raznim problemima, djevojke su imale nešto neprocjenjivo. Iskreno prijateljstvo, vjeru i nadu.

Popis likovnih radova

Magdalena Markuš (3. r.), Molitva

Voditeljica: Ivanka Jurinić

Osnovna škola Franje Horvata Kiša, Lobor

str. 88

Petra Šupuković (3. r.), Vjerujem u bolji svijet

Voditeljica: Vesna Rabak

Osnovna škola »Turnić«, Rijeka

str. 36

Franka Juraga (4. r.), Križni put

Voditeljica: Katarina Škugor

Katolička osnovna škola, Šibenik

str. 135

Petra Klisović (4. r.), Križni put

Voditeljica: Katarina Škugor

Katolička osnovna škola, Šibenik

str. 124

Petar Zmijanović (4. r.), Križni put

Voditeljica: Katarina Škugor

Katolička osnovna škola, Šibenik

str. 127

Ema Bečeheli (5. r.), Anđeo

Voditeljica: Zorica Đuranić

Centar za odgoj i obrazovanje »Ivan Stark«, Osijek

str. 64

Sabrina Kokanović (6. r.), Vjerujem u Isusa

Voditeljica: Anica Popović

Osnovna škola Gorjani

str. 50

Dragana Mišković (6. r.), Tri kralja

Voditeljica: Zorica Đuranić

Centar za odgoj i obrazovanje »Ivan Štark«, Osijek

str. 44

Lorena Vuk (6. r.), Isus se rodio, umro i uskrsnuo

Voditeljica: Anica Popović

Osnovna škola Gorjani

str. 92

Matej Pešković (7. r.), Rođenje

Voditeljica: Zorica Đuranić

Centar za odgoj i obrazovanje »Ivan Štark«, Osijek

str. 28

Karla Švec (7. r.), Elena u molitvi

Voditeljica: Senka Pleše

Osnovna škola Ljudevita Modeca, Križevci

str. 101

Valentina Tomas (7. r.), Put u Nazaret

Voditelj: Darko Škoda

OŠ »Pavao Belas«, Brdovec

str. 114

Laura Bakran (8. r.), Presveta euharistija

Voditeljica: Bernadica Mažar

Osnovna škola Mate Lovraka, Zagreb

str. 78

Lorena Dolački (8. r.), Vjera

Voditeljica: Ivančica Podhraški

Osnovna škola »Grigor Vitez«, Sveti Ivan Žabno

str. 119

Nikolina Galić (8. r.), Isus se rodio i uškrsnuo

Voditeljica: Anica Popović

Osnovna škola »Josip Kozarac«, Josipovac Punitovački
str. 56

Josipa Henizelman (8. r.), Vjerujem u Isusovo uškrsnuće

Voditeljica: Anica Popović

Osnovna škola »Josip Kozarac«, Josipovac Punitovački
str. 22

Hana Majcen (8. r.), Andeo

Voditelj: Igor Brkić

Osnovna škola »Vladimir Nazor«, Križevci
str. 6

Ema Murić (8. r.), Vjerujem u Isusovo uškrsnuće

Voditeljica: Anica Popović

Osnovna škola Gorjani

str. 68

Luka Štimac (8. r.), Vjera

Voditeljica: Lidija Pinterić

Osnovna škola Ivana Zajca, Rijeka

str. 4

Filip Bralj (16 god.), Andeo

Voditeljica: Zorica Đuranić

Centar za odgoj i obrazovanje »Ivan Štark«, Osijek

str. 32

Popis škola koje su se odazvale na natječaj

Centar za odgoj i obrazovanje »Ivan Štark«, Osijek
I. osnovna škola Bjelovar
I. osnovna škola Vrbovec
II. osnovna škola Bjelovar
II. osnovna škola Vrbovec
Katolička osnovna škola, Šibenik
Osnovna škola »Antun Nemčić Gostovinski«, Koprivnica
Osnovna škola »Braća Ribar«, Posedarje
Osnovna škola »Drago Gervais«, Brešca
Osnovna škola Gorjani
Osnovna škola »Grigor Vitez«, Sveti Ivan Žabno
Osnovna škola »Josip Kozarac«, Josipovac Punitovački
Osnovna škola »Mijat Stojanović«, Babina Greda
Osnovna škola »Pavao Belas«, Brdovec
Osnovna škola »Petar Zrinski«, Čabar
Osnovna škola »Petar Zrinski«, Šenkovec
Osnovna škola »Slava Raškaj«, Ozalj
Osnovna škola »Turnić«, Rijeka
Osnovna škola »Vladimir Nazor«, Križevci
Osnovna škola »Nikola Tesla«, Rijeka
Osnovna škola Ante Kovačića, Zagreb
Osnovna škola Ante Starčevića, Rešetari
Osnovna škola Antuna Bauera, Vukovar
Osnovna škola Antuna Mihanovića, Petrovsko
Osnovna škola Banova Jaruga
Osnovna škola Bartola Kašića, Vinkovci
Osnovna škola Brod Moravice
Osnovna škola Donja Stubica
Osnovna škola Dragutina Domjanića, Sveti Ivan Zelina
Osnovna škola Dragutina Kušlana, Zagreb
Osnovna škola Đurmanec
Osnovna škola Franje Horvata Kiša, Lobor
Osnovna škola Gornji Mihaljevec
Osnovna škola Ivana Gorana Kovačića, Sveti Juraj na Bregu

Osnovna škola Ivana Gundulića, Dubrovnik
Osnovna škola Ivana Zajca, Rijeka
Osnovna škola Josipa Broza, Kumrovec
Osnovna škola Josipa Kozarca, Lipovljani
Osnovna škola Jure Filipovića, Barban
Osnovna škola Kraljevica
Osnovna škola Luka
Osnovna škola Ljudevita Modeca, Križevci
Osnovna škola Mahično
Osnovna škola Mate Balote, Buje
Osnovna škola Mate Lovraka, Županja
Osnovna škola Mate Lovraka, Zagreb
Osnovna škola Miroslava Krleže, Čepin
Osnovna škola Molve
Osnovna škola Monte Zaro, Pula
Osnovna škola Nova Rača
Osnovna škola Novi Marof
Osnovna škola Petra Kružića, Klis
Osnovna škola Petrijanec
Osnovna škola prof. Franje Viktora Šignjara, Virje
Osnovna škola Retkovec, Zagreb
Osnovna škola Rudolfa Strohala, Lokve
Osnovna škola Skrad
Osnovna škola Strahoninec
Osnovna škola Stubičke Toplice
Osnovna škola Šime Budinića, Zadar
Osnovna škola Škurinje, Rijeka
Osnovna škola Veliki Bukovec
Osnovna škola Vežica
Osnovna škola Vidovec
Osnovna škola Vinica
Osnovna škola Visoko
Osnovna škola Voltino
Osnovna škola Zamet

U izvedbi 2. susreta hrvatskoga dječjega duhovnoga stvaralaštva »Stjepan Kranjčić« 27. travnja 2013. u Križevcima sudjelovali su:

Organizatori:

Osnovna škola Ljudevita Modeca Križevci i Udruga za promicanje znamenitih Križevčana »Dr. Stjepan Kranjčić«

Stručni ocjenjivački sud za literarno stvaralaštvo:

Sonja Tomić (predsjednica), Nada Babić, Vojmil Žic

Stručni ocjenjivački sud za likovno stvaralaštvo:

Sonja Tomić (predsjednica), Tomislav Buntak, Vojmil Žic

Suradnici:

Tanja Baran, Lucija Benko, Dražen Bokan, s. Anda Garić, Marija Jendrek, Valentina Jurišić, Petra Kačarovski, Suzana Knežević, Marcel Kovačić, Mihaela Ljutić, Martina Tumpa, Martina Valec-Rebić (koordinatorica), Sanja Vujić, Danijela Zagorec

Pokrovitelji:

Grad Križevci, Koprivničko-križevačka županija, Zagrebačka banka d.d.

Pokrovitelji glavnih nagrada:

Glas Koncila, Kršćanska sadašnjost, Verbum, Galerija hrvatske sakralne umjetnosti »Laudato«

Pokrovitelji dodatnih nagrada:

Školska knjiga, Profil, Alfa

Doprinos organizaciji Susreta:

Župa sv. Ane Križevci, Župa BDM Žalosne i sv. Marka Križevčanina Križevci, Glazbena škola Alberta Štrige Križevci, Srednja škola »Ivan Seljanec« Križevci, Grafocentar d.o.o.

www.djecji-kranjcic.hr

Na natječaj za 2. susret hrvatskoga dječjega duhovnoga stvralaštva »Stjepan Kranjčić« pristiglo je 218 književnih te 95 likovnih radova.

Na književni natječaj javio se 181 učenik iz 54 škole te 33 učenika koji su se na natječaj javili samostalno. Natječaj je obuhvaćao tri žanra (poezija, proza, igrokaz) te je pristiglo 109 pjesama, 96 proznih rada i 13 igrokaza.

Na likovni natječaj javilo se 86 učenika iz 30 škola te 9 učenika koji su se na natječaj javili samostalno.

